HEMOGLOBIN Ã

SÂNGE

CRISTI MIREA

UNDE E ACEA NEMURIRE
PRINS Ã ÎNTRE GHEARELE UTOPICE ALE EDENULUI
VIOLATĂ DE INOCENŢA ÎNGERILOR
ÎNCOLŢIT Ã DE ASPIRAŢIILE PITICE ALE UNUI GÂND
FUGAR
SAU ARS Ã DE FLĂCĂRILE STACOJII ALE SFÂRŞITULUI...

P⊕S⊢ M⊕R⊢EM

Tot ce am făcut a fost pentru ea. Nici nu mai țin minte dacă m-am gândit la mine în acel moment. Acum nimic nu mai are o importanță. Acum nu mai are nevoie de mine. Sunt doar o persoană pe care o cunoaşte bine. Doar atât. Dacă mă gândesc cât de fericiți am fost... mă întristez. Tristețea are acum dimensiuni cosmice. Nimic nu mai e cum a fost. Acum sunt un *vampir*, un copil al întunericului, un monstru.

M-am săturat sa fiu rău. Ştiu că acum nu mai are rost să fac mutre. Nu ar fi trebuit să accept sărutul morții. Dar cum aş fi putut să refuz acest dar, care în acel moment însemna totul pentru mine. Era unica ei salvare. Nu mai era nimic care să o țină în viață. Trebuia să accept. Am fost obligat. Eu m-am obligat. Atunci nu am ştiut despre ce era vorba. Nu ştiam ce mă va aştepta.

Ea era scopul meu.În viață am făcut totul pentru ea şi în moarte am continuat acest lucru. Nu mai vreau să ucid. Dar trebuie. Dacă nu ucid, mor. Poate ar trebui să mor pentru toate crimele pe care le-am făcut. Nu am puterea necesară. Sunt laş. Nu mă pot sinucide. Credeți că ştiu mai multe despre moarte decât voi? Doar pentru simplul fapt că provoc moartea nu înseamnă ca ştiu la ce serveşte, ce rost are, ce se petrece în acel moment. Nu ştiu nimic. Acesta este adevărul. Ştiu cum să ucid, dar nu ştiu ce se întâmplă după... Poate urmează o linişte eternă în care nici nu ştii că exişti, o linişte în care nu se mai aude nimic. Poate rămâi captiv în propriul creier şi doar trupul se descompune. Poate simți acest lucru, dar nu poți face nimic. Nu ştiu...

Ce poate fi mai rău decât să nu ştii ce rost are moartea? Cum poți să trăieşti cu speranța că după o viață chinuită vei fi răsplătit, după moarte? Toate textele biblice vorbesc despre raiul care îşi aşteaptă sufletele de parcă ar face reclamă la o călătorie cu avionul pe o insulă tropicală. Credem că ştim atâtea lucruri, dar nu am descoperit nimic. Nu ştim dacă există rai sau iad. Cunoaştem doar viața pe care o trăim. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Viața mea nu mai poate continua. Sunt un mort care mişună printre vii. Mort sună impersonal. Prefer să mă consider neviu. O deformare a existentei condiționată de sângele altora. De n-ar fi aşa de bun, de liniştitor, de necesar... Nu mai pot să ucid. Aşa încep fiecare *zi de vampir*. Dar până la urmă setea şi frica de a muri mă obligă să ucid. Am încercat să ucid doar persoanele care nu au nici un rost pe pământ. Am ucis criminali, tâlhari, psihopați. Dar cine sunt eu să judec cine are dreptul la viață şi cine nu? Nu sunt Dumnezeu. Cine sunt eu să iau o astfel de hotărâre?

Unde eşti Dumnezeule în care nu cred? De ce mă laşi să exist în acestă formă? Precis te distrează să mă vezi răsucindu-mă în cosciugul strâmt, aşteptând să apună soarele. Nu pot exista decât înainte de răsăritul soarelui. Razele soarelui m-ar distruge, m-ar arde. Soarele şi focul sunt singurele primejdii fatale.

Mi-e dor de viața mea de om. Acum nici o boală nu mă mai atinge. Pare extraordinar, dar nu e. Îmi lipseşte ceaiul cu miere pe care mi-l dădea mama când eram răcit. Îmi plăcea să stau ascuns sub plapumă, sub pretextul că trebuie să transpir şi să urmăresc toate emisiunile tv. Nu am ştiut ce mă va aştepta. O viata veşnică lipsită de boli, plină de dragoste şi ură şi de... moarte.

Nu am reuşit niciodată să mă împac cu ideea că eu provoc moartea. Îmi părea rău chiar şi de o muscă pe care o ucideam. Sufăr de zece ori mai intens decât un muritor de rând. Unul dintre avantajele şi dezavantajele vampirismului este că simți totul cu o intensitate înzecita. Orice sentiment îți umple întreaga ființă încât simți că te sufoci. Parcă ar trece un tanc peste trupul tău neviu. Precis vă întrebați de ce am acceptat să fiu vampirizat dacă urăsc această existență? Ea a fost motivul.

Dacă ea nu ar fi fost în acea stare, acum aş fi îmbătrânit şi eu la fel ca şi prietenii mei. Ei cred că am murit. Avem chiar şi un mormânt, lângă cel al părinților ei. Nu ni s-au găsit trupurile, dar se presupune că ne-am înecat în urma unei furtuni care ne-a prins în larg. Precis am fost mâncați de rechini. Ce moarte groaznică. Ce ciudat. În acel moment a fost interesant să vezi cine vine la tine la mormânt, să vezi cine suferă. Am lansat o grămadă de zvonuri cu privire la dispariția noastră. Trebuia să înscenăm ceva. Nu mai e aşa de uşor ca pe vremea creatorului nostru, când nu exista o evidență computerizată, când puteai să dispari pur şi simplu fără să ți se dea de urmă.

La început a fost ca o a doua lună de miere. Totul era aşa de nou şi de neexplorat. Îmi plăcea să mă plimb noaptea cu ea de braț pe străzile multicolore ale Cartierului Francez. Eram destul de departe de oraşul nostru natal, şi eram siguri că nu vom fi depistați de posibili cunoscuți. Îmi plăcea să trec pe lângă oameni şi să le privesc în adâncul sufletului fără ca ei să-şi dea seama că cineva le descoperise cele mai perverse dorințe. Prin aceste incursiuni în adâncul sufletului oamenilor, într-o singură noapte am aflat mai multe despre oameni decât în toți anii în care am studiat psihologia.

O viață de om este prea scurtă pentru a descoperi toate secretele lumii. Poate şi o viață veşnică este prea scurtă, dar una aşa intensiv traită precum cea de vampir poate fi rezolvarea problemei. Totul pare o binecuvântare, dar este un coşmar. Un coşmar care nu se mai termină. Acum nu mai am chef să îndur chinul. Nu ştiu cum se descurcă restul vampirilor cu această *problemă*. Ei precis nu simt ceea ce simt eu. Încă pe vremea când eram muritor de rând aveam anumite *puteri.* Puteri nu este cuvântul potrivit. Mai exact se poate spune că am avut o înzestrare mai specială. Puteam să prevăd anumite evenimente visându-le pur şi simplu. Problema era că nu puteam să-mi controlez *puterea.*

Visam acele evenimente şi nu ştiam că era vorba despre o previziune decât în momentul în care acel lucru se întâmpla. În mijlocul evenimentului îmi aminteam de vis şi puteam să prevăd acțiunile care urmau din acel moment. La început m-am înfiorat de acestă descoperire. Mi se părea straniu să mai fiu încă odată confruntat cu o situație pe care o cunoşteam. Se pare că acest lucru s-a păstrat şi chiar s-a intensificat, s-a dezvolatat în timpul transformării mele în vampir.

Acum totul pare aşa de logic. Aşa natural. Oamenii nu mai reprezintă nici un mister pentru mine. Mă distrează unele articole care apar în reviste ştiințifice cu titluri precum: ***S-a mai spart o barieră în studiul psihicului uman.*** Pentru mine nimic nu mai este nou în articolele respective. Ştiam deja acele lucruri din incursiunile mele în mintea oamenilor. Poate acea perioadă a fost cea mai interesantă din toată viața mea de vampir.

În timp ce majoritatea semenilor mei pot să citească gândurile muritorilor, eu eram pe o scară mai înaltă în evoluția vampirilor. Puteam să simt exact ceea ce simțeau oamenii, doar cu o intensitate înzecită. De aceea nu mai pot ucide. Simt teroarea, suferința, frica victimelor mele. Când am ghinion, dau de o personalitate puternică care este stăpână pe sine şi care ştie să-şi ghideze sentimentele - în momentul în care îşi dă seama că viața se încheie - se descarcă de toată frica pe care a înmagazinat-o de-a lungul anilor. Atunci totul trece în mine şi înzecirea fricii sale imense mă desprinde de gâtul său şi mă izbeşte la câțiva metri depărtare. Sunt aşa de epuizat încât nu mă pot mişca câteva ore.

Poate ai auzit de faptul că înainte de o moarte violentă sau neaşteptată, persoana respectivă îşi revede întreaga viață derulându-se în fața ochilor cu o viteză imposibilă. Eu pot vedea acel *film* în timp ce ucid pe cineva. În timp ce smulg viața din acea persoană, circul prin viața sa, care tocmai se stinge, râd în momentele de veselie şi plâng în momentele de tristețe. Nu mai pot suporta acest film. Dacă a fost unul impresionant, mă urmăreşte câteva zile până ce dau de un alt film deosebit. Tristețea este aşa de mare în numărul victimelor mele, încât îmi vine să renunț la oameni şi să mă hrănesc doar din animale. Nu pot face acest lucru la nesfârşit. Nu aş putea rezista prea mult şi setea ireală îşi va intra în drepturi în interiorul meu şi mă va obliga să sug sângele unui om.

Am acceptat acest coşmar doar din cauza lui Angelina. Ea a fost cea care m-a făcut să iau această hotărâre. Nu o condamn, deoarece, cu toate că cel ce m-a creat mi-a spus ce mă va aştepta, nu ştiam cu exactitate ceea ce avea să-mi rezerve viața de vampir. Mi-a spus că în momentul transformării totul se modifică şi totuşi esențialul rămâne. Aşa cum eşti în realitate, cum doar tu ştii că eşti, exact aşa te vei face. Dacă în realitate eşti răutăcios, vei fi un vampir răutăcios. Dacă eşti o persoană sentimentală, vei fi un vampir sentimental. Dacă eşti o persoană miloasă, îndurerată, sentimentală, cum am fost eu, aşa vei fi şi ca vampir, doar că totul este acum mult mai pregnant, mai intens. Durearea este imensă, fericirea este imensă. Totul este colosal.

Eu am devenit un vampir singuratic, milos, îndrăgostit de viața de muritor. Angelina a devenit o mică diavoliță. Întotdeauna a fost mai răutăcioasă, dar acum e un vampir răutăcios, ceea ce nu se poate compara cu nimic din ceea ce cunosc la nivel de muritor. E rea. E nemiloasă. Ucide fără remuşcări. Aşa de mult şi-a dorit viața şi mai apoi nemurirea, încât i-a transformat felul ei de a fi dintr-o persoană încântătoare într-o scorpie. Boala a fost de vină. Boala a transformat-o şi a făcut din ea creatura de care şi mie mi-e frică.

De doi ani sunt vampir. Mult timp nu voi mai suporta povara pe care o port cu mine în fiecare noapte. Nu mai pot să îndur suferința victimelor mele. Psihicul meu e pe cale să o ia razna şi simt că demența nu e departe. Dacă mă gândesc că şi eu am fost un om... Am fost o ființă care trăia. Acum sunt doar o umbră. Cutreier nopțile ca o năluca materializată.

Mă simt aşa de singur. Chiar şi vampirii au nevoie de un prieten sau tovarăş. Am nevoie de un alt vampir care să mă atenționeze că nu sunt muritor, să nu mă lase să mă implic prea mult în viața muritorilor. Eu trebuie să rămân un observator. Nimeni nu are voie să ştie ce sunt. Chiar şi dacă aş urla în gura mare că sunt un vampir, nimeni nu m-ar crede. În lumea asta dezorientată nimic nu mai este ieşit din comun sau destul de pervers pentru a stârni prea multă vâlvă. Fiecare face ce vrea, fără să se gândească la consecințe. Nimic nu mai e precum a fost şi nici nu va mai fi. Viața pe pământ s-a degradat prea mult pentru a se mai putea recupera ceva. Tot ce a fost sacru a fost extirpat.

Răul a pornit odată cu boala. Când ne-am căsătorit, totul era în ordine. Nimeni nu s-a gândit că exact ei i se va întâmpla acest lucru. O viață întreagă auzi că cei din jurul tău se îmbolnăvesc şi iei totul ca pe ceva absolut natural, nu crezi că ție ți s-ar putea întâmpla aşa ceva. Asta este greşala muritorilor. Se cred nemuritori şi intangibili. Cred că vor trăi fără probleme până la adânci bătrânețe. Sunt aşa de naivi. O zi din veşnicia mea le-ar deschide ochii. I-ar face să vadă cu adevărat, despre ce este vorba în aşa numita viață.

Cred că nu au trecut mai mult de trei ani de la nuntă, când au început problemele. Era foarte slăbită şi tot timpul se simțea rău. După ce a fost internată în spital pentru analize a venit vestea care avea să ne ucidă viața armonioasă pe care am construit-o. Nu-mi venea să cred că are leucemie. Ştiam că această boală este mai răspândită la copii, şi chiar dacă numărul adulților nu era aşa de mare ca la celelalate categorii de cancer, nici nu m-am gândit că ei i s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Nimic nu a mai fost ca înante, odată cu aflarea verdictului. Deodată, ca din nimic, a crescut un zid între noi. Eu simțeam o teamă ciudată. Îmi era frică să o ating. Îmi era frică să nu stric ceva. Era aşa de fragilă încât îmi era teamă să respir în prezența ei. Şi cum un rău nu vine niciodată singur, au urmat necazurile. A făcut chemoterapie. I-a căzut părul. S-a izolat tot mai mult de lume şi de mine. Purta o perucă oribilă şi nu mă lăsa să i-o dau jos. Deodată mi-am dat seama că nu mai eram căsătorit cu Angelina. Acea femeie pe care eu am iubit-o a murit odată cu aflarea verdictului. O iubeam şi acum, dar nu era de ajuns. Oricât de mare ar fi fost dragostea mea, nu-i puteam salva viața.

Ea avea să moară şi eu eram neputincios, trebuia să o privesc cum moare în fiecare zi câte puţin. Şanse de transplant de măduvă nu existau şi oricum nu aveam banii necesari. Ştiam că va muri. Şi ea ştia acest lucru. Durerile erau îngrozitoare în ultima perioadă. Era internată la spital. Am primit şi eu un pat în aceeaşi cameră. Nu am încercat niciodată patul. Am dormit tot timpul pe scaunul de lângă patul ei.

Nu mai puteam să o văd suferind. Odată a fost aşa de veselă. Trăia. Acum era doar un trup scheletic ascuns sub o pătură subțire. Cel mai groaznic era, că nu puteam să o ajut. Ea avea să moară şi eu voi trăi. Ştiam că mă urăşte pentru acest lucru. A iubit foarte mult viața. Nu ştiam ce voi face după moartea ei. Eram pierdut fără ea. Nu m-aş fi sinucis, deoarece nu găseam nici un rost în acest martiriu. Moartea mea nu ar fi înviat-o şi nimeni nu ar fi putut să-mi garanteze că ne-am fi întâlnit pe lumea cealaltă.

Ca un creştin bun cum am fost, nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de existența raiului, dar nu mai puteam să cred. De mic am fost credincios şi mă duceam cu mama, fratele, sora şi mătuşile în fiecare duminică la biserică. Chiar şi în timpul căsniciei, cu toate că nu mai mergeam la biserică, eram credincios. Mă rugam în fiecare duminică. Totul s-a schimbat când am aflat de boala Angelinei. În acel moment am ajuns la concluzia că nu există Dumnezeu. Dacă ar exista şi ar fi aşa cum se scrie despre El, adică infinit de bun, cum de a lăsat-o pe ea să sufere. De ce lasă oamenii să trăiască astfel de situații? Ar trebui să îi apere şi nu să-i distrugă.

Ştiam că după moartea ei aş fi hoinărit pe străzile întunecate fără a sesiza lumea de lângă mine. Aş fi înaintat prin mulțime precum o umbră. Acum am devenit acea umbră, doar că sunt şi vampir. Beau sânge. Am început să studiez multe cărți despre sânge. Vroiam să înțeleg mai bine boala care îi cernea corpul. Am dat şi de nişte cărți referitoare la vampirism. Ştiam că totul era doar un mit, dar eram sigur că era singura noastră şansă de a fi din nou împreuna.

Am cutreierat oraşul prin cele mai rele cartiere. Speram că voi da de o astfel de creatură. Ştiam că şansele erau exact nule, dar încercam. Nu eu am dat peste el, ci el a dat peste mine. Mi-a citit gândurile. Mi-a auzit chemările inconştiente. Deodată m-am trezit cu ceva impunător în fața mea. Am tresărit speriat şi gata să o iau la fugă, dar nu am putut. Parcă eram lipit de beton. Era mare şi puternic. Nici nu-mi mai amintesc fața sa, dar ştiu că m-a speriat.

Nu a trebuit să-i spun nici un cuvânt, ştia ceea ce vroiam. M-a luat de după umăr şi m-a condus până la spital. Parcă eram hipnotizat. Nu ştiam ce făceam. El avea puterea şi se folosea de ea. Eram doar un muritor de rând. Putea la fel de bine să îmi sugă tot sângele şi să mă lase printre gunoaiele periferiei. Dar nu. Vroia să mă ajute. Nu am înțeles niciodată ce l-a determinat să facă acest lucru.

Deodată eram în camera ei. Angelina stătea culcată cu ochii închişi şi lipsită de puteri. Nu mai avea mult de trăit. Poate că nu ar mai fi rezistat noaptea aceea. Vampirul m-a luat la o parte şi mi-a transmis telepatic o grămadă de instrucțiuni pe care în acel moment nu prea le-am înțeles. Parcă eram drogat. Nu prea ştiam ce se petrece cu mine. Mi-a spus să mă privesc în oglindă. Să-mi privesc fața şi dacă vreau să modific ceva, să o fac acum, fiindcă apoi nu se va mai putea. Nu aveam ce să modific, părul oricum îmi era tuns foarte scurt. Mi-a spus că naşterea unui vampir este asemănătoare cu o fotografie instantanee. În momentul în care ai băut din sangele unui vampir, vei rămâne o veşnicie exact ca în acel moment şi cu aceeaşi stare de spirit. Mi-a explicat că nu va mai creşte părul şi nici barba, nu voi avea riduri. Nu voi îmbătrâni. Aveam să trăiesc veşnic.

În acel moment veşnicia mi se părea ceva absolut palpabil. Parcă erau doar vorbe în vânt. Acum înțeleg la ce s-a referit. Sunt un prinzioner în corpul unei fotografii. Nu mă voi schimba niciodată. Voi vedea cum mor idolii mai multor generații şi eu voi supraviețui. Atunci totul era ademenitor. Vroiam sărutul morții. Ştiam că doar sângele de vampir îi va purifica sângele bolnav. Că ea va putea trăi doar prin trecerea sângelui lui prin corpul ei. Aşa că a creat-o. A muşcat-o. I-a supt tot sângele bolnav şi apoi şi-a sfâşiat o venă şi a lăsat să picure sânge în gura ei. Sa trezit ca prin minune şi s-a lipit de încheietura brațului lui. I-a suflecat şi mai sus cămaşa albă pentru a nu o păta şi bea viața.

În acel moment am fost fericit. Ştiam că va supraviețui. Ştiam că vom fi din nou împreună, pe veci. Puteam să punem în practică făgăduința de dragoste eternă pe care ne-am făcut-o. După ce s-a odihnit, vampirul a mai vânat puțin prin spital, a revenit şi m-a creat şi pe mine. Nu mai ştiu exact ce am simțit în acel moment. Moartea mea a fost ca o îndepărtare de realitate, ca o scufundare într-un abis, dar prima picătură din sângele lui mi-a provocat senzații de plăcere de o mie de ori mai intense decât orice orgasm. Simțeam cum vreau mai mult şi cum tot trupul se extazia. Un sentiment de plăcere totală.

După ce ne-a creat, a dispărut.

Trebuia să ne descurcăm singuri. Ştiam că nu mai puteam să ne vedem familiile. Trebuia să punem ceva la cale. Ne-am înscenat propria moarte. Tuturor le-am spus că vom face o plimbare în golf cu o şalupă. Avea să fie ultima ei ieşire pe apă, acea apă pe care o adora. Ultima dorință înainte de moarte, după cum o numesc muritorii. Am ales o zi în care se prevestea furtună. Am ieşit în larg. Marea era înspăimântătoare. Ne arunca în toate părțile. Ştiam că în momentul în care sărim din barcă, suntem morți pentru restul lumii. Dar aveam să ne naştem ca vampiri. Doar din acel moment eram cu adevărat nemuritori. Bineînțeles că toți au fost surprinşi de faptul că vroiam să facem o excursie nocturnă. Dar era ceva absolut necesar. Soarele ne-ar fi transformat în scrum.

Ne-a ieşit pasența. Vasul a fost găsit, bineînțeles fără trupurile noastre. După câteva zile de căutări am fost declarați decedați. Am avut şi o înmormântare emoționantă. Înainte de a ieşi în larg, am lichidat contul din bancă şi am încercat să vând toate lucrurile de valoare pe care le dețineam. Am fost surprins de faptul că Angelina era aşa de ascultătoare. Nu o recunoşteam. Mă urmărea cum rezolvam toate treburile, de parcă vroia să descopere ceva.

Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama cât de vicleană era de fapt, dar nu am observat nimic. Am crezut că o mai deprima boala de care în sfârşit scăpase. Dar nu era boala. Uneltea un plan diabolic.

Am închiriat un apartament la periferie din banii strânşi. Am avut grijă să aibe obloane din lemn pentru a nu permite pătrunderea razelor solare. În nici un caz nu aveam de gând să mă culc într-un sicriu. Nu aveam nevoie de el atâta vreme cât obloanele ne protejau. Angel şi-ar fi dorit un sicriu. I se părea pervers şi de aceea adora ideea. Până la urmă am procurat unul. Am şi dormit o noapte în el. A fost groaznic. Mă simțeam mort şi acest gând mă îngrozea.

Întotdeauna a fost mai excentrică. Acum încerca să-şi depăşească propriile limite.

Nu am mai auzit nimic despre familia mea. Aveam de gând să îi vizitez într-o noapte, când dormeau cu toții. Vroiam să le mai văd odată fețele. Dar îmi era teamă. Eram prea *tânăr* pentru a face acest pas. Setea de sânge era încă instinctuală şi nu puteam garanta pentru nimic. Chiar dacă erau *neamurile* mele. În acest moment nu se mai poate vorbi despre neamuri. Nu mai sunt om. Creatura aceea deosebită şi seducătoare îmi este şi mama şi tata, iar Angelina... sora.

Ieşeam seara la vânătoare. Eram o pereche. Ne plimbam prin Cartierul Francez fără să ne fie teamă de muritori. Lor trebuia să le fie teamă de noi. Nu ştiau că moartea venea în chipul a doi îngeri... ai morții. Ştiam că puteam primi probleme cu poliția. Trebuia să fim foarte vigilenți. Ştiam că o crimă, două în părți diferite ale oraşului erau destule pentru a începe o anchetă. Am ajuns la concluzia că sugem doar sângele, dar nu îi ucidem. Prea mult timp însă nu am rezistat.

Îi ademenea pe bărbați cu privirile ei seducătoare. Îi târa într-o zonă lăturalnică, prefăcându-se doritoare de un număr rapid. În timp ce îi săruta îşi înfigea colțişorii prin piele şi începea să sugă. Bărbații cădeau rapid în extaz şi gemeau doar, în timp ce ea bea sângele lor. Când erau destul de amețiți, intram şi eu în joc, sugând din cele două puncte din care țâşnea viața noastră.

E adevărat că pentru a ne sătura aveam nevoie de mai mulți oameni, dar măcar eram în siguranță. Nimeni nu putea să ne învinuiască. Eram liberi să facem ce vrem. Adoram viața de vampir. Mi se deschideau atâtea posibilități. Puteam merge unde vroiam, seducând, dacă era nevoie, o stradă întreagă. Nu trebuia să rostesc nici un cuvânt. Îi priveam doar, şi le transmiteam mesaje telepatice. Fără să-şi dea seama, se apropiau de mine pentru a-i săruta aşa cum nimeni nu i-a mai sărutat.

Şi Angelina era fericită. Nu prea era de acord cu faptul că nu omoram victimele. Era aşa de crudă. Cu fiecare noapte care trecea era tot mai rea, mai diabolică. Începeam să nu o mai recunosc. Vroia să îşi vadă victimele urlând după viață. Cât timp vânam împreună, acest lucru nu s-a întâmplat. Acum, fără nici un motiv, am aflat că sunt vânat din imprudența ei. Sunt destui oameni care cred în vampiri şi care au pus la cale o vânătoare. Idioții.

Se îmbrăca foarte provocativ. Îşi vopsea părul cu spray de păr. Era tunsă băieteşte şi nu putea să schimbe cu nimic acest lucru. Terminase chemoterapia cu şase luni în urmă şi părul nu îi crescuse prea mult. A rămas cu freza pe care a avut-o când a renăscut. Dar pentru ea nu era un handicap. Îşi procura peruci. Camera era plină cu peruci de toate culorile şi de toate lungimile.

În fiecare seară era o altă persoană şi îşi procura şi personalitatea adecvată. Era o târfă, o casnică, o timidă, o impulsivă, o femeie de afaceri, o muncitoare. Putea să fie orice dorea. Era cu mult mai puternică decât mine. Eu nu posedam această putere de metamorfoză. Nu numai că se transforma în acea persoană, dar îşi interpereta partitura de parcă o trăia cu adevărat.

Mergeam la teatru, la spectacole de varietăți, cinema. Noaptea ne aparținea. Eram irezistibili. Îmbrăcămintea mea nu era sofisticată. Predomina culoarea neagră care se potrivea perfect cu părul meu scurt şi negru şi cu ochii verzi deschis. De multe ori credeam că ochii mă vor trăda. Cu transformarea mea în nemuritor s-au făcut şi mai deschişi şi păreau dintr-o altă lume, dar am uitat că în lumea în care trăim, acest lucru nu este ceva ieşit din comun. Fiecare îşi poate procura lentile de contact de culoarea ochilor mei.

Eram fericit că nu am existat în secolele precedente, când comportamentul nostru ar fi fost precis sesizat. Acum însă nimic din ceea ce făceam nu era luat în serios de oameni. Orice exagerare de gesturi era pusă în legătură cu arta. Eram nişte artişti, artişti care aduceau moartea.

Simțeam cum prin fiecare noapte mă îndepărtam tot mai mult de Angelina. Era prea rece. Nu se mai cuibărea în brațele mele când dormeam în timpul zilei ci prefera să se odihnească pe partea ei a patului uriaş. Eram sigur că punea ceva la cale. Orice ar fi fost, nu vroiam să aflu. Cu toate că simțeam acea repulsie față de ea, o doream şi îmi frângea inima de fiecare dată când seducea un bărbat. Ştiu că am surprins o conversație. Vroiam să aflu metoda cu care reuşea să-i amețească.

- Cum te cheamă scumpo? se auzi vocea de bărbat din interiorul străzii întunecate.

- Angelina... dar pentru tine doamna Scumpo.

- Se pare că eşti un îngeraş cu gheare.

- Nu numai. Mai am şi o pereche de colți.

- Nu crezi că eşti prea fierbinte pentru rai? Cum reacționează Dumnezeu când vede un îngeraş ca şi tine? Se excită?

- În orice caz nu este indiferent. Vrei să vezi cum am încercat să-l seduc?

- Dacă nu doare?

- Doare doar un pic, dar apoi te simți mai aproape de el decât ai crezut vreodată că vei fi. Raiul nu va mai fi un simplu cuvânt.

- Ştii meserie, nu glumă.

- Şi încă nu ai văzut totul.

A început să-l sărute. I-a desfăcut cămaşa şi l-a lipit de peretele mucegăit. Îl auzeam. Stăteam în întuneric la

doar doi metri de ei. O priveam. Parcă era o târfă profesionistă. Îşi strecură degetele în pantalonii lui. Bărbatul îşi lăsă capul pe spate savurând. În acea lumină pală i-am observat artera de la gât cum vroia să țâşnească de sub piele. Pulsa. Îmi era sete. Parcă îi simțeam deja sângele sănătos şi proaspăt cum se scurgea în mine. Mirosul cărnii fragede mă amețea. Angelina începu să-i sărute bustul. Îi desfăcu pantalonii. Cu mişcări ireale se prelinse cu buzele pe trupul său înfierbântat. Îi sărută muşchii abdominali. Pielea fină. Parcă o puteam simți. Îi luă organul între buze şi îl lingea.

Nu mai puteam să privesc scena. Eram tot mai nervos. În acel moment îmi doream să îl ucidă. Nu puteam să văd cum îl excită. Era a mea. Îmi aparținea mie. Nu vroiam să o împart cu alt bărbat. Aşteptam. Speram că nu mă va chinui pe vecie. Dar îl doream şi eu. Vroiam să-i sug sângele. Vroiam să simt şi eu extazul. De când eram vampir, parcă nu mai aveam sex. Fizic mă simțeam atras de ambele sexe, doar cu mintea nu puteam accepta acest lucru. Singurul mod de a ajunge la orgasm era să sug un sânge *de calitate.* Cel puțin aşa credeam eu. Poate chiar această *inhibiție sexuală fizică* făcea ca fiecare atingere să fie mai intens percepută.

Îl auzeam cum țipa de plăcere. Nu mai puteam să îmi întorc privirea. Doream să văd acea scenă. Uram faptul că ea făcea totul dinadins. Ştia cât de mult mă rănesc aceste scene şi chiar de aceea le provoca. Din când în când îmi mai arunca câte o privire stranie. Parcă îmi făcea semn să mă apropii.

Buzele ei se prelingeau pe penisul lui. Avea grijă să nu-l excite prea tare. Trebuia să mai reziste. M-am apropiat. Încă mai eram în umbră. Parcă îi auzem râsul cu toate că nu vrobea. Îmi transmitea gânduri prin telepatie.

Îți place, nu-i aşa? Îl doreşti şi tu la fel de mult cum îl doresc şi eu. Are sângele aşa de dulce. Dar nu îl vei gusta pentru că este împotriva principiilor tale. Tu nu eşti un homosexual pentru a stimula un bărbat. Nu ai putea să-l săruți şi să accepți ideea că îți place. Te excită ceea ce-i fac şi de aceea ți-e teamă să te apropii. Nu ai putea să-i săruți penisul. Dar uiți că nu mai eşti om. Eşti un vampir. Trebuie să te desprinzi de viața ta omenească. Eşti un vampir şi poți face ce vrei şi cu cine vrei.

Vino şi bea. Bea din acest bărbat sănătos care se topeşte între buzele mele.

Vroiam să o alung din mintea mea, dar nu reuşeam. Era mai puternică. Ştia cum să se impună. Întotdeauna a ştiut.

Francis. Nu mai fi aşa de încăpățânat. Cred că ştii care este organul cel mai irigat cu sânge din corpul său în acest moment. Îl țin în gură. O mică muşcătură ar fi îndeajuns pentru a face ca sângele să țâşnească din el. Şi i-ar place. Nici nu ar observa.

Vino.

Am apărut din umbră şi mă apropiam de ei. M-am aşezat în genunchi lângă ea. Vedeam exact ceea ce făcea. Niciodată nu văzusem aşa ceva. Cu mine nu a făcut asta niciodată când eram muritori. De ce?

Pentru că nu mi-ai cerut-o.

Îmi citea gândurile.

Cu gesturi aproape de nesesizat pentru ochiul uman, mi-a făcut semn să preiau ştafeta. Nu eram sigur dacă vroiam să fac ceea ce ea mă *obliga* să fac. Vroiam şi nu vroiam. Nu vroiam să o fac cu un bărbat, dar aveam nevoie de sângele său. Îl doream. Şi-a desprins buzele. Erau pline cu sângele lui. Mi-a tras un zâmbet şi m-a invitat la ospăț. M-am apropiat. Bineînțeles că nu eram obligat să iau sângele din acel loc. Puteam să îl muşc de gât şi îmi primeam doza necesară, dar zona sa intimă mă fascina într-un fel. Poate era vorba despre curiozitate.

Îl invidiam pentru plăcerea imensă pe care o simțea. Dar eram sigur că şi eu voi simți o plăcere şi mai intensă în momentul în care îi voi bea sângele. Se afla exact în fața mea. Era aşa de mare şi de... ciudat. Niciodată nu am văzut aşa ceva, aşa de aproape. Trebuia să o fac. Dorința pentru sânge era prea mare. Nu mă mai interesa de unde provenea. Îi simțeam aroma dulce şi sărată în acelaşi timp. Simțeam cum nu mă mai pot abține şi cum îşi faceau loc instinctele primare.

L-am luat în gură. Era aşa de tare şi de fierbinte. Simțeam cum îi pulsa sângele în *cap*. Îi simțeam bătăile inimii. Mă excita. Extazul era aproape. L-am prins între dinți de la rădăcină. Încet mi-am tras capul, lăsându-l să alunece printre colții mei ascuțiți. Îl auzeam țipând. Colți, ajunseră la *cap*. Am făcut o singură gaură minusculă cu vârful ascuțit al caninilor. Țipa şi mai tare. Îi auzem pumnii cum loveau pereții. Apoi i-am simțit mâinile puternice cum îmi treceau prin părul scurt şi aspru. Simțeam cum extazul meu era culminant, când jetul subțire de sânge a țâşnit în cerul gurii. Era cel mai aromat sânge de care am avut parte până la acel moment. Sângele țâşnea în ritm cu bătăile inimii. Mi-am strâns buzele cât mai aproape de organ pentru a nu pierde nici o picătură din sângele său prețios.

Simțeam cum mă privea. Îi citeam gândurile. Nu se gândea la nimic şi totuşi la toate. În mintea sa apăreau doar imagini fotografice a unor aventuri erotice precedente. Nu se mai gândea la nimic. Plăcerea nu-i lăsa creierul să mai lucreze. Am simțit cum privirile sale mă învăluiau. Credea că eram un înger personificat.

L-am lăsat culcat între sacii cu gunoi. Respira greoi. Plăcerea îi tăiase răsuflarea. Angelina era fericită că a reuşit să mă schimbe. Să mă facă să văd lucrurile mai larg şi nu în limitele muritorilor. Nu trebuia să uităm că pentru noi nu existau limite în afară de aceea a zorilor şi a flăcărilor. Orice făceam, trebuia să fim în ascunzătoarea noastră înainte de răsărit.

Când am ajuns acasă, mi-a spus că are un dar pentru mine. Nu ştiam ce putea fi. Nu mă lăsa să-i citesc gândurile, şi aşa nu eram prea priceput în acest lucru. A scos din buzunar un cartonaş alb. Mi l-a înmânat. Fără prea mare interes am luat bucățica de hârtie. Era o carte de vizită. Pe ea era scris numele Gregor Iscovici şi o adresă.

- Asta este adresa sa.

Nici nu am ştiut cum să reacționez. A înțeles acest lucru.

Mâine noapte îl vom vizita din nou. Sigur nu se va supăra. Ne iubeşte pe amândoi şi ne aşteaptă. La plecare mi-a strecurat cartea de vizită.

Eram surprins şi fericit în acelaşi timp.

Vizitele nocturne au continuat. Îl vizitam de două ori pe săptămână. Nu ştiam nimic unul despre celălalt. Nici nu ne interesa. Nu-l interesau rănile punctiforme care le lăsam pe piept, pe gât, pe brațe, pe picioare, pe spate. Peste tot. Cum se vindeca una dintre răni apărea alta.

La început nu am ştiut de ce a făcut Angelina asta pentru mine. Curând am aflat însă. Vroia să mă părăsească. Ştia că nu voi suporta despărțirea de ea. De aceea vroia să îmi ofere o persoană pe care să o doresc la fel de mult precum o doream pe ea. Un fel de cadou de adio. Vroia să scape de mine. Dar de ce? A uitat că eu am fost cel care i-a adus veşnicia? Dacă eu nu aduceam acel vampir ea ar fi fost deja de mult moartă. Era deja, străpunsă de viermi şi i-ar fi putrezit carnea. Mi-e îmi datora totul iar ea îmi întoarcea pur şi simplu spatele.

De aceea am acceptat şi eu acest dar şi am renunțat la viață, doar pentru a fi cu ea. Am renunțat la familia la care țineam foarte mult. Totul doar pentru ea. Din momentul în care a observat afecțiunea mea pentru Gregor, şi-a arătat adevărata față. A început să-şi bată joc de mine, de oameni, de orice. Parcă înnebunise. Nimic nu o mai putea opri. Ştia că eu nu mă voi opune, deoarece îmi era frică de ea. Îmi era frică să nu mi-l ia pe Gregor. M-a amenințat că dacă mă voi pune în calea ei, Gregor va muri.

Unde e Angelina? Acea Angelina pe care am iubit-o? Acum este un monstru. Se pare că pe pragul morții a urât aşa de mult pe cei din jur, încât totul s-a transmis prin transformarea ei în vampir. Şi-a dorit aşa de mult să trăiască în acel moment, încât îi era ciudă şi pe faptul că eu trăiesc. Era invidioasă pe faptul că eu voi continua să trăiesc după moartea ei. Nu putea suporta această idee. De aceea e aşa de rea.

După câteva luni m-a părăsit. Ştiam că aşa va face. Mai întâi s-a mutat în altă cameră şi apoi a dispărut. Nu am mai văzut-o. Am simțito de multe ori prin preajmă, dar nu mi s-a arătat. Am fost distrus. Parcă mi-a tăiat creanga de sub mine. Îl aveam pe Gregor. Îl iubeam pe Gregor. Pe ea nu o mai iubeam. Nu mai puteam să o iubesc. M-a trădat. Acum îmi dau seama că totul a fost doar din milă. Din milă mi l-a dăruit pe Gregor, pentru a-mi îndulci vânătoarea. Nu a făcut acest lucru din dragoste, ci pentru a nu avea remuşcări.

Odată credeam că suntem suflete gemene - acum îmi dau seama cât de naivi am fost. De fapt eu am fost naivul. Am crezut-o. Toată viața mea omenească m-a învârtit după cum a vrut, iar eu nu am observat. Am crezut tot ce mi-a spus şi aş fi jurat pe orice că spune adevărut. Ce prostuț am fost. Dragostea m-a orbit. Acum îmi dau seama cât de rea a fost. Cât sânge rece a curs prin vinele ei.

Doar vanpirismul a fost capabil să-i scoată la iveală adevărata personalitate. O uram pentru ceea ce mi-a făcut. Cred că au trecut mai multe luni în care hoinăream pe străzile înguste şi gălăgioase. Am trecut de sute de ori pe lângă cea mai veche bancă din Statele Unite şi nu am fost impresionat de vechimea ei. Nimic nu mă mai putea atinge. Nici sunetele ciudate care răsunau din localurile de pe Burbon Street, locul unde s-a născut jazz-ul. Totul părea inutil. Mă simțeam atât de gol. De mințit.

Nici vizitele mele la Gregor nu mai erau aşa de pasionale precum erau la început. Problema era că începea să pună întrebări. Întrebări la care eu nu vroiam să răspund. Vroia să afle cine e Angelina şi de ce nu mă mai însoțeşte. De fiecare dată îi simțeam frica. Îi era teamă să mă întrebe ceva. Nu ştiu de ce se simțea atras de mine. Era frumusețea mea? Poate faptul că puteam să-l ucid în orice moment. Poate această posibilitate îl excita. Observam cum apropierea mea îi făcea să-i crească adrenalina în sânge. Îi era frică de mine şi mă dorea. Această beție de contradicții mă fascina şi mă atrăgea.

Frica îl făcea real. Muritor. Aveam nevoie de el. După ce Angelina m-a părăsit, nici vânătoarea nu mai era palpitantă, ci a devenit o necesitate. Trebuia să supraviețuiesc. Nu cunosc motivul, dar simțeam că trebuie să trăiesc. Această dorință de viață a dispărut curând. De fiecare dată, când spre ivirea zorilor reveneam în apartamentul meu negru şi izolat de restul lumii, mă aşezam colțul patului, neştiind încotro să o iau. Nu cunoşteam motivul pentru care existam. Mă întrebam dacă oamenii ştiau de existența mea. Vecinii mei ştiau cine locuia lângă ei?

Nu mai vroiam să provoc oamenilor durere. Nu mai suportam să văd acele filme care se derulau în mintea victimelor mele.

Din când în când simțeam nevoia să ucid pe cineva. Ştiam că am nevoie de acest lucru. Dar eram extrem de precaut. Îmi căutam cu grijă victimele. În ultima vreme setea după moarte a crescut şi nu mai suportam acest lucru. De fiecare dată, când simțeam această dorintă la vederea unei potențiale victime, o luam la goană prin mulțime, lovindu-mă de oameni, strecurându-mă ca un şarpe printre firele de iarbă. Aproape că nu îmi simțeau prezența. Viteza mea de deplasare era aproape imperceptibilă pentru ochiul uman.

O luam la goană pe străzile interminabile. Odată m-am oprit fără să-mi dau seama din ce motiv. Nu ştiam ce m-a făcut să nu mai fug. În acel moment am fost cuprins de măiestria catedralei St. Louis, postată chiar pe malul Mississippi-ului. Am rămas cu gura căscată, când în fața mea creştea parcă din nimic acea clădire impunătoare inundată de reflectoarele fixate spre clopotnițe.

Parcă nu mai puteam respira. De parcă nu o mai văzusem. Acum avea o altă însemnătate pentru mine. Mai țin minte vizitarea catedralei pe care o făceam de fiecare dată când ajungeam cu mama mea îi New Orleans. Eram credincioşi şi ne duceam la biserică.

Mă apropiam de catedrală. Parcă pluteam şi nu păşeam. Era superbă. Am deschis poarta voluminoasă şi am păşit în interior. Am observat în depărtare lumânările care pâlpâiau undeva într-un colț îndepărtat. Cu toate că era seară, lumea mai stătea în fața câte unei icoane şi se ruga. Paşii mei nici nu se auzeau pe plăcile de beton. Eram

stupefiat de imensitatea clădirii. Acea combinație de picturi și sculpturi mă fascina. Parcă personajele sfinte prindeau viață în lumina difuză. Puteam să jur că am observat frica de pe fața unui înger pictat pe un zid. Oamenii nici nu m-au observat.

Mă aflam în casa Domnului. Nu-mi venea să cred. După atâta vreme mă aflam din nou în acel loc pe care nu am crezut că îl voi părăsi vreodata. Credeam că trebuie să mă fac preot așa cum a vrut mama. Vroia să fiu respectat. Când am crescut și am început să pricep câte puțin viața, am ajuns la concluzia că nu aveam nevoie de un titlu bisericesc pentru a fi respectat. Nu am simțit acea chemare despre care vorbește lumea.

Știu că am îngenuncheat în fața altarului și mi-am împreunat mâinile. O stare groaznică a pus stăpânire asupra mea. Îmi era sete. Sete după sânge. Dar era imposibil să o potolesc în interiorul catedralei. Setea era atât de acută, încât simțeam că nu aveam să rezist până la ieșire. Mi-am aruncat privirea într-o parte, unde am auzit un zgomot. Era o femeie între două vârste cu părul puțin grizonat. Stătea la standul cu lumânări. Plângea. Am pătruns în mintea ei. Își jelea soțul pierdut într-un accident aviatic. Durere.

Era așa de singură. Nu-i puteam rezista. Cu o viteză ireală am zburat cu tălpile deasupra betonului rece. Fără a avea timp să mai scoată un sunet, mi-am înfipt colții în gâtul ei și i-am supt sângele. Filmul vieții ei s-a derulat în mintea mea. Am început să plâng și să râd în funcție de ceea ce vedeam. Totul s-a terminat într-o suferință insuportabilă. Îi simțeam bătăile inimii cum se întețeau, dar nu lupta pentru viață. Inima ei nu mai vroia să trăiască. Nu se zbătea. Primea totul ca pe o binecuvântare. Intensitatea suferinței transmise mie m-a aruncat la câțiva metri de ea. Stăteam în mijlocul lumânărilor cu buzele pline de sânge. Priveam speriat în jur. Doar atunci mi-am dat seama că cineva putea să mă observe. Dar nu mai era nimeni în acel loc sfânt. Nici un om nu mai era în casa Domnului. Doar eu. O creatură care e prea rea ca să aparțină Domnului, dar prea bună pentru a aparține Satanei. Nu știu ce sunt, și nici nu mă mai interesează.

Simțeam căldura lumânărilor cum se ridică și mă învăluie. Vedeam flăcările minuscule cum dansau în jurul meu hipnotizându-mă. Erau flăcările iadului. Erau flăcările raiului. Mă ademeneau și mă ardeau. Mă atrăgeau și mă distrugeau. Trebuia să plec din apropierea lor. Lumina lor mă orbea. Mă simțeam ca o divinitate în acea mare de lumină. Doar eu și Domnul în toată clădirea.

Trebuia să înlătur cumva cadavrul. Am descoperit o ușă laterală. Privirea mea a survolat imensitatea catedralei în câteva fracțiuni de secundă. Am deschis ușa și m-am îndreptat către fluviu. I-am aruncat trupul în apă. Speram ca apa să o ducă spre mlaștină, să fie mâncată de către crocodili, ca nimeni să nu-i găsească urma.

Am revenit în biserică. M-am întins în fața altarului. Am început să plâng. Am comis o crimă, exact sub ochii Lui. Durerea pe care am descoperit-o în viața femeii răpuse era insuportabilă. Nu mai puteam suporta existența pe care o duceam.

Doamne Dumnezeule. De ce lași să existe ceva așa de rău precum sunt eu? De ce mă lași să fac lucruri așa de grave. Asta să fie pedeapsa pe care consideri că o merit pentru faptul că nu mai cred că ești la fel de bun cum credeam în tinerețe? Ea este de vină. Dacă nu s-ar fi îmbolnăvit aș fi continuat să cred în bunătatea ta. Acum îmi dau seama că nu numai ea a fost motivul. Nu mai pot să mă ascund după altcineva. N-am mai crezut în tine, deoarece nu mi-ai dat nici un semn. Nimic. Când am avut mai mare nevoie de tine, m-ai părăsit. Nu am putut concepe ca Dumnezeul pe care L-am venerat și pentru care m-aș fi dăruit nu îmi asculta rugămințile. Dar am înțeles că dacă pe mine, credincios, nu mă ajuți însemnă că nu există…

Înainte mă bazam pe mila ta. Când făceam ceva, mă rugam și speram ca totul să se rezolve, dar nimic nu s-a rezolvat. Apoi, după ce m-am îndepărtat de tine, când m-am bazat doar pe munca mea, au început să apară roadele. Mi-am dat sema că doar eu pot influența ceea ce fac, că nu mai există o altă putere superioară.

Poate că am greșit. Dacă exiști, fă ca durerea mea să dispară. Distruge-mă. Nu mai vreau să ucid oameni. Poate vei spune că ar trebui să mă autodistrug, dacă urăsc așa de mult ceea ce sunt. Aș face-o, dacă nu aș fi un laș. Am crezut că sunt puternic. Da, sunt puternic, dar puterea este doar fizică.

Cred că am adormit pe scările de beton. Simțeam cum soarele se apropia de răsărit. M-am trezit ca dintr-un coșmar. Am privit disperat în jur. Am început să mă învârt disperat, neștiind ce să fac. Aș fi ajuns până acasă dacă m-aș fi grăbit. Am fugit spre ieșire. Am privit în urmă spre încăperile boltate cu tot felul de sfinți pictați pe ele. Toți mă priveau cu furie. Vroiau să îi las în pace. Vroiau să scape de diavolul care le-a mânjit lăcașul cu sânge. Am luat-o la goană printre străzile dimineții. Aerul răcoros al diminieții m-a lovit direct în față. M-am urcat pe acoperișuri, cu salturi uriașe și cu o ușurință aproape banală de a-mi menține echilibrul, mă îndreptam spre apartamentul meu. În depărtare se puteau distinge culorile vinete ale răsăritului. Acele culori, parcă dezlipite de pe penelul unui pictor, mă ademeneau. Nu mai țin minte de câtă vreme nu am mai văzut o lumină atât de deosebită. În timp ce între clădiri mai domina întunericul, desupra orașului lumina rozie a diminetii părea desprinsă dintr-un vis superb.

Știam că nu mai puteam să văd soarele pe care l-am iubit așa de mult. În acel moment știam că scurta mea viață de vampir se apropia de un sfârșit inevitabil. Simțeam cum mă aștepta după fiecare colț. Mă uram. Eram liber și nu eram. Libertatea mea era limitată și uram acele limite. Vroiam să mă plimb liniștit pe străzi în plină zi și noaptea la fel. În timpul verii nopțile erau prea scurte. Nu puteam să savurez libertatea.

Am ajuns în apartament cu puțin înainte de răsărit. Am mai putut vedea cum câteva raze aurii au străpuns norii joși. Erau ca niște fascicule angelice. Divine. În acel moment am știut că există un Dumnezeu. Chiar dacă vroia să-mi ignore prezența, și eu existam. Știu că vroia să mă lase singur cu această povară. Poate chiar era o pedeapsă.

Gregor începea să mă streseze cu dorința sa de a deveni vampir. Vroia să vânăm împreună. Nu puteam să îngădui acest lucru. Nu ştiam ce fel de vampir ar fi devenit, în ce direcție s-ar fi produs metamorfoza. Nu puteam să-mi asum acest risc. Mai ales că ne aflam într-o perioadă primejdioasă. Se întâmplase inevitabilul. Angelina a înnebunit. La fanatismul ei, nici nu era de mirare. Nu m-am întâlnit cu ea, dar simțeam acest lucru. Se pare că a mai rămas ceva din acel fir care a existat odată între noi şi nu am crezut că mai există. Gregor a observat că era o altă persoană la mijloc. Nu acesta era motivul pentru care nu îl puteam primi în lumea mea. Angelina a început să ucidă fără să aibe grijă, iar oamenii au intrat la bănuieli. Acele două urme apăreau pe tot mai multe cadavre.

Prin ziare scriau despre diferite organizații, care erau ferm convinse că vampirii au cauzat moartea acelor oameni. Simțeam cum se apropia primejdia. Chiar dacă majoritatea nu îi creadeau şi presupuneau că este vorba doar despre un cult satanic, eu ştiam că nu glumeau. Ştiam că vor să ne distrugă. Într-un fel eram fericit. Eram fericit, deoarece în sfârşit am găsit pe cineva care avea destulă putere pentru a mă distruge. Mai multă putere decât am eu.

Când eşti muritor îți doreşti nemurirea. Vrei să trăieşti cât mai mult. Nu ştii cu exactitate din ce cauză, dar un lucru e sigur: nu vrei să mori. Ți-e frică de moarte. Eşti obişnuit să trăieşti, şi o întorsătură de situație, aşa cum este moartea, te înspăimântă, deoarece nu poți concepe ce poate exista în afară de viață, în afară de ceea ce ți-e familiar. Chiar şi sinucigaşii iubesc viața - o iubesc aşa de mult încât o sacrifică. Se spune, că ți-e greu să te desparți de ceea ce iubeşti cel mai mult. Unii dintre sinucigaşi nu suportă ideea că pot fi surprinşi de moarte. Să fie luați pe nepregătite. De aceea îşi propun ca ei să aleagă momentul în care să moară. Au nevoie de timp pentru a pregăti moartea. Curând îşi dau seama că nu au ce să pregătească. Absolut nimic nu poți lua cu tine.

De aceea majoritatea sinucigaşilor, în momentul în care se află în pragul morți şi realizează la ce au renunțat, doresc să se salveze, dar de cele mai multe ori este prea târziu. Moartea este mult mai şireată. Este ca şi cum ai sta în aceeaşi încăpere cu un vampir înfometat.

Poate că şi de aceea am vrut să fiu vampir. Nu mai puteam să trăiesc fără ea, dar nici să mă sinucid nu puteam. Îmi doream ceva între viață şi moarte. Asta sunt acum. Nici viu, dar nici mort. Exist pur şi simplu. Toată viața am simțit că mă învârt ca o molie în jurul becului, lovindu-mă de mai multe ori de el şi arzându-mă. Tot în cerc, fără început şi fără sfârşit.

Au trecut mai multe săptămâni în care zvonurile despre aşa numiții vânători de vampiri erau tot mai veridice. Ce făcea Angelina? Oare ştia ce a declanşat? Îşi dădea seama că vom pieri din cauza neglijenței ei? Poate ar trebui să-i mulțumesc pentru acest lucru. Nu nemurirea poate fi împlinirea vieții. Ştim că trebuie să murim şi de aceea ne zbatem în viață. Dorim să facem cât mai multe lucruri înainte să dispărem în necunoscut. Dorim totul şi într-o concentrație maximă. Când ştii că trăieşti pentru vecie, nimic nu mai are importanță. Nu te mai zbați pentru nimic, deoarece ai destulă vreme să le faci pe toate.

Totul ar fi perfect dacă nu ar exista setea veşnică.

Nu sunt destul de rău pentru a supraviețui ca vampir. Mi-e milă de victimele mele. Atunci când ucid pe cineva, lucru care a devenit o raritate, am remuscări. Incredibil, un vampir căruia îi pare rău după victime, dar totuşi le ucid. Din păcate sângele muritorilor înseamnă viața mea. Sângele nu mai este doar un lichid roşu şi scârbos, ci devine viață lichidă. De multe ori mă strecuram în spitale şi mă deghizam în asistent pentru a ajunge la rezervele de sânge. Furam câteva pungi pe care le devoram într-o debara.

Mi-e dor de viața de muritor. Mi-e dor de lucrurile mărunte, care muritorilor li se par banale. Când trec pe lângă un restaurant şi simt cum mirosurile incredibil de delicioase se strecoară în nările mele, simt că turbez. Aş vrea aşa de mult mă pot hrăni cu mâncare adevărată. Să beau băutură adevărată. În alimentația oamenilor totul e aşa de diversificat. Eu trebuie să mă mulțumesc cu acelaşi sânge în fiecare noapte. Am încercat să gust din mâncăruri şi să beau, dar nu am simțit nici un gust. Nimic. Parcă rodeam ceva fără gust. Pare incredibil, dar aşa este. Papilele gustative s-au convertit la gustul unic al vieții de vampir, al sângelui. Nu pot simți alt gust doar cel al sângelui.

Chiar si Gregor tot mai vroia sărutul întunecat după ce i-am arătat dezavantajele nemuririi. Nu îl pot înțelege. Ce îl face să renunțe la viața aşa plină de surprize? În viața mea nimic nu este deosebit. Nimic nu mă mai poate şoca, deoarece eu sunt destul de şocant. Sigur aş refuza dacă aş mai fi pus încă odată în fața alegerii. Nu aş vrea ca moartea altora să însemne viața mea. Vina pe care o port cu mine este prea uriasă, chiar şi pentru un nemuritor.

Motivațiile lui Gregor nu au reuşit să mă convingă. Doar simplul fapt că vrea să fie mereu alături de mine nu este îndeajuns. Nu pot să iau eu această hotărâre pentru el. Sigur îmi va reproşa acest lucru odată. Poate mă va distruge pentru faptul că l-am creat. Trebuie să rămână muritor.

Dar e nebun. E obsedat de ideea nemuririi. De aceea vizitele mele au devenit tot mai rare şi mai scurte. Mi-e frică să adorm la el deoarece s-ar putea să-mi fure sângele. Ar fi în stare să-mi spintece pielea şi să-mi sugă sângele. Ar face acest lucru. Sunt sigur.

Săptămâna trecută i-am spus că îl voi părăsi. Nu a scos un cuvânt toată noaptea. Stătea ghemuit într-un colț întunecos. Nu vroiam să-i văd lacrimile. Am simțit durerea din sufletul său. Suferea şi nu putea să-mi ascundă această realitate. Îmi părea rău pentru el, dar ştiam că aceasta era unica soluție. I-am spus că mă voi preda. L-am rugat să îmi procure adresa aşa numiților vânători de vampiri. Nu vroia. A inceput să urle la mine. Începu să plângă. M-a făcut nebun.

Vroia să mă încuie în apartament şi să nu mă lase să plec. Mi-a jurat că va ucide pentru mine. Îmi va aduce sânge proaspăt. În fiecare noapte. Nu ştia ce va face fără mine. Viata lui nu avea nici un sens. A fost greşala mea. Eu l-am făcut dependent de mine. La început eram eu dependent de apropierea sa, de erotismul său. Acum trăia

doar pentru a mă vedea. Nu suporta ideea că guru-ul său va dispărea, pur şi simplu, doar pentru faptul că nu poate suporta nemurirea.

Oricât de mult l-aş fi iubit, ştiam că hotărârea mea era bună. Creaturi asemănătoare mie nu ar trebui să existe. Ar trebui să murim cu toţii. Suntem ca animalele de pradă care supravieţuiesc doar ucigându-şi vecinii de savană.

Îi simţeam ura în respiraţia alertă. Mă privea direct în ochi. Mă privea aşa de urât, încât simţeam că mă fac tot mai mic. A început să mă sărute pătimaş. Şi-a desprins buzele şi mi-a prins capul între pălmi. M-a privit. Pălmile sale au început să-mi mângâie pielea netedă a feţei. Simţeam căldura care iradia din el. Îi simţeam dragostea. Lacrimile i se prelingeau pe faţă.

Mă părăseşti? Ştii ce îmi faci? Îţi poţi imagina?

Nu-mi puteam imagina ceea ce îi făceam. În acel moment trebuia să fiu egoist. Nu puteam să mă gândesc la ceilalţi. Era pentru binele celor care mă înconjurau. Martiriul meu va fi pentru toţi cei pe care i-am minţit cu viclenia mea şi i-am atras spre moarte. Trebuie să se facă dreptate. Dacă Dumnezeu nu are acest curaj, eu îl voi avea. Mă voi judeca pentru toate crimele pe care le-am săvârşit. Chiar dacă ucideam mai mulţi criminali şi delincvenţi, oameni care spun că nu ar merita să trăiască, nu a fost corect. Fiecare are dreptul la viaţă. Nimeni nu are dreptul să ia viaţa celuilalt. Dacă ai ucis, trebuie să fii pedepsit, dar nu să mori. Moartea ta nu ar aduce înapoi victimele. Ştiu acest lucru. Dacă aş muri aş mai cruţa câteva vieţi. Dacă reuşesc să salvez o viaţă, sunt mulţumit.

A început să îmi sărute buzele. Apoi gâtul. Simţeam că plăcerea se revărsa prin tot corpul meu. Mirosul său mă înnebunea. Carnea lui era aşa de moale, încât îmi venea să muşc din el. Cu toate că mă săruta, îi simţeam disperarea. Îi simţeam frica. Ştia că o face pentru ultima oară şi acest lucru îl îngrozea. Ştia că lipsa mea va fi insuportabilă pentru el. Era sigur că o săptămână, două vor trece fără să se gândească la prezenţa mea ireală. Dar apoi va încolţi în el o dorinţă imposibilă după mine. Mă va dori mai mult decât orice şi nu va primi nimic. Va înnebuni. Acum totul era perfect, dar acest lucru nu va ţine o veşnicie. Existenţa mea nu înseamnă fericirea. Eu aduc doar durere, care nu poate fi eclipsată de aceste câteva momente de tandreţe.

S-a ridicat de pe mine şi şi-a sfâşiat cămaşa. Şi-a întins larg braţele şi s-a aruncat cu spatele pe pat.

- Ia-mă. Suge-mi sângele.

Nu am mai aşteptat nici o invitaţie. M-am înălţat din moalele patului. Parcă pluteam. Cămaşa flutura pe trupul meu extaziat. Mi-am înfipt colţii în gâtul său moale. Sângele a început să curgă. A scos un sunet înfundat. Începu să gâfâie. Din când în când mai lingeam sângele care se prelingea din rană pe pieptul său. Nici nu îl atingeam. Pluteam deasupra lui. Doar buzele mele îl atingeau. Îi simţeam braţele cum îmi căutau trupul care plutea neînsufleţit deasupra sa. Sângele era aşa de dulce încât doream tot mai mult. Mi-am desprins buzele. Băusem destul. Nu aveam voie să îl ucid. Trebuia să-i las destul sânge pentru a supravieţui.

Pluteam desupra lui. Îmi lingeam sângele de pe buze. Mă privea cu ochii întredeschişi. Pierderea sângelui l-a slăbit, dar mă vedea. Mă privea plin de dragoste. Ştiam că trebuia să plec.

Până la urmă am găsit adresa viitorilor mei ucigaşi. M-am pregătit. Nu era greu. Era destul să ucid pe unul dintre ei. Peste oraş se lăsase seara. M-am plimbat printre clădirile pe care le cunoşteam cu atâta exactitate. Vroiam să mai arunc o ultimă privire asupra lumii. Vroiam să mai văd o dată viaţa. Cerul era senin şi înstelat. Priveam spre imensul univers. La început, când am aflat că majoritatea vampirilor bătrâni se sinucideau, nu puteam să-i înţeleg. Acum cunosc motivul, sau cel puţin unul dintre motivele, pentru care o făceau. Nemurirea nu a ţinut doar doi ani la mine. Creatorul meu ar fi trebuit să ştie că nu sunt adecvat pentru viaţa de vampir. Ar fi trebuit să ştie că nu sunt destul de rău, că nu posedam atâta sânge rece precum Angelina.

Am ajuns în faţa clădirii care trebuia să găzduiască organizaţia. Ştiam că trebuie să fiu rău. Nu era mare lucru. Să fac pe răul era uşor. Trebuia doar să-i înspăimânt. Mi-am procurat şi o mantie neagră. Trebuia să par fioros. Ştiam că dacă păşeam înăuntru îmbrăcat ca deobicei, ar fi luat totul drept o glumă. Oamenii şi-au făcut o anumită imagine despre cum ar trebui să arătăm. Cunosc doar acea imagine. Mi-am pus mantia. Îi auzeam. Le auzeam incantaţiile spre Dumnezeu.

Moartea mea începe în acest moment.

Liniştea străzii mă înnebunea..

Am lovit uşa cu putere. M-am strecurat în încăpere printre scândurile rupte. Erau şapte bărbaţi pierduţi în lumina lumânărilor. Au rămas îngroziţi. Am început să mă folosesc de calităţile mele de vampir. Am fugit printre ei cu o viteză imposibilă. Îşi făceau doar cruci fără să poată face vreo altă mişcare. Începeau să mă blesteme. Nu încetam să-i îngrozesc. M-am ridicat de la suprafaţa podelei. Şeful lor s-a trezit din transă şi nu ştia ce hotărâre să ia. Pentru a-l ajuta m-am repezit la primul dintre ei şi i-am prins capul între palme ca într-o menghină. A început să urle. Mi-am înfipt violent colţii în gâtul său şi am început să sug din sângele său de credincios. În câteva secunde l-am golit. Apoi l-am lăsat să cadă neînsufleţit la pământ. Cu dispreţ am călcat peste el şi mi-am dezvelit colţii însângeraţi în faţa mulţimii stupefiate. Şeful lor a reuşit să le ordone să mă prindă. S-au aruncat cu toţii asupra mea. Am mai prins pe unul din ei şi l-am muşcat pentru a le arăta cât sunt de fioros.

Ca scena să pară cât mai reală, am încercat să mă eliberez. Dacă aş fi vrut, nu ar fi putut să-mi facă nici un rău. Dar nu. Trebuia să termin ce am început. M-au legat cu frânghii. M-au aruncat în mijlocul încăperii şi mă priveau îngroziţi. Vroiam să mai dramatizez puţin situaţia.

-Pentru asta diavolul o să vă pedepsească. I-aţi capturat un fiu. Nu veţi scăpa. Va veni şi vă va distruge

neamul. Veți vedea.

În sinea mea eram conştient de banalitatea spuselor mele, dar în urechile lor răsunau ca nişte blesteme bine cunoscute. Au început să se roage şi să îşi facă cruci interminabile. Îmi venea să râd când îi priveam. Mă simțeam de parcă eram din nou mic şi ne jucam Popa Prostul. Eu făceam o mutră şi toți trebuiau să o imite. Păreau ca nişte copii speriați care încercau să facă *paşii* bine citiți în diferite cărți. Paşi necesari pentru a se lepăda de cel rău. Erau nişte idioți. Dar cel mai grav lucru era că nu îşi dădeau seama.

Mă întrebam cum aveau de gând să mă termine. Aşteptam deja momentul. M-au luat cu grijă, ca nu cumva să le pot face vreun rău. Mi-au pus bandă adezivă pe gură pentru a-mi ascunde colții. M-au aruncat în portbagajul unei maşini şi au luat-o cu viteză din loc. Din când în când mai interceptam gândurile trecătorilor. Doar frânturi. Nimic deosebit. Aş fi putut să mă eliberez fără nici un efort extraordinar. Dar nu. A sosit timpul. Maşina se oprise cam după trei sferturi de ceas.

M-au scos afară din portbagaj. Noaptea ne înconjura. Dar unde era oraşul? Am privit nedumerit în jur. Era doar un câmp deschis şi în depărtare am putut observa luminile unei localități, în spatele unui dâmb. Nu eram prea departe de oraş, cu toate că ne aflam în mijlocul sălbăticiei. Maşina a ajuns în acest loc pe o şosea de pământ.

Au început să discute între ei. Am observat un buştean cu diamentrul de circa 25 cm înfipt în pământ. Era curățat cu grijă de coajă şi aştepta... Din masină au mai scos un buştean de aceeaşi grosime, dar mai scurt, prevăzut cu două cârlige pe la mijloc. În acel moment am înțeles motivul pentru care buşteanul înfipt în pământ avea două verigi instalate la câțiva centimetri de la capătul care se ridica în noapte. Am înțeles. Vroiau să mă crucifice. Doar farurile maşinii luminau câmpul.

M-au târât până la buştean. M-au culcat cu spatele pe el şi mi-au întins brațele. Le-au legat bine la capete cu o frânghie umedă. Nu ştiam de unde cunoşteam aroma pe care o emana frânghia. Mi-am amintit. Era apă sfințită. Erau aşa de naivi. Chiar credeau că va ajuta cu ceva la distrugerea mea? Credeau în toate superstițiile astea? Credeau că am ceva de-a face cu diavolul?

Pentru a dramatiza situația, au scos două cuie lungi şi groase. Deodată unul dintre ei a început să le înfigă în carnea mea moartă. Durerea era insuportabilă. Îmi venea să urlu, dar nu mă lăsa bandajul de la gură. Mă zbăteam ca un nebun. Vroiam ca totul să înceteze, dar şi vroiam să mor. Nu mă puteam hotărî.Trebuia să mor. Nu meritam să trăiesc. Nu am adus nici un folos lumii. Doar moarte. Sunt sortit morții inevitabile. Când eşti nemuritor vrei ceea ce nu ai, exact ca în cazul muritorilor. Eu îmi doream moartea, care din *natură* îmi era refuzată.

M-au ridicat cu totul şi m-au agățat cu buşteanul în spate de cel înfipt în pământ. Mi-au legat şi picioarele de baza crucii şi mi-au înfipt un cui şi printre oasele picioarelor. Puteam să ignor durerea. Eram vampir şi puteam face acest lucru. S-au îndepărtat de cruce pentru a privi opera lor de la distanță. Erau mulțumiți. Aveau doar gânduri bune fiindcă au scăpat de vampir. În sfârşit. Trebuia să-i dezamăgesc. Dacă ar fi ştiut că mai există în acest oraş cel puțin încă un vampir - în caz că Angelina nu şi-a mai creat câțiva slujitori, era în stare de acest lucru - i-aş fi dezamăgit. Mai bine îi lăsam la cunoştințele lor limitate. Nu avea nici un rost să-i înspăimânt din moment ce ei mi-au făcut mie un serviciu. Vor afla curând că nu am fost singurul şi vor fi dezolați. Dar atunci eu nu voi mai exista.

Aveau de gând să mă lase în acel loc, ca să fiu surprins de soarele care va răsări peste câteva minute. Şeful lor s-a apropiat de mine şi mi-a dezlipit căluşul de pe buze. Mi-a aruncat o privire scârboasă şi s-a întors la maşină. Au urcat cu toții şi se pregăteau de plecare. Au întors maşina iar farurile puternice m-au orbit. Au făcut cale întoarsă şi au dispărut în noapte. Am avut destul timp să mă gândesc asupra celor intamplate... înainte de răsărit.

Ştiam că era vorba doar de câteva minute. Simțeam. Simțeam puterea soarelui care deja colora cerul dimineții. Am auzit un motor din depărtare. Venea cu o viteză necontrolată. Venea ca un trăsnet. Soarele îşi pregătea primele raze. Durerea începea să se întețească. Maşina era deja foarte aproape.

Cu lacrimi în ochi aştept soarele care mă va ucide, soarele pe care l-am adorat. Ştiu că nu mai poate ține mult. Simt cum pielea începe să fiarbă. Cerul violet al dimineții se deschide la culoare. E liliachiu, apoi roz. Culori splendide înainte de moarte. Lacrimile nu mai pot fi oprite. Nimic nu mai poate fi schimbat.

Acum voi păşi în adevărata libertate. Nu-mi va mai fi frică de întuneric sau de soare. Voi muri. Parcă s-a auzit portiera unei maşini. Îi aud gândurile. De ce nu vrea să mă lase să mor? Trebuie să mor.

Gregor țâşni din maşină si se apropie de crucea care creştea din pământ în fața soarelui. Auzi urletele lui Francis. Veni în fața lui şi îl privi. Se aruncă la picioarele sale şi începu să-i desfacă ştreangul.

- Gregor. Lasă-mă să mor.
- Nu pot.
- Trebuie să poți.

Bila imensă şi roşie îşi făcu apariția deasupra orizontului. Francis fu lovit ca de o bombă. Carnea începu să fiarbă sub piele. Durere. Gregor îl privea înspăimântat. Urla la soare. Îi poruncea să se întoarcă la locul său de somn. Dar nu. Razele soarelui pătrundeau în ochii lui şi îl transformară în scrum. Pielea se transformă într-o fâşie arsă ca de hârtie. În câteva secunde pielea se dezlipi de pe el precum plasticul la căldură. Se strângea. Simțea cum nu mai are loc în propriai piele şi deodată nu mai simțea nimic. Era scrum. Gregor privea acea figurină hidoasă din scrum care exista parcă datorită unei puteri inexplicabile. Stătea agățată de o cruce supra-dimensionată.

Privea crucea şi nu simțea nimic. Nu mai putea să simtă nimic. Francis a murit. Nu se va mai întoarce. Soarele vesel al dimineții se ridică tot mai sus şi transformă câmpul într-o mare de aburi. Aburi care se ridicau din

pământul răcit peste noapte. Un fir de vânt îşi făcu apariția şi lovi din plin crucea. Scrumul se împrăştie şi se pierdu deasupra câmpului. Gregor se aruncă pentru a prinde ultimele firicele din ceea ce a fost odată Francis. Vampirul Francis. Se ridică de pe pământ şi cu scrumul în palmă se apropie de maşină. Privi în urmă. Crucea se pierdea printre aburi în lumina galbenă a dimineții. Se aşeză în maşină. Căută în bord după ceva, o cutie în care să aşeze scrumul. Găsi o cutie de plastic în care a fost odată un film foto. Turnă puținul scrum înăutru şi îi puse capacul. Puse cutiuța în buzunarul stâng al cămăşii, exact desupra inimii.

Îşi şterse lacrimile. Porni maşina şi dispăru printre aburi, ridicând în urma sa un nor de praf.

A dispărut.

REFERAT

În *zilele noastre este şic să crezi în existența vampirilor. Din ce cauză? Aceştia întruchipează tot ceea ce ne dorim: eleganță luxuriantă, senzualitate, tabuuri. Suntem aşa de fascinați de aceste creaturi, încât aproape că uităm ceea ce este relevant: totul este doar un mit.*

Eu consider vampirii târfele morții. Se joacă cu moartea. Se linguşesc în jurul ei. O ademenesc şi apoi o provoacă. Jocul cu moartea a fost şi încă mai este cel mai ispititor. Trecerea secolelor nu a reuşit să modifice acest adevăr. Oamenii sunt atraşi de autodistrugere şi le place să jongleze cu situațiile limită.

Adrenalină.

Lili îşi dădu jos ochelarii şi îşi frecă pleoapele. Era obosită. Acest referat îi lua şi ultimul nerv. Nu ea şi-a ales tema. Aceasta practic i-a fost încredințată de nebunul ei profesor Kentucky. Cursul l-a ales din plictiseală. Ştia că se trece fără probleme şi mai trebuia să-şi aleagă un curs opțional. Nimic mai simplu: Mitologia - de la începuturi până în zilele noastre. Părea interesant.

Acum se chinuia cu o temă care a trecut de faza de mit. Era vorba despre ceva acceptat de societate. *Vezi ce face cinematografia din mituri,* îi spuse Lili lui Simon, fratele ei mai mare. O temă mai tâmpită nu putea primi. Cum poți primi informații veridice despre vampiri când fiecare al 100-lea se crede unul?

Dar prof. Kentucky insista.

Acum se afla în biblioteca facultății studiind tot felul de cărți, una mai prăfuită ca şi cealaltă. Privea monitorul calculatorului pe care erau afişate primele fraze din referat. Inspirația nu-i era cea mai bună prietenă în acel moment, dar prea mult timp nu mai avea. Ştia că pentru majoritatea colegilor ei ultima zi era prielnică pentru un astfel de proiect. Era deja o tradiție să facă noapte albă şi să potrivească nişte cuvinte pe care a doua zi să le prezinte profesorului, dar Lili nu era aşa. Mai erau trei săptămâni până la data limită pentru predarea referatelor, dar ea considera că era deja în întârziere.

Era o tocilară. Recunoştea acest lucru. De aceea a ales acestă facultate. A insistat să primească o cameră de o singură persoană în campus. Ea nu considera că era obsedată cu învățatul. Totul era un fel de mască. Nu-i prea plăcea compania altor oameni. Prefera să stea închisă în casă. Neavând ce să facă, a început să învețe.

Mitul vampirilor este atât de puternic, încât a rezistat secolelor. Oamenii au ajuns să idealizeze imaginea mortului viu, a îngerului corcit cu diavolul. Toate aceste elemente au fascinat mintea omului, reprezentând zeități palpabile care dețin puterea cea mai supremă: provoacă atât moarte cât şi viață.

Divinități încarnate.

Nu se simțea extraordinar de bine în acea după-masă. O deranja soarele puternic. Nu se putea concentra când se plimba lumina prin încăpere. Această migrație a razelor pe pereți o fascina şi nu o lăsa să lucreze. Ştia ce avea de făcut. Trebuia să discute cu anumite persoane care cred în toată povestea asta cu vampirii. Dar cum să intre în contact cu ei? Nu e chiar aşa, că la fiecare colț găseşti o persoană dornică să-ți povestească despre partea întunecată a sufletului său.

Există vampiri? La această întrebare este greu de găsit un răspuns. Se ştie că există oameni care au o boală de piele care nu le permite să iasă la soare. Orice aventură în timpul zilei ar fi fatală. Medicina nu are nici o explicație. Se ştie că există boli de sânge, cum ar fi leucemia, pacienții supraviețuiesc doar prin transfuzie de sânge. Modul în care de multe ori a fost descris comportamentul unui vampir se aseamănă foarte mult cu simptomele unui bolnav de turbare. Şi nu neapărat cu cea a unei persoane supranaturale. Primele simptome ale turbării se aseamănă cu cele deja consacrate în literatură: insomnie, febră, oboseală, inapetență. După scurt timp intervine demența, violența, comportamentul animalic. Mulți pacienți sunt tentați să muşte alți oameni. Turbarea este o boală care se transmite prin sânge…

Ce putem spune în acest moment despre setea de sânge? Este vampirismul un virus? O boală incurabilă? O boală de sânge? Turbare? O boală psihică?

O umbră străbătu în viteză încăperea cufundată în întunericul nopții. Lili se trezi din vis speriată. Nu-i era frică. Ei nu-i era frică niciodată. Putea face diferența între un vis şi realitate. Privi în jur în camera întunecată, apoi se întoarse pe cealaltă parte. Vru să adoarmă, dar nu reuşi. Acea fracțiune de vis i se părea ciudată. *Acțiunea* nu se petrecea în acea cameră, dar totuşi într-un mediu care nu-i era străin. Umbra aceea se mişcă cu o viteză mult prea mare. Era un vis. Era ceva normal ca lucrurile să aibe o altă dimensiune.

De dormit nu mai putea, acest lucru era clar. Se ridică din pat şi se apropie de calculator. Se gândi să converseze prin internet cu alți insomniaci. Era deja o obişnuință să aibe insomnii. În ultima vreme noaptea se tranforma în zi. Era sigură că nişte somnifere i-ar regla somnul, dar nu prea avea încredere în pastilele acelea albe şi sterile. Nu ştia ce conținea şi a auzit prea multe despre efectele secundare ale acestora. A încercat şi ceaiuri naturale, dar nu le suporta gustul. Ce mai, nu-i convenea nimic.

Porni calculatorul şi căută un interlocutor interesant. Găsi câteva porecle drăguțe. Chiar se pregătea să intre în contact cu unul dintre insomniaci, când unul dintre aceştia intră în contact cu ea.

>Foxy: E cineva treaz? Vă rog ajutați-mă! Mă urmăreşte. În fiecare noapte vine la mine şi …

Lili privi ecranul nedumerită. Nu-i plăcea când cineva îi intra pe fir neinvitat. Numele reale nu îl utiliza niciodată. De aceea Chichi era un pseudonim hazliu, considera ea.

>Chichi: Drăguță, nu crezi că exagerezi puțin? Cheamă poliția.

>Foxy: Poliția nu mă poate ajuta. Nimeni nu mă poate ajuta. Doar un vânător. Unul care-şi ştie meseria.

Ce are fetița aceasta, se întrebă Lili tulburată. Nu are ce face? Trebuie neapărat să bage insomniacii în sperieți?

>Chichi: Vânător?

>Foxy: Un vânător de vampiri. Numai el mă poate ajuta. Ştiu că mă va ucide în curând. Şi azi noapte m-a vizitat. Sunt aşa de slăbită. Trebuie să mă ajuți.

Când eşti student cunoşti toate barurile din jurul campusului. Pentru Lili acest lucru nu era chiar aşa de firesc, fiindcă ea nu cunoştea decât unul în care mai învăța din când în când. Era un bar deschis toată noaptea pentru a furniza cofeină studenților aflați în mijlocul examenelor. Lui Lili îi plăcea această atmosferă. Peste tot doar tineri disperați, aflați în criză de timp pentru predarea diferitelor referate sau în căutare de materiale pentru examen, materiale pe care ea bineînțeles că le-a procurat imediat ce profesorul i le-a recomandat.

Acum se afla în aceeaşi cafenea - din alt scop. De fapt era tot un fel de şcoală. Făcea parte din culegerea de material pentru referat. O aştepta pe acea fată înspăimântată. Era clar că fetița a avut un coşmar, dar era interesant să îşi facă o imagine asupra modului în care s-a materializat această iluzie vizuală în mintea ei.

O văzu prin fereastra supradimensionată cum se grăbea pe poteca iluminată, privind în toate direcțiile pentru a se asigura că nu este urmărită. Îşi strânse paltonul în jurul brâului pentru a se apăra parcă de ceva ce o putea înhăța în orice moment. Intră pe uşa de sticlă şi o observă pe Lili, singura clientă la acea oră. Privind-o, se aşează pe banca din fața acelei femei care spera că o va salva din ghearele cadaverice ale hoțului de sânge.

Lili o privi şi pentru un moment nu ştia ce să creadă. Acea fată era cu adevărat speriată. Avea cearcăne vineții de la nesomn acoperite nu cu mult succes de un machiaj nepotrivit pentru vârsta ei. Părul îi era ciufulit şi şi-l aranja mereu după ureche.

- Sunt Kyra.

- Eu sunt Lili, spuse ea aproape şoptind, fără să cunoască motivul pentru care se purta ca un copil mic.

- Ştiu că nu mă crezi. Pare chiar stupid să cred în existența vampirilor din moment ce studiez medicina şi ştiu că din acest punct de vedere nu poate exista o astfel de creatură.

- Dar…

- Dar nu ştiu ce să mai cred. Nu cred că îți poți imagina cum este să nu mai dormi câteva nopți deoarece ți-e frică să închizi pleoapele.

- Îți apare doar în vis?

- Aşa am crezut şi eu la început. După mai multe nopți nedormite tot nu mă simțeam în siguranță. Îi simțeam prezența în apropierea mea. Era în toate umbrele.

- Cum îl simțeai?

- Nu ți sa-ntâmplat niciodată să te treacă fiorii din senin? Exact aşta simțeam când apărea.

- Nu crezi că ai dat o importanță prea mare unui fenomen natural?

- Cum adică?

- Şi pe mine mă trec fiorii din când în când, dar nu interpretez acest lucru. Nu îl asociez cu personaje mitice.

- Ştiam că nu o să mă crezi.

- Poate ai văzut prea multe filme cu vampiri.

Kyra o privi, ştiind că acea persoană precis o consideră nebună de legat. O fetiță care a avut un coşmar după ce a văzut un film cu monştri. Îşi dădu părul la o parte, eliberându-şi gâtul. Lili privi cu atenție mişcările ei mute. Observă un plasture destul de mare pe care Kyra îl dezlipi. Lili încremeni. Se ridică de pe bancă, aproape răsturnând ceaşca cu cafea, şi se apropie de gâtul ei.

Privi cele două răni punctiforme în preajma arterei prin care pulsa sângele. Parcă îi putea auzi bătăile inimii în timp ce atinse cu grijă coaja din sânge închegat. Mângâie rănile şi o trecură fiori prin tot trupul. Nu-şi putea explica o muşcătură atât de curată, fără alte urme. Perfect.

- Nu ştiu ce să spun.

Se aşează la locul ei, privind-o în continuare pe Kyra în timp ce lipea la loc plasturele.

- Dar cum a reuşit?

- Într-o noapte am adormit pentru câteva minute. Ştii cum e cu vampirii?

- Nu.
- De cele mai multe ori ucid pentru a se hrăni, dar mai există şi câţiva care te muşcă odată, dar nu te ucid, şi revin în fiecare noapte pentru a bea puţin, destul pentru a nu lăsa rana să se vindece. Mă foloseşte ca pe o pompă de benzină. Aşteaptă să atipesc şi atacă.
- De ce nu te atacă când eşti trează? Nu poate face aşa ceva?
- Cum să nu, dar nu vrea să facă acest lucru. Nu este destul de distractiv. Îi place să se joace cu mine. Vrea să vadă cât voi rezista în ritmul ăsta. Acum arată cât decât respect faţă de persoana mea, fiindcă îl înfrunt de atâta vreme.
- Şi când nu vei mai avea puterea necesară?
- Atunci voi fi la fel de slabă în ochii lui precum celelalalte victime şi nemaifiind ceva deosebit, mă va ucide.
- De unde ştii toate astea?
- Dacă ţi se-ntâmplă aşa ceva, începi să te informezi. Încerci să faci o deosebire între poveste şi realitate, te întâlneşti cu anumiţi oameni, afli de aici ceva, de acolo altceva şi îţi faci o părere personală asupra situaţiei. Cel mai interesant lucru este că ei respectă viaţa.
- O respectă? Dacă e aşa, atunci de ce ucid?
- Pentru ei sângele este vital.
- Dar există alternative…
- Ca de exemplu eu. La asta te-ai referit, nu-i aşa? Crezi că ei nu s-au gândit la alternativa asta? Pentru ei este destul de periculos să vâneze, deoarece cadavrele nu se mai pot ascunde aşa de uşor ca pe vremuri, iar persoanele muşcate merg la televiziune şi povestesc totul. Atunci ei nu se mai află în siguranţă şi trebuie să-şi caute alt ascunziş în alt oraş.
- Dar atunci cum de respectă viaţa, dacă fac exact contrariul?
- Viaţa este ceea ce ei îşi doresc.
- Atunci de ce au devenit vampiri?
- Cei tineri sunt încă euforici datorită puterilor noi pe care le dobândesc, dar cei bătrâni s-au săturat să trăiască sute de ani fără a face nimic nou. Vor să devină oameni. Asta nu e o regulă. Vampirii sunt ca şi oamenii. Unii sunt buni, iar alţii sunt răi. Cei răi sunt de o cruditate exemplară şi nu se lasă păcăliţi de slăbiciunile muritorilor. Aceştia savurează fiecare crimă pe care o provoacă.
- L-ai văzut pe vampirul care te atacă?
- Nu l-am văzut decât cu coada ochiului. E mult prea rapid. Poate să fi trecut chiar acum prin spatele meu şi tu nici să-l fi observat.
Lili tresări speriată.
- A fost doar o glumă, o linişti Kyra.
- După toate chestiile pe care mi le-ai spus, nu mai pot gusta astfel de glume.
- Cum de te interesează aşa de mult acest subiect?
- Trebuie să scriu un referat pe această temă şi, drept să-ţi spun nu prea ştiu ce şi cum să formulez. E greu să scriu doar pe baza informaţiilor pe care le procur din bibliotecă. Mi se pare ciudat acest lucru, deoarece înainte nu mă deranja să stau zile întregi în bibliotecă şi să caut prin cărţi prăfuite. Mereu scriam despre lucruri cu care eram de acord şi pe care le cunoşteam într-o anumită măsură. Acum însă m-am împotmolit. După ce am încercat să neg existenţa vampirilor prin explicaţii ştiinţifice, am ajuns la partea în care trebuie să dovedesc motivul pentru care a apărut acest mit.
- Eu ţi-am spus ceea ce am descoperit eu, dar pot să-ţi dau un număr de telefon. Scoase din poşetă o bucată de hârtie pe care mâzgăli câteva cifre şi îi dădu biletul. Îl cheamă Johnson, sau cel puţin aşa i se spune. Este un vânător de vampiri.
- Începi să fabulezi.
- Chiar este unul, sau cel puţin se crede, dar un lucru este cert, el este peroana care ştie cel mai mult despre vampiri. Este o persoană cam ciudată, aşa că să fii pregătită la orice din partea lui.

Orgasm intelectual. Aşa numea ea starea de euforie care o cuprindea când degetele fugeau pe tastatura calculatorului. Ideile îi curgeau fără încetare. Referatul se scria aproape singur. Avea un fir. Ceva ce putea folosi ca o sursă credibilă (deşi, între noi fie spus, ea nu prea credea în astfel de aiureli) şi era pe cale să se întâlnească cu acel vânător de vampiri. I se părea palpitant faptul că:

… acest mit a fost întărit de oameni cu multă imaginaţie. A fost aşa de credibil transmis de-a lungul generaţiilor, încât pentru anumite persoane chiar s-a materializat. Există oameni care chiar cred că sunt hăituiţi de aceste creaturi ale nopţii. Am avut ocazia să analizez o astfel de persoană şi am ajuns la concluzia că aceasta credea întocmai tot mitul. Avea chiar două răni punctiforme pe care le atribuia dinţilor vampirului care o vizita în fiecare noapte când adormea.

După caracterizarea făcută de persoana analizată, am ajuns la concluzia că a trecut de faza de idolatrizare prin care trec majoritatea tinerilor care caută ceva nou, care să le solicite limitele fizice şi psihice. Acest personaj grotesc a pus stăpânire asupra minţii ei şi îi influenţează întreaga viaţă.

Simţi cum cineva se apropie de masa ei din bibliotecă. Îşi întoarse privirea şi i se părea ciudat că Tony era la aproape 10 metri de ea. Cum de l-a simţit, cu toate că nici nu intrase bine în bibliotecă. Nu-şi mai făcu gânduri

când acesta se aşează pe scaunul de lângă ea. O sărută pe buze şi o privi.

- Cred că ți-ar prinde bine să ieşi puțin la aer.

- Tony, iar începi cu chestiile astea? Ştii că nu am timp.

- Niciodată nu ai timp de mine. Mereu ai de scris un referat sau de învățat pentru un parțial. Am impresia că te îndepărtezi de mine intenționat.

- Nu-i adevărat. Se gândi puțin, apoi îl îmbrățişă. Bine. Am studiat destul pentru astăzi. După ce salvă documentul închise calculatorul. Putem pleca.

Ieşiră din bibliotecă şi fu surprinsă de întunericul care se lăsase asupra campusului. Timpul trecea aşa de repede când se afla în mijlocul cărților. Cu toate că nu era deloc frig, simți cum o trec frigurile prin tot corpul.

- Să-ți dau geaca, se oferi Tony.

- Nu-i nevoie.

I se părea stupid ceea ce avea să facă. Îl luă de braț şi se apropie de trupul lui. Parcă îi era deodată teamă de tot ce o înconjura. Noaptea părea să aibe o altă dimensiune după istorioara lui Kyra. Îi plăccea să o numească aşa, fiindcă nu o credea. Sau poate totuşi… Orice ființă rațională ar spune că totul e doar un mit, dar atunci de ce se simțea aşa de neajutorată?

Noaptea părea mai neagră ca de obicei, iar tufişurile parcă prindeau viață – bate vântul îşi explică ea. Totul e logic şi se poate explica. Nu te mai gândi la bazaconiile acelei fete care are neapărat nevoie de un psihanalist.

Tinerii care treceau pe lângă ei şi chicoteau o priveau cu subînțeles, de parcă vroiau să-i transmită un mesaj codat. Începea să devină paranoică, iar acest lucru o înspăimânta. Dorea să intre cât mai repede în orice bar care se ivea în cale, doar pentru a se simți în siguranță. Dar se putea simți în siguranță? Puteau să o atace oriunde s-ar afla.

Trebuia să înceteze să se frământe atât de mult pe seama unui subiect care nu reflecta realitatea. Era un mit. Era chiar studiat la o astfel de materie.

Se simțea ciudat. În timp ce Tony îi povestea ceva, Lili avea impresia că este urmărită. Precis că totul era doar la nivel de imaginație. Era ceva normal să aibe astfel de experiențe dacă se afunda în poveşti groteşti spuse de o fată, care poate lua şi ceva droguri. Încerca să-şi explice ştiințific ceea ce simțea, dar nu reuşi. Simțea cum se aporpia ceva. Nu se simțea în siguranță, cu toate că se aflau în acel bar. După cum spunea Kyra, nu-i poți deosebi de ceilalți oameni. Poate sta chiar lângă tine şi să nu-ți dai seama.

Pentru o secundă fu sigură că a văzut ceva. De parcă s-ar fi plimbat prin campus. Era drumul pe care-l făcea în fiecare zi de la cămin până la cursuri. Era întuneric. De asta era sigură. Dar cum de tocmai în acel moment i-a venit în minte acea imagine? Deodată o avalanşă de instantanee îi inundară mintea: aleea, tufele, scările, coridoarele, o uşă, un număr, 29. Tresări. Era chiar uşa ei cea pe care o văzu.

- Nu ți-e bine, spuse Tony?

- Nu am mâncat prea mult azi şi mă simt slăbită.

- Vrei să te duc la cămin?

Cum să meargă la cămin? Acolo se întâmpla ceva. Chiar la uşa ei. Nu putea să se întoarcă.

- Nu putem merge la tine?

Tony se ridică şi achită nota de plată. Între timp Lili încerca să se concentreze asupra imaginilor şi deodată acestea parcă începeau să curgă. Filmul se clătina puțin, de parcă vedea prin ochii unei persoane în mişcare. Observa nişte tinere care treceau zâmbind pe lângă acea persoană. Tony reveni, iar imaginea dispăru.

Nu a putut adormi toată noaptea. Îl privea pe Tony cum se învârtea în somn. Poate era prea cald pentru a dormi. Încerca să pună cap la cap evenimentele. I se părea ciudat. În ultimele 24 de ore s-au întâmplat aşa multe lucruri în care în mod normal nu credea. Poate totul era doar o creație a minții, ca atunci când ai impresia că ai un déjà vu, care de fapt se poate explica foarte simplu. Era pregătită să accepte că nu prea a dormit în ultimele zile din cauza cercetărilor pe care le făcea pentru referat, iar mintea era mult prea obosită pentru a se relaxa şi începea să-i trimită tot felul de poveşti născocite.

A doua zi trebuia să se întâlnească cu Johnson, exact la ora 12, în toiul zilei, când soarele este cel mai sus şi erau siguri față de vampiri, după cum i-a spus individul respectiv care la telefon se numea vânător. I se părea nostim că toate elementele din mitologie care au fost scrise pe hârtie cu multe secole în urmă aveau aşa un ecou până în zilele noastre. Trebuia să accepte şi ideea că totul făcea parte dintr-o modă. Haine negre. Machiaje întunecoase. Totul se potrivea aşa de bine cu imaginea filmelor de groază din anii ’40. Nu-şi dădeau seama că nu imitau vampirul ci doar imaginea care le-a fost creată despre această creatură.

Era sigură că se va prăpădi de râs la întâlnirea misterioasă din cimitir cu vânătorul de vampiri.

De obicei evita astfel de decoruri. I se părea trist să se apropie de cimitire. De parcă ar vedea trupurile, îmbrăcate în hainele cele mai bune, acoperite cu pământ. Peste tot doar pietre funerare care încercau să mai amintească puțin de o viață trecută.

Se apropie de poarta lucrată din fier forjat cu nişte modele simple, dar într-un fel înspăimântătoare. Totul se

termina în crucifixe sau vârfuri de suliță. Poarta scârțâi. Păşi pe trotuarul pavat. Era o zi însorită, numai bună de a te simți în siguranță față de cei ce sug sângele, îşi spuse ea zâmbind pentru sine. Îl observă proptit de un copac, fixând-o cu privirea.

Purta nişte pantaloni de blugi cam uzați şi o bluză din bumbac. Ceea ce ei i se părea ciudat, era pardesiul demodat şi uzat care părea să se potrivească cu pălăria. În picioare purta nişte bocanci de armată murdari. Semăna mai degrabă cu un ceştor care şi-a ales hainele de la gunoi.

- Să nu-mi spui numele tău, zise el, ridicând palma la nivelul gurii ei, de parcă vroia să oprească cuvintele care aveau să părăsească buzele ei. E mai bine să nu ştiu cum te cheamă.

- De ce?

- Nu se ştie dacă mă vor prinde la vânătoare şi poate vor intra în mintea mea şi te-ar descoperi. Nu vreau să te pun în pericol.

- Suntem siguri în cimitir? Nu aşa se spune că pe aici dorm ei?

- Vampirii? Odată au dormit în cripte părăsite, dar doar din motive de protecție decât din plăcere. Pe vremuri nu aveau unde să se ascundă pe timpul zilei. Criptele erau perfecte, fiindcă erau ocolite de oameni din teamă față de cei morți. Acolo îşi găseau liniştea ferită de razele soarelui. Acum nu mai dorm în astfel de locuri.

- De ce ne-am întâlnit chiar aici?

- Aici suntem în siguranță.

- Din cauza crucifixelor?

- Eu credeam că eşti o tipă isteață - cel puțin aşa a spus Kyra. Chiar crezi vechile poveşti?

- Alte poveşti nu cunosc. De aceea am vrut să mă întâlnesc cu tine.

- Nu au nici o problemă cu toate accesoriile religioase cum ar fi crucifixele, apa sfințită. Nici povestea cu țăruşul prin inimă nu e valabilă.

- De unde ştii toate astea?

- Câteodată mă întâlnesc cu ei.

- Şi nu-ți fac nimic?

- De obicei vor să se împrietenească cu mine pentru a mă converti şi scăpa de amenințare. Unii chiar vor să se schimbe şi să devină buni, dar nu pot. Setea îi termină şi îi face să-şi piardă mințile astfel încât devorează tot ce prind în cale.

- Deci, e mai bine să mă feresc de vampiri flămânzi.

- Nu mă crezi.

Se aşează pe iarbă lângă o piatră funerară şi se propti de ea. Privea spre soare. Lili se aşeză şi ea. Porni reportofonul. Atunci îi observă fața ascunsă sub pălărie. Era arsă de soare. O cicatrice se întindea de la buză la ureche. Johnson observă că Lili îl cerceta.

- Cu ce vânezi?

- Presupun că te aşteptai să mă vezi cărând cu mine zeci de țăruşi şi sticluțe cu apă sfințită. Înaintaşii mei mai credeau în puterea acestor metode, dar curând au realizat că nimic nu-i putea opri, doar focul şi lumina zilei. Razele ultraviolete - asta este arma ucigaşă.

Scoase din sacoşa pe care o ascunse după piatra funerară o sabie cu lama de aproximativ jumătate de metru.

- Îi tai felii. Odată făcuți bucățele nu se mai pot regenera dacă îi incinerezi imediat.

- Şi nu te atacă când vrei să îi tai?

- Folosesc un aruncător de flăcări.

- Şi nu îi poți ucide cu el?

- Îi slăbesc doar, dar este suficient.

Lili încerca să-şi imagineze măcelul şi simțea că e prea mult. Cel mai ciudat i se părea că începea să creadă. I se părea firesc să discute cu acel bărbat într-un cimitir. Parcă toată viața doar asta ar fi făcut.

- Cum îi recunoşti?

- Când îi descoperi, este de obicei prea târziu. Eu primesc informațiile de la acei vampiri care sunt buni. Mă întâlnesc cu ei doar pe timpul zilei deoarece e evident că noaptea ar fi mult prea periculos.

- Dar acei vampiri nu ard la soare?

- Tehnologia modernă înseamnă paradisul pentru ei. Toți poartă haine cu protecție împotriva razelor ultraviolete. Doar fața nu o pot proteja. Dacă ar putea, s-ar plimba lângă tine pe stradă şi nu i-ai observa. Cei cu care discut eu poartă eşarfe negre cu care încearcă să se apere cât pot. De aceea mă întâlnesc cu ei în cimitire deoarece aici se pot ascunde la umbra unui copac şi îmi pot da informațiile.

- De ce te ajută?

- Nu ştiu. Presupun că şi ei se duşmănesc.

- Nu ți-e frică să te întâlneşti cu ei?

- Fiecare întâlnire este un pericol. Nu se ştie ce faci sau spui şi poți să-i provoci.

- Şi atunci?

- Mori.

Lili se cutremură. Opri reportofonul. Îl privi îngrozită.

- Nu trebuie să fii prea îngrijorată.

- Cum să nu fiu? Acum cum voi mai ieşi pe stradă noaptea? La orice colț mă pot goli de sânge. Mă miră că

nu m-au omorât deja.

- Trebuie să ştii să conviețuieşti cu ei. Acum nu mai pot pur şi simplu ucide pe cineva. Se găsesc cadavrele şi încep investigații, iar când scrie prin ziare despre muşcăturile specifice nu mai sunt în siguranță.

- Dar lumea nu crede în ei. Ar putea să se simtă în siguranță.

- Pe lângă vânători aşa ca mine mai există şi o organizație religioasă care face vânătoare de vampiri cu care mai colaborăm. Aşa că şi ei reprezintă un pericol pentru aceste creaturi. Ei, care au fost atâtea milenii vânătorii nopții, au devenit vânat. Cel mai interesant lucru este că le place să se joace cu propria moarte.

- Din ce cauză?

- Ffiindcă după ce ai trăit câteva sute de ani nu mai poți resimți acea teamă de moarte care-l paşte pe omul obişnuit. Ştiu că-ți este greu să crezi ceea ce ți-am povestit. Totul pare extras dintr-un roman de buzunar.

- Cum e cu cei care se prezintă la Poliție şi spun că sunt vampiri?

- Nişte copii lipsiți de afecțiune părintească. Dacă vrei, îți pot face cunoştință cu un astfel de exemplar. Tot timpul mă urmăreşte. Spune că vrea să intre în contact cu vampirii bătrâni prin intermediul meu. Un copilaş.

SÂNGE INOCENT

Poate era ceva mai frig decât de obicei, dar nu acesta era motivul pentru care tremura. Poate erau doar nervii care s-au acumulat de atâta vreme. Poate era din cauza oboselii care punea stăpânire asupra trupului său extenuat. Nu i-ar strica puțină odihnă, dar trebuia să o găsească. Nu mai putea trăi în acest fel. Trebuia să înțeleagă totul. Era sigur că nu va primi răspunsul pe care îl doreşte, dar măcar putea continua să trăiască fără a se întreba mereu: ce ar fi fost dacă?

Ştia că se apropia de bârlogul ursului. Era conştient de pericolul în care se punea. Trebuia să o găsească. Dar cum să găseşti un vampir? Să te dai drept momeală? În acest caz te poate lua alt vampir decât cel scontat, te ucide şi gata. Totul a fost degeaba. Îşi controlă buzunarele după ceva mărunțiş pentru o cafea. Intră într-un bar de pe Burbon Street. Cu toate că era o oră târzie, lumea se ascundea în spatele meselor cufundate în lumina albastră a reflectoarelor, în timp ce o formație de mâna a doua interpreta nişte melodii tipice creolilor.

Se aşează la tejghea şi comandă o bere. Urmări clienții care, nu se ştie din ce cauză, mai erau treji. I se părea ciudat cum în urma gesturilor acestora reuşi să-şi creeze mici conversații. La un moment dat observă ceva ce cunoştea. O observă la o masă într-un colț mai întunecat - se lăsa sărutată de un mascul negru. Ochii au dat-o de gol. Aveau o anumită strălucire. Era ceva ce a adorat. Ceva misterios care te face curios. Poate aşa îşi atrag victimele care se lasă hipnotizate de acea strălucire jucăuşă.

La început ar fi vrut să meargă la masa ei şi să atenționeze viitoarea victimă care se lăsa sărutată de ea. Chiar când era pe punctul de a se ridica de pe scaun, observă privirea masculului. Alt vampir. Erau în familie, după cum s-ar putea spune. La un moment dat perechea se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă. Doar în acea clipă observă perechea care tocmai părăsi localul, fiind urmată de cei doi vampiri. Ştia ce avea să urmeze după primul colț întunecat. Aceasta era o şansă unică. Trebuia să-i urmărească - dacă vroia să ajungă la ea.

Plăti berea şi ieşi grăbit. După primul colț auzi nişte suspine. Se ascunse în umbră şi urmări cele două creaturi ale nopții cum se năpusteau asupra victimelor precum nişte animale de pradă. Se putea citi pe mişcările lor rapide că le făcea plăcere să ucidă. Se părea că sângele îi transpunea într-o stare de euforie.

Angelina îşi întoarse privirea direct spre persoana din umbră. Buzele îi erau roşii de la sânge. Şi vampirul de culoare se opri şi lăsă trupul neînsuflețit să cadă între gunoaie. Acesta se năpusti asupra invitatului nepoftit, când vocea Angelinei străbătu strada şi îl lăsă pe străin stupefiat.

- Vincent, nu!

Vampirul se opri şi îşi arătă colții însângerați. Angelina se apropie tacticos şi îi mângâie pieptul care tremura de teamă sau frică sau oboseală.

- Gregor, dragă, ce cauți într-un cartier aşa periculos.

- Pe tine te căutam.

Îl sărută pe buze, lăsându-i o amprentă din sângele victimei pe ele.

-Ți-a fost dor de mine?

Ştia că se juca cu viața dacă se apropia prea mult de ea. O cunoştea aşa cum doar un muritor o poate cunoaşte. Vincent nu o cunoştea. Nu ştia de ce era înstare. Gregor ştia cum să o abordeze pentru a fi ascultat.

- Presupun că ai auzit… spuse el privind-o. Angelina se îndepărtă puțin, dar nu-l slăbea din priviri. Îi mângâie uşor gâtul. Îi plăcea să se joace cu el. Întotdeauna i-a plăcut. Observa cum tresărea la fiecare atingere care l-ar putea ucide.

- Am ştiut că este prea slab. A fost prea bun. Poate de aceea l-am iubit.

Vorbea, dar parcă ceea ce rostea nu avea nimic în comun cu trupul acelei creaturi care parcă dorea să-şi seducă interlocutorul. Cum putea exista atâta contradicție între trup şi suflet?

- Ştiu ce crezi despre mine, dar te înşeli. L-am iubit dar, l-am depăşit. Am evoluat şi trebuia să-mi continui propriul viitor. Alături de el era plictisitor.

- El te-a iubit, iar tu l-ai părăsit. De ce?

- Şi pe tine te-a iubit şi tot te-a părăsit.

- Nu m-a părăsit, spuse Gregor cu vocea puțin răguşită. Îl irita modul în care Vincent îl fixa cu privirea, dorindu-i sângele, dorindu-i viața. Cine dracu' l-a pus să o caute?

- Da, dracu' te-a pus să mă cauți, spuse ea, îndepărtându-se brusc şi luându-l de gât pe Vincent. Se ascunse sub brațul lui protector.

Gregor se sperie.

- Poți veni cu noi dacă vrei, spuse ea în timp ce se afla deja la celălalt capăt al străzii.

Asta şi-a dorit de atâta vreme. Acum avea şansa de a fi ceea ce şi-a dorit. Să fie puternic.

-Te pot face puternic. Vocea ei se materializă doar în creierul lui. Angelina era mai deosebită decât o

cunoştea. Era mai fascinantă ca atunci când l-a sedus într-o stradă exact ca cea în care se afla acum.

Fără să judece, se trezi că îi urmărea şi doar din voia ei îi prinse din urmă.

- Ştiam că nu te va face vampir.

- De unde ştiai?

- Era prea bun pentru aşa ceva. Trebuie să fi rău pentru a blestema pe cineva în acest mod. Încep să vorbesc ca şi el. Am stat prea mult alături de el.

- Lângă cine, spuse Vincent cu o voce de tenor care te obliga să-l asculți.

- Ştii tu, vampirul ăla prea uman pentru a rezista între noi. Am fost căsătorită cu el pe vremea noastră de muritori. Dar lucrurile s-au schimbat şi iată că-l avem acum pe Gregor.

Amândoi îl priviră, iar Gregor se simțea ca cina pe care nu au reuşit să o încheie în strada aceea lăturalnică. Parcă erau nişte lupi gata de atac. Ce şi-a închipuit? Că-l vor privi ca pe unul de al lor? El era doar mâncare.

Nu ştia exact cât au mers în noapte. Nu ştia de cât timp se afla în acea încăpere. Nu ştia de cât timp o săruta pe Angelina cu o dorință mai nebună decât a făcut-o vreodată. Îşi trecu mâna peste pielea ei netedă. Îi dădu jos peruca şi îi sărută părul scurt, iar Angelina savura. O străpunse şi se înfioră de răceala excitantă care îi înconjură penisul. De plăcerea nouă care îl obliga să se mişte tot mai rapid, tot mai euforic, tot mai absent.

Angelina avea totul sub control, cu toate că-l lăsa pe el să creadă contrariul. Nu se lăsa păcălită de umbra de plăcere care precis constituia o undă din umanul din ea, ceva ce poate a rămas uitat undeva în adâncul ei. Îi plăcea să-l privească în plin extaz, cum cu pleoapele închise se unduia peste trupul ei între lenjerii negre.

Simțea cum dorința pentru trupul lui creştea încet. Nu vroia să îl ucidă. Nu putea. El constituia ultima legătură cu muritorii. Ultima legătură cu Francis.

- Suge-mi sângele, spuse el în timp ce îşi continua mişcările frenetice.

Angelina îşi înfipse colții în gâtul lui şi se alimentă cu plăcere. Îl strânse aşa de tare de trupul ei încât Gregor nu mai primi aer. Apoi se desprinse de gât şi coborî pe pielea lui înfocată. Observă perlele de transpirație care nu ştia dacă erau de plăcere sau de teamă. Îşi plimbă unghiile peste pielea lui, înnebunindu-l. Îi sărută buzele şi trecu cu limba peste barba de câteva zile. Cu vârful limbii îi atinse pleoapele şi genele, nasul, urechile şi mai bău din el.

Se simțea ciudat. Puțin obosit din cauza sângelui pe care l-a pierdut, dar încă trăia. Oricât de jalnic s-ar simți, tot era bine, deoarece trăia, lucru pe care nu-l poate spune despre Francis. Nu ştia cum avea să continue viața sa, mai ales că acum a intrat în acest cerc periculos. Poate avea nevoie de acest dans cu moartea pentru a-şi demonstra că încă trăieşte.

Se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Camera era goală şi câteva raze de soare încercau să pătrundă printre jaluzelele demodate din lemn. Poate va primi ceea ce-şi doreşte. Poate îl vor face şi pe el vampir. S-a săturat de viața monotonă pe care o ducea. Mereu acelaşi lucru, zi de zi, şi nici o distracție. Era sigur că vampirismul trebuia să fie răspunsul la toate problemele sale. Viața lui a început să prindă contur când Angelina şi Francis au intrat in viața sa. Dar nu era mulțumit, acest lucru nu ducea spre scopul său. Aşa nu-l vor face vampir niciodată. Trebuia să fie demn de ei. Trebuia să facă ceva ce să le schimbe părerea despre el. După cum o cunoştea pe Angelina, el era prea cuminte pentru ea. Prea inocent. Ea-şi doreşte un bărbat puternic care să nu leşine când vede sânge.

Davi se afla pe urmele viitoarei sale victime. Era ciudat cât de uşor îşi putea procura sângele de care avea atâta nevoie. Tinerii fascinați de imaginea mistică a vampirilor se lăsau uşor seduşi de adevărații stăpâni ai nopții. Cel mai bine era că nu trebuiau ucişi. Lucru care ar fi atras după sine mai multe neplăceri. Tinerii se lăsau muşcați şi apoi se mai şi mândreau cu rănile însângerate. Ei nu ştiau că au fost atacați de vampiri, considerând că rănile au fost provocate de protezele cu colți, foarte îndrăgite în cercurile lor.

Fetişcana cu care s-a retras în colțul unei discoteci sumbre, în care dansau numai tineri mascați drept vampiri, după cum îi cunoşteau din filme, era o pradă uşoară. Începu să-i sărute degetele, buzele şi gâtul. O luă de mână şi ieşi cu ea din încăperea zgomotoasă. Pe strada întunecată îşi continua săruturile pasionale şi mortale. Îşi înfipse colții în gâtul fragil şi începu să bea.

Sări speriat de la hrana sa, când îl orbi o lumină puternică şi-l obligă să se ascundă. Lampa stridentă îl urmărea, fără să poată vedea cine mânuia arma mortală. Simțea cum pielea începea să se încingă şi cum ieşea fum de pe suprafața ei. Nu găsea nici o explicație plauzibilă. Lumina artificială nu îi afectează, doar dacă nu era vorba despre o lampă cu raze ultraviolete, dar gândul veni prea târziu, deoarece capul îi fu retezat dintr-o suflare şi se rostogoli între gunoaie. Trupul căzu la pământ. Ieşea fum din el.

Tinerica fugi țipând. Vânătorul misterios se ascundea în continuă umbră. Deschise o sacoşă şi puse capul lui Davi în ea, apoi plecă în noapte. Trupul decapitat nu se mai putea regenera. Primele raze ale dimineții aveau să-l transforme în cenuşă.

- Cineva e foarte rău şi îi va părea rău. Gregor o urmărea cum se plimba nervoasă prin încăperea iluminată de o lumânare amărâtă.

- Ce vrei să faci?

Angelina se opri şi îl privi gânditoare.

- Încă nu ştiu. Mai întâi trebuie să aflu cine este persoana care a avut tupeul să mi-l ia pe Davi. Cineva se crede prea important. Nu ştie cu cine are de a face. Dar să uităm pentru moment de aceste lucruri care încep să-mi provoace dureri de cap.

- Credeam că vampirii nu au dureri de cap.

- Nu mă pot desprinde de limbajul de muritor. Te rog să mă ierți. De fapt urăsc tot ce înseamnă să fii muritor. Urăsc vorbele pe care le rostesc, dar sunt obligată să le folosesc dacă vreau să fiu înțeleasă de victimele mele. Între noi comunicăm prin telepatie. Singurul lucru bun din viața de muritor pe care mă bucur că-l mai pot savura este sexul. Sper că ți-ai revenit, deoarece sunt frustrată din cauza decesului prematur al lui Davi şi am nevoie de sex. Francis ştia prea puține. El credea că nu putem face sex. S-a înşelat.

Se apropie de el. Gregor o privi fără nici o expresie în ochi. Ştia că avea să urmeze o altă partidă de sex deosebit de intensiv care îl va face să uite de tot. Îl va uita pentru scurt timp pe Francis. Ştia că doar prin această metodă putea primi ceea ce-şi dorea aşa de mult.

Regine se plimba singură pe o stradă pustie. Nu ştia că era urmărită de o persoană foarte periculoasă. Nu o deranja faptul că era noapte. Într-un fel noaptea îi era consoartă. Îşi creease o legendă proprie în jurul acestei părți a zilei. Noaptea este vampirul timpului. Se hrăneşte cu oboseala oamenilor şi este ucisă de razele soarelui. O noapte veşnică ar aduce doar moarte, nimic nu ar mai creşte. Tot noaptea aduce şi ea moartea celor cu care se hrăneşte.

Angelina le-a interzis să se plimbe singuri pe stradă, dar ea nu mai este un copil mic pentru a asculta de o oarecare care se crede cel mai puternic vampir. Cine se crede ea, buricul pământului? Ei nu-i era teamă de nimeni şi nimic. Era un vampir şi nici o armă nu-i putea aduce moartea. De aceea ignoră paşii care o urmăreau în umbra clădirilor.

La un moment dat se enervă şi vru să pună capăt acelei urmăriri. Va ucide acea persoană cât ai zice peşte, se va hrăni cu sângele cald şi apoi va putea să-şi continue plimbarea. Se întoarse nervoasă, când fu surprinsă de lumina puternică şi aducătoare de durere.

Simțea cum îi luau foc ochii şi cum toată pielea feței devine hârtie. După ce simți acea durere insuportabilă auzi sunetul unui obiect metalic cum se apropie de gâtul ei. Capul îi căzu la pământ. Vânătorul colectă capul şi-l aşeză într-un sac negru. Dispăru în întuneric. Ştia că în timpul în care ucidea un vampir altul se năştea. Ştia că această luptă era inegală, dar se simțea aşa de bine când ştia că măcar acel vampir nu va mai vărsa sânge inocent în vinele sale. Cineva trebuia să lupte.

CARNAVALUL MINȚII

Trebuia să recunoască că se simțea ciudat. În vis a auzit cuvintele*: Cât de lungă e eternitatea dacă eşti nemuritor?* Nimic nu mai avea un sens. Nu vroia să recunoască faptul că prezența din visele ei îi vorbise. Era doar un vis, putea însemna multe şi nimic. În ultima vreme a fost obosită. Nu prea dormise din cauza viselor, dar acest lucru nu o deranja, deoarece aşa putea învăța pentru examenele parțiale care se apropiau. Mai scrise câteva pagini la referat. Scrise despre vânătorul de vampiri.

Întâlnirea cu acesta a fost cât se poate de misterioasă. Îi era cu adevărat teamă de aceste făpturi mitice. Lili nu vroia să creadă în existența copiilor nopții. Totul era doar o poveste bine gândită, care a rezistat timpului datorită fascinației morbide a oamenilor față de necunoscutul numit moarte. Acel bărbat era cu siguranță bolnav psihic.

În acea dimineață s-a trezit cu un gând spontan. Trebuia să facă ceva nebun. Acest gen de gânduri îi erau cu totul străine. Ea nu era spontană. Ea nu se aventura în ceva fără a plănui totul în detaliu. După terminarea cursurilor realiză că acel impuls matinal continua să-şi păstreze puterea.

Ajunse acasă după prânz şi simți acea oboseală care în ultimele săptămâni o obligau să doarmă aproape în fiecare după-amiază. Nici nu se mira de aceste stări de oboseală dacă lua în calcul somnul nocturn care era aproape inexistent. Nu vroia să recunoască motivul pentru care mai nou chiar îşi dorea să adoarmă în mijlocul zilei.

La scurt timp după scufundarea în subconştient simțea acea plapumă protectoare. Simțea acea umbră care parcă o îmbrățişa şi îi şoptea în ureche cuvinte care la prima audiție ar părea cuvinte inventate, dar pe care ea totuşi le înțelegea. Avea impresia că acea prezență o înțelegea şi îi putea da explicațiile stărilor prin care trecea de o vreme.

Vino la mine.

Acea chemare nu o neliniştea. Tot acea chemare a determinat-o să se echipeze şi să iasă în plină noapte. Ştia exact unde avea să meargă. Deja putea auzi sunetele pline de energie care veneau din Cartierul Francez. Acolo trebuia să ajungă. Acolo unde pulsa viața. Simțea cum ritmul alert al carnavalului anual din New Orleans îşi intra în puteri. Pentru ea era aceasta întâia participare.

De fapt nu ştia din ce cauză se ducea spre acel loc. Ea nu era genul de persoană care se aventurează în ceva fără a cunoaşte detalii. Acum nu mai conta acest puțin raționament care ar fi putut fi atât de folositor.

Pe neaşteptate se afla în mijlocul mulțimii pulsante. Creierul se deconectă şi Lili începu să danseze. S-a lăsat furată de mulțimea mascată. Nu o interesa cu cine dansa. Nu o interesa cine o pipăia. Îi plăcea acest joc şi avea de gând să-l continue. Simțea că era urmărită de cineva, iar acest lucru o incita şi mai mult.

Nu a pierdut nici o secundă la gândul că nimeni nu ştia unde se afla, că era singură într-un oraş în care era destul de uşor să dispari şi să nu mai apari. Se lăsa mângâiată de palmele bărbatului mascat cu care dansa foarte îndrăzneț. Îşi lăsă capul pe spate, iar străinul îi sărută gâtul. În acea clipă era sigură că a văzut o umbră pe unul din balcoanele străzii. Se ridică repede pentru a se asigura de veridicitatea celor văzute. Silueta dispăru, iar ea zâmbi. Ştia că prezența din visul ei îi dădea târcoale. Acest lucru o excita.

Se dezlipi de bărbatul mascat şi se pierdu în mulțime. Se îndrepta spre o destinație necunoscută. Ştia că trebuia să se lase dusă de instinct. În timp ce dansa, observă un bărbat prin mulțime. Se opri şi aştepta să-l revadă dincolo de mulțimea în continuă mişcare. Îl revăzu pentru o fracțiune de secundă. Stătea precum o stâncă într-un torent. O privea direct în suflet, iar ea nu mai gândea. Se făcu liniște. Nu mai auzea muzica pe care dansau oamenii extaziați din jurul ei. Îl privea şi simțea ceva asemănător cu căldura.

Clipi şi dispăru. Se ridică pe vârful degetelor de la picioare pentru a-l căuta, dar parcă intrase în pământ. Îşi făcu loc prin mulțime în direcția în care îl văzu. Când se afla deasupra locului pe care se afla misteriosul bărbat, simți acea căldură. Închise pleoapele şi parcă simțea cum cineva o îmbrățişă. Speriată deschise ochii, dar nimeni nu o strângea în brațe. Era dezorientată de parcă exact în acea clipă se trezi şi fără să observe, mulțimea o împingea spre margine. Se trezi buimacă lângă un stâlp de lemn care susținea o terasă. Mulțimea curgea prin fața ei. Observă că nu era singura care se odihnea. Mai erau şi alte persoane care preferau să urmărească spectacolul fără a se implica.

Privi alaiul, care părea să se răărească, şi pentru o fracțiune de secundă era sigură că l-a revăzut pe acel bărbat întorcându-şi capul spre ea, apoi dispăru după o altă persoană. Era incitată şi în acelaşi timp îi era şi teamă. Era sigură că pe ea o fixa cu privirea. O fi un pervers, iar ea interpreta greşit situația. Fără să observe, se trezi urmărind mulțimea. Îl căuta pe bărbatul care o chema spre el. O chema şi îi controla mişcările. Se simțea neputincioasă şi îi plăcea. Vroia ca acea forță nevăzută care o chema, să o domine, să o atragă în adâncul sufletului care urla după mântuire. Îşi dorea ca păsările care zburau pe un cer clar să o surprindă şi să o ia cu ele într-un zbor spre o livadă cu cireşi înfloriți.

Precis plutea, deoarece nu simțea paşii pe care se presupunea că îi făcea pentru a înainta. Trupul ei fragil

se strecura prin mulțimea pulsantă. Nările ei percepeau un mix excitant de miresme: parfumuri combinate cu miresme de flori exotice şi sudoarea dansatorilor. Peste tot doar trupuri ude ce luceau în lumina felinarelor stradale. Petale de flori coborau din cer şi îi atingeau pielea catifelată precum o ploaie caldă de vară. În acel moment era sigură că petalele erau lacrimile îngerilor care plângeau pentru dorința care îi cuprindea trupul.

Simțea deja cum focul iadului îi prăjea obrajii înfierbântați. Simțea cum trupul ei se transforma într-un cuptor ce dogoreşte. Simțea cum se apropia tot mai mult de sursa tuturor răurilor. De locul de unde a pornit totul. Acolo unde va primi toate răspunsurile şi nu va înțelege nimic din ce va afla. Se îndrepta spre locul unde muzica şi cuvintele nu mai aveau nici o valoare fizică, totul petrecându-se la un nivel superior muritorilor de rând.

Îl văzu. Plin de o strălucire misterioasă cum practica un fel de joc de v-ați-ascunselea, după oamenii care continuau să danseze neştiutori, fără a putea intui importanța acelei întâlniri. Îi putea citi în privire dorința. Ştia că el este cheia. Ceea ce îi lipsea în înțelegerea puzzle-ului care însemna viața sa. Se opri în mulțime şi îl văzu cum el o priveşte în aceeaşi poziție. Îşi aranjă o şuviță de păr, iar bărbatul făcu acelaşi lucru în acelaşi moment. Parcă îşi privea propria imagine în oglindă. Mai făcu un gest pentru a se asigura că aceea era reflexia ei într-o oglindă supradimensionată. Totul era identic. O privea şi o devora. Nu mai auzea muzica şi nimic nu o mai lega de trupurile înfierbântate care o înconjurau.

Am aşteptat atâtea secole pentru a te cunoaşte.

Îl putea auzi, cu toate că se aflau la cel puțin 20 de metri unul de celălat. Îi putea auzi gândurile cum îi inundau mintea şi vedea imagini dintr-o eră de mult ucisă de civilizația modernă.

Te aud.

Bineînțeles că mă auzi.

De ce te aud când ştiu foarte bine că nu vorbeşti.

Vorbesc.

Dar buzele nu ți se mişcă.

Nu mai am nevoie de buze pentru a vorbi.

Clipi şi el dispăru. Alergă prin mulțime pentru a-l ajunge din urmă. Ştia exact direcția în care se îndrepta. Cunoştea exact locul unde îl va găsi. De unde avea toate aceste informații, se întrebă ea. Îi putea auzi vocea chemând-o. Îi putea simți respirația glaciară cu aromă uscată cum îi sufla în ureche şoptindu-i drumul.

Gălăgia străzii era uitată, când se trezi în fața unei clădiri abandonate. Semăna cu o vilă de mult uitată a cărei fațadă se scălda într-o mare de mărăcini. Intră în curtea neîngrijită, dând la o parte uşa din fier forjat pe care se aflau două inițiale - precis numele proprietarului. Se apropie de intrarea principală care creştea din mijlocul unui pâlc de copaci cu frunze argintii în lumina lunii pe jumătate zâmbind. Urcă treptele late din beton pocnit din loc în loc. O atingere de vânt plimbă câteva frunze uscate peste scara care ducea spre uşa uriaşă larg deschisă.

O limbă de mătase se umflă şi ieşi prin deschizătura uşii atingându-i fața. Îi mângâia pleoapele cu atingeri tandre şi vaporoase. Draperia de mătase se zbătea în vântul care parcă ieşea din vilă, de parcă vroia să părăsească acel cuib cu şerpi. Unduirea ei în valuri dezordonate parcă o chemau spre interiorul clădirii. Urcă treptele şi împinse uşa de la intrare. Păşi în încăperea cu o deschidere impresionantă care se materializă în fața ei. Ferestrele uriaşe erau larg deschise. Draperii din mătase albă fluturau prin deschizăturile prin care lumina lunii se proiecta pe podeaua din plăci de beton.

Înaintă fascinată de imaginea ireală şi fu surprinsă de lipsa mobilierului. O deschidere uriaşă, înaltă, cu un şemineu supradimensionat pe un perete. Părea spartan la prima vedere, dar incitant în final. Observă că focul din şemineu era pe cale să dispară spre locul unde sălăşluiesc licuricii când mor. Se apropie de construcția scobită în perete şi se aşeză pe treapta care urca spre locul unde un butuc mocnea dorindu-şi moartea.

Dacă vrei să ardă, trebuie doar să-ți doreşti şi focul se va aprinde.

Se obişnuise deja cu vocea care îi vizita mintea. Îi urmă sfatul şi butucul prinse viață, de parcă tocmai se eliberase de cătuşele îngerilor şi dansa pe melodia iadului. Lili privi în jur, fiind în căutarea bărbatului care ştia aşa multe. În mijlocul încăperii apăru o masă joasă din lemn masiv cu două scaune din aceeaşi esență. Era sigură că acel mobilier nu se afla în acel loc când a venit.

Auzi vântul cum fredona o melodie care umfla draperiile ce protejau ferestrele larg deschise. Din spatele mătăsii gâdilată de aer se materializă bărbatul îmbrăcat în negru. O privea. Lili se sperie când vântul încetă să bată şi liniştea inundă camera.

Acum ce facem?

Bărbatul se apropie şi făcu un rond de recunoaştere în jurul ei. Când se află în spatele ei îşi apropie buzele de urechea ei şi spuse cu glas tare:

- Ai crescut.

- Sunt la fel de înaltă ca acum o secundă.

- Ai crescut.

Lili nu mai înțelegea nimic. Acea încăpere care părea înzestrată cu tot felul de trucuri, bărbatul care vorbea ciudat şi care o excita prin simpla lui prezență.

- Vei înțelege totul, spuse vocea.

Îi simți degetul rece cum cobora pe spatele ei înfierbântat şi dezgolit. Coborî pâna unde îi permitea maieul ei, ca apoi să-i simtă degetul şi sub materialul hainei. Ceea ce se întâmpla era împotriva legilor fizicii. Acel bărbat era un magician. Asta trebuia să fie pentru a putea face aceste lucruri extraordinare. Poate era un iluzionist. Mai degrabă un iluzionsit, deoarece magicieni adevărați nu există. Cine ştie ce halucinogen era împrăştiat în acea

cameră.

- Magicieni adevărați nu există, spuse bărbatul.
- Deci eşti un iluzionist…
- Dacă vrei, poți să mă consideri un iluzionist.
- Dar…
- Nici un dar. Închide pleoapele.
- Mi-e teamă.
- Nu te cred. Nu ți-e teamă.
- Poate te înşeli.
- Nu mă înşel. Cred că vrei să te joci cu mine, dar ai uitat că în această încăpere sunt valabile regulile mele. Dacă eu spun că nu ți-e teamă, atunci nu ți-e teamă.

Lili închise pleoapele. Simți palmele bărbatului cum îi mângăiau părul ciufulit de vânt. Îi simți buzele atingându-i fruntea. Apoi buzele. Se sărutară. Degetele lui îi mângâiau spatele, apoi gâtul. Curioasă cum era, deschise pleoapele - el dispăru. Nimeni nu se afla acolo unde odată stătea el. Îl observă stând pe unul din scaune, proptindu-şi cotul de masa din lemn.

- Ai trişat, spuse el.
- Dacă mă cunoşti aşa de bine, atunci trebuia să te aştepți la aşa ceva din partea mea.
- Ştiam că vei trişa.
- Şi totuşi m-ai pus la încercare. De ce?
- Îmi place să ştiu că am dreptate.

Lili se apropie de şemineu. Se propti de coloanele din piatră ale acestuia, savurând căldura, care o iradia butucul posedat de demonii focului. Îl privi cum o privea.

- De ce mă aflu aici?
- Bună întrebare. De ce te afli aici? De ce ai venit în acest oraş? De ce râzi când ceva ți se pare comic? De ce te umezeşti când te ating şi te sărut?
- Răspunsul?
- Totul la vremea sa.

Lili îl privi îndelung, sperând ca prin încăpățânarea sa copilărească să primească răspunsurile la toate întrebările.

- Toate întrebările nu pot fi răspunse niciodată.
- Nu ştiu dacă mai vreau să fiu în acest loc.
- De ce?
- Ar trebui să cunoşti răspunsul dacă te crezi aşa deştept.
- Nu mă consider deştept. Poate am avut doar noroc să devin ceea ce sunt. Poate am avut ghinion.
- Ce eşti?
- Ştii ce sunt...
- Vreau ca tu să-mi spui. Cum te vezi tu?

Bărbatul ridică palmele albe spre Lili. Culoarea lor ireală o orbeau.

- Aşa te vezi?
- Ce importanță are părerea mea despre ceea ce sunt?
- Pentru mine are.
- De ce? Pentru că eşti curiozitatea în persoană sau pentru că vrei să mă chinui?

Lili zâmbi când observă că nu-l poate păcăli. De când a aşteptat să întâlnească o persoană pe care să nu o poată duce de nas cum se întâmpla cu majoritatea prietenilor pe care i-a avut. Chiar dacă ştiința sa o înspăimânta, asta era ceea ce îşi dorea. Simțea că el era izvorul cunoaşterii pe care l-a căutat prin gunoaiele sufletului atâtor oameni.

Nici nu observă că lumina se stinse în timp ce gândurile ei făceau ore suplimentare. Simți mireasma crinilor regali ce creşteau între mărăcinii din incinta clădirii. Observă lumina lunii cum se reflecta pe podeaua din plăci de beton. Nu credea nimic din ceea ce vedea sau simțea. Nu credea nimic din ceea ce părea aşa real. Nu credea în existența buzelor care o sărutau pe furiş. Nu credea în existența bărbatului care părea prea timid şă-şi arate înfățişarea când ardea să-i fure un sărut.

Toate erau doar baloane de săpun ce se spărgeau pe betonul rece al pivniței sufletului încălzit de cuptorul fierbinte al dorințelor carnale. Nu vroia să piardă controlul pe care ea considera că îl mai deținea. Nu ştia că de ceva vreme toate acțiunile ei erau coordonate de el. De bărbatul care o cunoştea. De bărbatul pe care îl dorea, dar pe care îl ura pentru putearea pe care o exercita asupra persoanei sale.

Închise pleoapele şi se lăsă să cadă. Ştia că nu se va lovi de podeaua tare, deoarece el se afla mereu în preajma ei. Avea încredere în făptura a cărei nume nu îl cunoştea încă. Dar ce importanță avea un nume, când exista între ei ceva net superior.

Îi simți brațele cum îi amortizau căderea şi parcă pluti câtva timp, când în sfârşit simți moliciunea patului în care se scufundă. Se răsuci prin imensitatea moale, savurând briza de aer proaspăt care îi mângâia pielea nudă. Apoi spectacolul încetă brusc. Deschise ochii şi se afla în camera ei din campus. Era îmbrăcată şi stătea în mijlocul patului. Era nedumerită. Visase?

Nu ai visat.

Lili se sperie când auzi vocea în mintea sa. Simți cum pierde legătura cu persoana aceea misterioasă.

Când s-au întâlnit pentru întâia oară, o asigurase că va fi şi ultima lor întâlnire, dar Lili îl convinse. Vânătorul alese acelaşi loc pentru a discuta cu ea. Era la fel de nervos.

- Trebuie să mă înțelegi că sunt nervos. Este foarte periculos să mă văd de două ori cu aceeaşi persoană.

- De ce este periculos?

- Se vede că eşti neştiutoare. Pentru tine este mult mai periculos, fiindcă devii o țintă uşoară pentru ei.

- Crezi că ne urmăresc?

- Mereu ne urmăresc. Stau la pândă. Sunt foarte curioşi. Cel mai mult îi interesează cât de mult ştim noi, muritorii de rând, despre secretul lor. De aceea le place să fie prin preajma noastră. De multe ori ei provoacă astfel de discuții pentru a afla părerea noastră despre ei.

- Dar cum de nu sunt recunoscuți de oameni?

- Tot datorită *deşteptăciunii* oamenilor care nu cred. Nimeni nu mai vrea să asculte de oameni ca mine. Consideră totul un mit. Acesta este avantajul pe care îl au ei. Pot să urle în gura mare adevărul că nimeni nu-i crede până nu se află în postura de victimă.

- Ce puteri deosebite au aceste făpturi?

- Sunt de o rapiditate teribilă. De aceea, majoritatea persoanelor care mi-au povestit despre experiențe cu vampiri au relatat că nici nu-i puteau vedea, dar le simțeau atingerea.

- Deci nu sunt invizibili.

- Drăguță, ştiu că pentru tine toate acestea par imposibile, dar să nu exagerăm. Încă nu s-a inventat omul invizibil.

- Poate că omul invizibil nu, dar vampirul invizibil?

- Este doar o iluzie optică. Sunt aşa de rapizi, încât par invizibili. De aceea de multe ori se spune că pot zbura. De fapt nu pot zbura, ci doar se mişcă aşa de repede, încât nu se vede când ating pământul. Sunt mai inteligenți decât cred majoritatea şi comunică prin telepatie.

Toate aceste descrieri îi confirmau cruda realitate. Noaptea precedentă a avut un contact de acest fel. De ce i se întâmplau ei aceste lucruri? Era răscolită, mai ales datorită convingerii ei că nu există vampiri. Acum avea nevoie de timp. Trebuia să priceapă ceea ce s-a întâmplat în noaptea precedentă.

CLUBUL VÂNĂTORILOR

Era la fel de grijuliu ca deobicei. Nu se încredea în lumina soarelui. Nu se simțea niciodată în siguranță. Nimeni nu ştia că pe sub hainele mult prea largi se afla o armură, creație proprie, din piele de porc şi plasă fină de sârmă. Trebuia să existe o modalitate de a se apăra. Nopțile sale erau un adevărat coşmar. Tot timpul ieşea la vânătoare. Avea metoda sa de a salva lumea. Avea o armă cu ace cu somnifer. Acesta era avantajul faptului că lucra în grădina zoologică, putea procura cu uşurință aceste accesorii.

Acum se îndrepta spre întâlnirea secretă care se oficia o dată pe lună, pentru a vedea cine a mai supraviețuit. Terminase lucrul la grădina zoologică şi observa cum soarele se pregătea să se ascundă pentru a dezlănțui creaturile nopții. Ştia că aveau multe de discutat. Trebuiau să facă schimb de informații cu privire la noi vampiri sau la alte metode de a distruge duşmanul.

Colegii lui de breaslă încercau să-l menajeze. Încercau să-l oprească să facă ceva nechibzuit, de aceea nu erau de acord cu faptul că a reluat vânătoarea după cele întâmplate cu nu prea mult timp în urmă. Exact ceea ce ei îi cereau, el nu putea face. Trebuia să facă ceva împotriva fricii care îl cuprindea de fiecare dată când se apropia de locul lor de întâlnire.

Cum a dat peste aceşti oameni? Cu toate că membrii clubului sunt foarte diferiți, majoritatea au avut o întâlnire cu marele necunoscut la vârste destul de fragede. Problema era că erau legați prin una şi aceeaşi persoană. Era acea umbră care a plutit asupra lor atâția ani şi care le-a schimbat totalmente modul de a privi balanța dintre bine şi rău în această lume cinică.

Cu toții au avut o întâlnire cu vampirul vampirilor, acela care apare pe neaşteptate, ucide şi dispare. Mulți cred că este doar o legendă, dar Paul ştia că nu era doar o fantezie. L-a văzut şi l-a simțit. A văzut cum i-a ucis părinții şi apoi l-a privit direct în ochi pentru a fi sigur că a fost urmărit.

Îl considera vampirul vampirilor datorită sadismului cu care îşi executa treaba. Nu se asemăna cu nici unul din vampirii pe care i-a ucis până în acest moment. Alți vânători din alte parți ale lumii cu care a intrat în contact nu credeau povestea lui şi a clubului. Spuneau că acea creatură nu există. Vampirilor li s-au asociat multe puteri supranaturale, dar ceea ce spuneau ei nu putea fi adevărat.

Mulți vroiau să vadă vampirii ca nişte persoane romantice care sufereau pentru viața nocturnă pe care o duceau, dar el ştia mai bine. Nici un vampir nu era aşa. Cu toții erau nemiloşi şi meritau să moară în flăcările iadului. Trebuia să se răzbune pentru moartea părinților săi. Se pregătea pentru ziua x. Ziua cea mare, în care îl va înfrunta pe vampirul vampirilor. Pe cel mai nemilos vampir pe care a avut nenorocul să-l întâlnească. Se pregătea să-şi înfrunte destinul, cum îi plăcea lui să-l numească.

Cine ştie cum ar fi decurs viața sa dacă nu l-ar fi văzut în plină splendoare în timp ce sugea sângele din trupul celor care odată i-au dat viață. Poate ar fi trecut prin viață cu ochii legați fără să cunoască adevărul despre ceea ce nu se vede dar se simte. Nu a putut uita cele petrecute. Nimeni nu-l putea ajuta, deoarece nimeni nu credea ceea ce el încerca să spună. Psihologii credeau că aşa încerca să dea un sens morții părinților ucişi de un criminal fără scrupule.

Furia creştea în el cu trecerea anilor şi era tot mai hotărât. Odată ce a văzut cealaltă față a lucrurilor, nu se mai lăsa aşa uşor dus cu zăhărelul. Era disperat. Nu putea crede că el era singurul care a fost vizitat de acea creatură. Trebuiau să mai existe şi alte persoane care au văzut ceea ce a văzut el. A văzut o reclamă într-un ziar care i-a dat de gândit. Semăna cu reclamele făcute de armată pentru înrolare. Era vorba despre Clubul Vânătorilor Celor cu Frică de Soare. Ştia despre ce era vorba.

Se duse imediat să verifice veridicitatea presupunerilor şi a dat peste ceea ce mulți ani a devenit familia sa. Acolo a cunoscut alți tineri care au trecut prin experiențe asemănătoare şi care, spre surprinderea sa, au ucis deja vampiri. La început se simțea destul de rău datorită faptului că nimeni nu-l consola. Cu toții au suferit şi vroiau răzbunare şi nu exista loc pentru sentimente de simpatie. L-au testat psihic şi fizic după care a fost supus unui antrenament fizic crâncen şi a trebuit să studieze biblioteca clubului.

După ce şi-a umplut mintea cu o serie de informații, care ulterior s-au adeverit a fi false, a început vânătoarea. La început vânau în grup, pentru ca după doi ani să poată deveni vânători independenți. El era un vânător din acesta şi totuşi îi era teamă de fiecare dată când cutreiera străzile. Mare lucru nu putea face. Cel mai important era să apară în zonă când un vampir se pregătea să atace. Aceştia îl simțeau şi evitau să se arate. Le era teamă să fie recunoscuți pentru a nu fi urmăriți şi să li se găsească cuibul.

Până luna trecută totul a decurs normal când s-a întâmplat ceea ce ei nu credeau că se va întâmpla. În timp ce aveau şedința lor lunară, a apărut un vampir şi a ucis pe unul dintre vânători. Şeful le-a ordonat să-l imobilizez, dar acesta a reuşit să-l muşte. Vampirul a fost anihilat, dar el a rămas cu muşcătura. Vânătorii erau nedumeriți. Nu cunoşteau modalitatea de transformare în vampir şi de aceea l-au ținut două săptămâni în carantină, mereu expus la lumină puternică pentru a împiedica transformarea. A fost eliberat după ce s-au vindecat

rănile şi semănau cu două alunițe.

Cu toate că acum era liber, ştia că era urmărit de vânători, pentru a fi siguri. Nu le-a spus ce îngrozit a fost când a simțit colții cum i-au sfâşiat carnea. Nu le-a spus că a simțit cum sângele era supt din trupul său. Nu putea să le spună ce teamă îi era de o nouă muşcătură. Nu putea să le spună ce dezamăgit era de faptul că toate teoriile vechi nu îl ajutau să ucidă vampirii. Putea să uite țăruşul de lemn înfipt în inimă, sau crucile şi apa sfințită. De fapt era neputincios.

Care era diferența dintre un vânător şi un om normal? El ştia că vampirii există, iar ceilalți nu ştiau. Această lipsă de putere îl înfricoşa. Acum totul părea să se complice. Unul din motivele pentru care nu avea o iubită era teama ca vampirii să nu afle şi să o ucidă. Nu se aşteptase să se întâmple ceea ce s-a întâmplat.

A apărut din nimic, plină de curiozitate naivă, cu o sumedenie de întrebări referitoare la legenda vampirilor. Lili era sceptică, dar puternică. Ea considera vampirii o fabulă. I se părea interesant să discute cu cineva despre munca sa fără să fie privit cu reținere. Nici ea nu era tocmai convinsă de cele auzite, dar măcar se ocupa de această temă.

A doua vizită l-a surprins deoarece nu se aştepta să o mai revadă după ceea ce a aflat de la el şi (mai ales) la scepticismul ei, dar de această dată lucrurile erau diferite. Parcă i se întâmplase ceva şi începea să dea crezare cuvintelor lui.

Începea să îndrăgească de acea fată şi nu ştia cum să se comporte. Nu ştia dacă era bine să lase frâu liber sentimentelor pentru a nu face o greşeală şi a o pune în pericol. Poate chiar ea era perechea ideală, ținând cont de faptul că începea să creadă toată povestea, iar acest lucru sigur o va face să fie mai precaută decât alte femei.

Întâlnirea de la Clubul Vânătorilor a decurs normal. Au făcut prezența pentru a vedea dacă au mai pierdut vreun camarad. După ce au observat că nu lipsea nimeni, l-au interogat pe Paul referitor la muşcătură, dacă mai are dureri sau alte simptome ciudate.

Cu toții am simțit creşterea activității vampirice în ultimele săptămâni. Bănuiau apariția unui nou cuib care părea destul de rebel în comportament. Nu erau destul de precauți, ținând cont de vremurile în care trăim. Nu semănau cu vampirii cu care se obişnuiseră. Aceştia nu acționau după nici una din regulile vampirilor moderni. Le plăcea să se expună, să fie văzuți şi admirați.

De asemenea au simțit apariția unui nou vânător care nu acționa conform şcolii lor. Au găsit în mai multe locuri grămăjoare de cenuşă vampirică, în locuri publice şi fără nici o urmă de frânghie pentru a imobiliza creatura. După măsurătorile făcute asupra cenuşii, aceasta era într-o cantitate prea mică. Se pare că lipsea o parte din trup şi fără a gândi prea mult ştiau partea din corp care lipsea: capul. Această metodă era utilizată des în trecut, dar nu era destul de eficientă în prezent, când vampirii erau mult mai deştepți, cunoşteau artele marțiale.

Fiecare dintre vânătorii din club aveau metoda proprie, una dintre cele mai simple şi eficiente era cea cu aruncătorul de flăcări. Aveau un dispozitiv simplu, format dintr-un bidon de doi litri cu gaz pe care îl purtau în interiorul hainei, de la care pleca un furtun la o armă asemănătoare cu un pistol, prin care țâşnea flacăra direcționată asupra duşmanului. Era o metodă eficientă. Problema era că pentru a aplica această metodă trebuiau să fie destul de aproape de vampir, ceea ce le punea şi viața lor în pericol.

Paul nu vroia să îi neliniştească cu presimțirile sale. Simțea apropierea a ceva sau cuiva foarte puternic. Ştia că nu de mult timp a apărut în oraş, dar nu se arăta. Din când în când simțea un fior care îl atenționa că primejdia este în apropiere.

Urcă scările murdare până ajunse la mansarda clădirii vechi. Descuie uşa prevăzută cu cinci yale. Intră în încăperea care îi era şi bucătărie şi cameră de zi şi dormitor. Era o cameră dezordonată, cu o fereastră în formă de semicerc mare în fața căreia se afla patul pe care dormea. Era o saltea închisă într-o cuşcă prevăzută cu gratii metalice. Acolo se încuia de fiecare dată când vroia să doarmă liniştit. Doar aşa se simțea în siguranță față de cei pe care îi vâna.

Trebuia să se pregătească pentru următoarea noapte de patrulă. Fiecare vânător din club vâna din două în două nopți prin rotație, lucru necesar pentru a nu irosi puterile puține de care dispuneau. În toți aceşti ani, de când mişuna străzile, se săturase de această luptă inegală. Vampirii deveneau tot mai inteligenți şi erau tot mai greu de anihilați. Unul dintre aceştia i-a propus chiar un târg, vrând să-l transforme în vampir. I-a povestit despre toate plăcerile pe care le poate găsi în acest nou nivel de civilizație. Îi spuse că nu are rost să se plafoneze la statutul său de om. Trebuia să aspire la mai mult, la o nouă treaptă în evoluția vieții pe pământ, la statutul de vampir.

Paul cunoştea metodele lor de a pătrunde în mintea oamenilor şi nu se lăsa influențat de aceste poveşti drăgălaşe. Vampirii vroiau să afle cu orice preț locul de întâlnire al Clubului Vânătorilor pentru a pune capăt singurei lor amenințări.

Stătea întins în cuşca sa şi se gândea la Lili. Era nevoit să recunoască faptul că îi plăcea. Îi plăcea ideea că se gândea la altceva decât la noi metode de luptă şi distrugere a pericolului iminent. În visele lui, Lili se afla în pericol, iar el o salva şi astfel devenea eroul ei. Ştia că astfel de scenarii apar doar în filme, dar ideea că acest lucru ar fi posibil îi dădea putere.

PROFEȚIA

Sângele curgea în râuri, pământul ardea şi cerul era negru precum smoala. Aşa îşi imagina Lili că ar trebui să arate Apocalipsa. Această imagine se instalase în mintea oamenilor de-a lungul secolelor. Dar nu era nevoie de ceva aşa extrem pentru a produce teroare. Ştia că Apocalipsa modernă era precum un joc de puzzle care era compus din multe piese mici care se potrivesc perfect într-un final şi care în ultimii ani începeau să scoată la iveală imaginea de ansamblu al Apocalipsei.

Totul se îndrepta spre un punct în care se va umple paharul şi după care se vor scrie noi reguli. Se va face o nouă ordine mondială care va fi mai bună sau mai rea decât cea prezentă.

Precum acest joc de puzzle se contura şi referatul la care lucra Lili. Nici nu crezuse că va găsi aşa multe informații contradictorii legate de acest subiect. Pentru ea totul era clar: un țăruş în inimă, apă sfințită şi usturoi. Ce altceva era de ştiut despre cei care au nevoie de hemoglobina din sângele altor viețuitoare pentru a supraviețui?

Acum ştia că dincolo de ignoranța ei față de lucrurile nedovedite ştiințific se afla ceva ce nu descifrase încă. Încă mai simțea acea prezență în creierul ei. Simțea cum îi cotrobăie în sertarele amintirilor pentru a găsi ceva. Dacă ar ştii ce căuta, i-ar spune pentru a înceta această violare a intimității. De fiecare dată când se afla pe punctul de a renunța, acea prezență îi transmitea un impuls şi o îndrepta spre o nouă pistă.

Acum se afla în fața unei cărți care nu credea că îi putea spune ceva despre acest subiect. Era Biblia, mai exact Cartea Apocalipsei. Vocea interioară o îndrepta spre a citi acest capitol. Nu ştia ce putea să descopere legat de vampirism. Dacă era ceva acolo, precis ar fi aflat de mult timp oameni cu mult mai inteligenți decât ea. Citi despre călărații apocaliptici care apăreau pentru a prevesti evenimente care aveau să aducă mari nenorociri asupra omenirii. Nimic legat de vampiri. Era dezamăgită de călăuza sa secretă care de data aceasta a dat greş.

Nu era sigură cum a ajuns în fața aceleiaşi clădiri impunătoare, care parcă a țâşnit în fața ei din mijlocul mlaştinii care înconjura New Orleans-ul. Cert era că mintea îi era golită şi acum îşi urma doar instinctele. Acestea îi spuneau că nu trebuie să-i fie teamă, dar ei tot îi era. Urcă treptele impunătoare spre uşa închisă. Obloanele de la ferestre erau închise, parcă încercau să păzească acea fortăreață a necunoscutului, locul de întâlnire a unor lucruri inexplicabile.

Lili atinse cârligul metalic pentru a bate în uşă, dar aceasta se deschise încet fără a scoate nici un sunet. De fapt doar atunci observă că nu auzise nimic de când se trezise în acel loc.

De ce trebuie să auzi?

Se sperie. Iar se afla undeva şi niciunde. Intră în încăperea întunecată şi cufundată în linişte. I se părea ciudat că nu îşi auzea paşii pe podeaua de beton.

- Şi acum?

Era ciudat că nu deschise gura. Acestea erau gândurile ei, care deodată se auzeau în întreaga încăpere. Se întoarse pe loc pentru a vedea prezența pe care o simțea. O adiere fină se atinse de părul ei şi apoi dispăru. Teama îi dispăru şi se simțea foarte relaxată. Se obişnuise cu întunericul şi începu să se plimbe prin încăperea impunătoare. Se apropie de şemineu şi îşi dori ca acesta să se aprindă. În acea secundă focul luă cu asalt bucățile de lemn îngrămădite în construcția prăfuită. Lili zâmbi.

Înveți repede.

Într-un fel se simțea bine, deoarece aici putea face ce-şi dorea şi nu trebuia să fie trasă la răspundere.

Fă tot ce-ți doreşte inimioara.

Îl văzu cum o privea din scaunul ce se afla în mijlocul încăperii fără mobilier.

- Îți place să te ascunzi? îl întrebă Lili.
- Tu consideri că mă ascund?
- Atunci tu cum numeşti faptul că nu te văd aproape niciodată?
- Mă mişc prea repede pentru ca tu să observi ceva.
- Nu vrei să te văd, sau de ce nu te mişti mai încet?
- Din obişnuință.

Lili luă o bucată mai lungă de lemn şi o aruncă peste celelalte. Impactul fu acompaniat de scântei şi un ropot.

- De ce mă aflu în acest loc?
- Pentru că asta ți-ai dorit.
- Nu mi-am dorit să revin.
- Ba da.
- Ai dreptate.

Lili vru să spună ceva, dar cuvintele îi fură retezate:

- Ştiu că nu-ți place că mai tot timpul mă aflu în mintea ta, dar în aceste momente este foarte important acest lucru.

- De ce este important?

- Fiindcă trebuie să afli ceva ce nimeni nu a ştiut înaintea ta.

- Ce?

- Proveniența.

- Proveniența cui?

- A vampirilor.

- Şi de ce sunt eu cea privilegiată?

- Vei afla când vei fi pregătită să afli. Ştiu că ai crezut că te-am indus în eroare cu acei călăreți apocaliptici, dar te înşeli. Nimeni nu ştie cu exactitate cui aparțin acei prevestitori ai răului. Ei pur şi simplu apăreau. Oamenii, când îi vedeau, ştiau că vor muri. Ultima dată când au fost văzuți acum aproximativ patru mii de ani, când au făcut ravagii într-un sat din vechea Grecie. În acel an nu s-au mulțumit în a prevesti răul, ci au început să dea foc caselor şi să ucidă oamenii care le ieşeau în cale. Unul dintre ei a început să violeze femeile. Una dintre ele a fost mama mea.

- Atunci tatăl tău...

- E unul din călărețiii apocaliptici. De fapt sunt o greşală. Ei erau foarte minuțioşi şi îşi ucideau toate victimele pentru a nu lăsa urme de acest fel, dar cumva au omis-o pe mama mea. Era rănită şi îi curgea sângele din mai multe răni. Atunci se pare că s-a întâmplat ceva, deoarece genele de om s-au corcit cu cele de demon sau ce o fi acel călăreț. M-am născut la o zi după ce s-a întâmplat violul.

- Dar cum?

- Mama mea a fost şi mai nedumerită când a văzut că îi creştea burta tot mai mult. A realizat ce s-a petrecut cu ea şi spera doar că ceea ce va naşte să nu semene pe tatăl acestuia. După 24 de ore m-a născut şi ea a fost prima persoană din care am băut sânge. A murit. În două zile arătam ca un copil la 6 ani, iar acest proces de creştere a continuat până la vârsta de aproximativ 20 de ani pentru un om. Apoi a urmat o creştere foarte lentă.

- Deci vrei să spui că eşti primul vampir?

- Da. Eu sunt cel ce nu avea voie să se nască. Eu sunt ceea ce iese când un demon însămânțează un om.

- Într-un fel este logic. Cum de nu ai fost nimicit în toți aceşti ani?

- Fiind primul, am fost şi singurul care a descoperit toate abilitățile pe care le am. Neştiind ce sunt, nu aveam curajul pe care îl au vampirii în ziua de azi. Am fost mult mai prudent, iar acest lucru m-a salvat.

- Ce legătură ai cu vampirii care mişună pe pământ în acest moment?

- Ei nu ştiu că eu mai exist. Ei nu cunosc nimic despre modul în care a început totul. Nu am spus nimănui acest adevăr până în acest moment.

- De ce?

- Este periculos să ştii prea multe.

- Deci totul funcționează ca la mafie. Acum că ştiu prea multe, trebuie să mor.

Vampirul o privi de pe scaun şi rânji. În următoarea fracțiune de secundă se afla lângă ea, ținându-i gâtul între degetele sale puternice.

- Dacă vroiam să te ucid, erai deja de mult timp moartă.

- Atunci de ce mai trăiesc?

- Încă nu eşti pregătită să afli. Mai trebuie să te obişnuieşti cu ceea ce ai aflat până în acest moment.

Îi sărută scurt buzele, Lili privindu-l îngrozită. O eliberă din strânsoare şi începu să se plimbe prin încăpere. Vocea lui părea să se mişte în acel loc într-un mod total contrar legilor fizicii. Lili se propti de una din coloanele şemineului privindu-l.

- Tot ce am aflat despre vampiri e adevărat?

- E adevărat că soarele ne ucide. Rănile ni se vindecă foarte repede, la mine instantaneu, dar dacă ni s-a îndepărtat capul murim. Avem nevoie de sânge pentru a supraviețui, dar nu-i adevărat că nu simțim gustul unei mâncări sau băuturi.

- Dar am aflat din surse sigure că este aşa.

- Vampirii cu care au avut oamenii contact au fost foarte tineri şi nu au ajuns la faza de maturitate pentru a putea beneficia de aceste privilegii. Vampirii se află în creştere până pe la vârsta de 200 de ani, după care încep să simtă.

- Atunci puteți face şi sex?

- Bineînțeles. Putem face tot ce pot face şi oamenii. Problema este că foarte puțini au ajuns la maturitate, majoritatea murind în adolescența vampirică în care şi-au încercat limitele şi au fost distruşi. Cei ce au ajuns să cunoască aceste privilegii s-au retras şi se bucură de o viață asemănătoare cu cea a muritorilor, amestecându-se cu aceştia încât, nimeni nu-i mai recunoaşte.

- Şi cu sângele cum rămâne?

- Cu cât îmbătrânim avem nevoie de tot mai puțin sânge.

- Tu de cât sânge ai nevoie?

- O dată la trei luni dacă golesc un corp e suficient.

Lili fu îngrozită de terminologia pe care o utiliza.

Pentru noi acele persoane sunt doar hrană. Nu încercăm să aflăm mai mult despre ele, pentru a nu avea

apoi mustrări de conştiință.

Nu putu să o convingă.

- Dar totuşi rămâne o crimă.

- Şi oamenii ucid animale pentru a se hrăni.

- Dar acele animale nu au sentimente precum oamenii.

- Crezi că ele nu simt durerea morții? Crezi că ele nu suferă când sunt înjunghiațe şi se zbat pentru ultima gură de aer? Crezi că ele nu speră să nu moară?

- Mi se face greață.

Uşa se deschise instantaneu, iar Lili parcă înțelese ce trebuia să facă. O luă la goană din acel loc care o îngrozea. Pentru o secundă crezu că el este dezamăgit de reacția ei şi o va urmări să o ucidă, dar îşi aminti de cuvintele sale care îi spuneau că degeaba ar fugi, el o va prinde dacă ar vrea.

Se afla în fața calculatorului şi încerca să se concentreze. Trebuia să învețe pentru examenul care va avea loc peste două zile. Gândul însă îi fugea la acea creatură a cărei nume nici nu-l cunoştea. Nu-şi putea crede ochilor şi urechilor. Aşa ceva nu poate exista. Vampiri nu există. Precis că totul era doar un vis din moment ce nu-şi amintea cum a ajuns în acel loc şi nici cum a revenit. Se ocupa prea mult cu acest subiect, nici nu-i de mirare că a ajuns să aibe vise ciudate.

Începu să caute prin biblioteca electronică a oraşului. Ştia ce trebuia să găsească. Undeva trebuia să existe o fotografie cu acea clădire. Nu se poate să nu fie nimic consemnat în arhivele New Orleans-ului. Imaginile cu clădirile cele mai vechi din oraş se derulau în fața retinei, încercând să se lase surprinsă de cea pe care o ştia din acel vis ciudat. Degetul ei încremeni pe tastatura calculatorului când descoperi ceea ce căuta.

În fotografie arăta puțin diferit, deoarece înfățişa clădirea scăldată în soarele fierbinte al sudului. Alături se afla şi o ilustrată cu ceea ce odată a reprezentat clădirea în perioada în care funcționa drept fabrică de textile. Fațada care o avea în amintire, aparținea birourilor şi sălii de protocol. Fabrica propriu-zisă se afla în continuarea acesteia şi în ziua de azi nici nu mai exista. Clădirea a fost construită la sfârşitul secolului XIX de un anume Pascal Bourdoix care deținea şi o plantație de bumbac.Fabrica a ocupat un loc important în industria oraşului, dar după moartea patronului se duse totul de râpă. Înteresant era că nu exista nici o fotografie cu proprietaul fabricii, aşa cum descoperi la alte clădiri, şi cel mai ciudat era că întreg terenul şi fabrica erau în continuare în proprietatea decedatului. Nu a existat nici o vânzare, nici o moştenire. Totul a rămas precum era în anul 1943.

Clădirea era situată la periferia oraşului, dispunând de un părculeț superb în incintă, fiind considerată cea mai bogată colecție de plante exotice la acea vreme în oraşul New Orleans.

Lili era nedumerită. Ceva nu se potrivea. Trebuia să existe o explicație pentru dispariția imperiului Bourdoix. Trebuia să vadă ce s-a întâmplat în anul 1943. Ceva a provocat dispariția bruscă de pe fața pământului a Fabricii împreună cu patronul ei şi era sigură că nu avea de a face cu lucruri explicabile.

Puse maşina de căutat să obțină orice informație legată de anul 1943 din articolele publicate în ziarele oraşului. Găsi o sumedenie de titluri. Dintre acestea le selectă pe cele legate de crime violente, secte sau dispariții misterioase. Numărul articolelor se reduse şi Lili începu să lectureze. După ce termină de citit, înțelese totul. Anul 1943 a fost anul cu cea mai mare rată a mortalității din istoria oraşului. Se presupunea că oamenii au murit din cauza unei epidemii care a rămas necunoscută până în ziua de astăzi.

Lili ştiuse ce s-a întâmplat. Până în acel an Pascal Bourdoix era singurul vampir din oraş şi era încă unul foarte prudent. Se putea hrăni fără a lăsa urme. În anul cu pricina se instalase însă nu cuib de vampiri. Aceştia se pare că nu erau deloc prudenți, iar acest lucru îl făcu pe Pascal să se simtă amenințat şi a considerat că dispariția în anonimat era mult mai sigură pentru a păstra în continuare secretul contopirii dintre demon şi om.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi privi cu un zâmbet pe buze fotografia ruinelor vechii fabrici. Ştia că l-a prins. Măcar o dată a fost mai rapid decât el, iar acest el avea şi un nume: Pascal. Acum nu se mai simțea aşa neputincioasă. Datorită acestor informații considera că are şi ea o putere şi poate controla situația. Se înşela. Ea nu controla nimic. De nu ar fi aşa importantă pentru el...

Se încruntă când un gând îi străpunse triumful. Ştia prea multe, şi ce se întâmplă cu oamenii curioşi care ştiu prea multe? Muşte îşi vor depune ouă în trupul lor şi larvele lor vor construi autostrăzi prin ceea ce o dată le aparținea. De ce nu a fost mai inteligentă? Trebuia să înceteze să fie o studentă aşa conştiincioasă care îşi face mereu temele la zi.

Ştiam că vei fi isteață.

Lili încremeni.Survolă cu privirea sala de lectură a bibliotecii. În acea încăpere veche erau multe locuri întunecate unde se putea ascunde o ființă care de atâtea secole a reuşit să rămâne invizibilă istoriei.

De ce te temi?

De ce oare? Dacă vroia să o ucidă, ea ar fi şi uitat că a existat vreodată.

Trebuie mereu să te bagi în capul meu?

Îmi place în capul tău. Sunt multe lucruri interesante de vizitat în mintea ta. Lucruri din trecutul tău care le-ai uitat, dar care încă se mai află ascunse pentru a te face să înțelegi totul când ziua va veni.

Ce zi?

Ziua spre care te îndrepți.

Deodată simți cum Pascal întrerupse legătura, iar Lili se simți uşurată.

Ştia ce avea de făcut. Trebuia să-i demonstreze că nu este doar un şoarece de bibliotecă, aşteptând ca el să o manipuleze cu jocurile minții pe care se pare că le mânuia cu măiestrie.

Se trezi în mijlocul nopții din cauza tunetelor furtunii care se apropia. Mereu îi era teamă când natura se dezlănțuia, deoarece era neputincioasă în fața forțelor naturii. Acolo nu se putea impune cu ceea ce ştia sau învăța toată ziua în biblioteci. În cazul furtunilor era exact ca ceilalți oameni.

În acea seară însă simțea altceva. Nu ştia ce, dar nu era vorba despre teamă. Mintea îi fu fulgerată de imaginea unei tinere care se grăbea să se ascundă de furtună. Simțea teama acesteia care nu provenea de la fulgerele care iluminau cerul, ci din cauza celui care o urmărea.

Lili se îmbrăcă şi, punându-şi o pelerină de ploaie, părăsi camera. Căminul studențesc era adormit la acea oră. Coridoarele erau cufundate în întuneric, iar fulgerele erau singura sursă de lumină care îi arăta drumul.

Când ieşi din clădire, vântul puternic îi lovi fața şi parcă încerca să o oprească. Precis vroia să-i spună că nu era o ideea prea bună să se ducă acolo. Lili nici nu trebuia să se gândească la poziția geografică a clădirii. Se îndrepta spre aceasta din instinct.

Kyra. Era sigură că femeia pe care o zărea în frânturile de imagini pe care creierul ei le recepta era Kyra. Femeia care era îngrozită de existența creaturilor nopții care o înebuneau şi căreia nu i-a dat crezare. Acum situația s-a schimbat. Acum totul se schimbase. Ea se schimbase. Viața se schimbase.

Clădirea părea mai impozantă pe fundalul furtunii gata să se dezlănțuie. Fire de ploaie cădeau din cerul plumburiu. Frunzele uscate erau duse de vântul cu tentă de furtună.

Urcă treptele impunătoare. Se opri în fața uşii. Simțea prezența lui Kyra în acel loc, dar nu putea intra. De ce? Şi ei îi era teamă de Pascal. Dacă era ceea ce el îi povestise, o putea distruge fără a ezita. Trebuia să afle ce se întâmplă. Se apropie de fereastra ale cărei obloane loveau în fereastra uriaşă. Din acea poziție incomodă era destul de greu să observe dacă cineva se afla în acea încăpere.

Când fulgerul brăzdă cerul, se îngrozi. Îl văzu pe vampir cum se năpusti asupra trupului firav care odată era Kyra. Ceea ce ea îşi imaginase despre atacul vampirilor se contrazicea cu ceea ce au văzut ochii ei. Nu exista nimic din acea grație cu care colții lor străpungeau carnea catifelată a gâtului victimei. Pascal muşcă din gâtul victimei, deoarece Kyra nu mai exista în acel moment. Precum un animal de pradă rupse bucăți de carne din trupul nud al femeii.

Ceea ce făcea el nu semăna cu suptul sângelui ci devora efectiv victima până la os. I se făcu scârbă şi fugi cât de repede putu. Se închise în cameră şi se ascunse sub pătură, încercând să adoarmă şi sperând ca totul să fie doar un vis.

Ți-am spus că nu există nimic romantic în viața mea.
Pleacă. Lasă-mă să dorm. Vreau să uit ce am văzut.
Dar de ce? Aşa eşti şi tu.
Eu nu sunt aşa. Nu pot fi aşa. Eu sunt om.
Nu eşti om.
Bineînțeles că sunt om.
Dacă erai om, crezi că ai mai trăi?
Poate îți place să te joci cu mine înainte de a mă ucide.
Am nevoie de tine. De aceea nu ai murit încă.
Tu ai nevoi de mine?

PRIMA SI ULTIMA ETERNITATE

Se spune că totul a fost deja scris, că nu mai există surprize în firul vieții şi că ceea ce noi considerăm nenoroc poate deveni în scurt timp marele noroc. Ceea ce poate am căutat tot timpul. Gregor ştia că marele nenororc care i-a umbrit existența a fost întâlnirea cu noua specie umană, cu această încrucişare împotriva firii dintre om şi fiară.

Angelina era tot mai posesivă şi nu-l slăbea din priviri. Poate observase ceva, dar el se considera prudent. Precis îi intrase în minte şi aflase totul. Dacă era aşa ar fi fost cu siguranță deja mort.

Adesea se trezea în plină zi, după ce petrecea noaptea alături de noua sa familie, cu dorința nebună de a desprinde bucățile de placaj care acopereau ferestrele, astfel încât lumina să ardă murdăria şi moartea care plutea în acele încăperi. Poate ar reuşi să facă acest lucru dacă ea nu ar fi aşa de senzuală şi puternică. Îl înnebunea cu escapadele ei erotice şi fără să vrea devenise sclavul acestei pasiuni interzise, care în fiecare secundă se putea termina în defavoarea lui.

Ce vroia Angelina? De ce era aşa rea?

- Pentru că am suferit destul în viață, i-a spus ea odată.

Dar cine nu a suferit? Se credea singura persoană care a avut ghinion?

Faptul că se afla pe patul de moarte îndreptățesc crimele cu sânge rece pe care le comite?

- Oamenii sunt doar hrană. Când mă plimb pe stradă, nu le aud vocile care înainte mă înebuneau, ci doar bătăile inimii care pompează sânge cald şi dătător de viață. Strada este prorpiul meu supermarket. Nimeni nu-mi rezistă, nici măcar tu.

Şi atunci începu să-l sărute, să-l mângâie şi să facă sex cu el. La ea orice discuție se termina cu sex. Lui Gregor îi era deja teamă să spună ceva, deorece nu ştia cât timp va mai rezista să-i satisfacă apetitul sexual. Ce se va întâmpla când el nu va mai vrea şi nu va mai putea? Îl va ucide? Bineînțeles că-l va ucide şi-şi va căuta o altă victimă. Pământul era plin de oameni, deci avea de unde alege.

În acea seară veni acasă cu câțiva dinți de aur pe care i-a înstrăinat unei victime. Erau încă însângerați ,şi înainte să-i dea lui Gregor să le estimeze valoarea, îi băgă în gură şi supse ultimele resturi de sânge. Gregor se scârbi, dar Angelina îl privi dezinvolt spunând:

- Doar nu vrei să ți dau murdari.

Pentru ea totul este un joc. Viața este un joc. Un joc în care ea câştigă. Dar va pierde. Poate nu azi, sau chiar nici mâine dar va veni ziua în care va pierde. Va veni ziua în care va fi răsplătită pentru ceea ce a făcut.

Gregor îşi luă echipamentul şi porni la vânătoare. Cunoştea locurile prin care ea se plimba sau le evita. Trebuia să acționeze strategic. Îi va ucide discipolii, pentru ca apoi să o atace pe ea. Prada cea mare, care, după gloria cu care îşi încorona existența murdară trebuia să moară în cel mai josnic fel. Va fi ucisă de către un muritor din cel mai vechi motiv care există pe pământ: răzbunarea.

Scoase lampa cu raze ultraviolete şi se ascunse în străzile lăturalnice în care vâna trupa ei. Şi în acea seară ucise câțiva vampiri, ale căror capete le colecționa într-un sac. Îi plăcea să răstoarne prada în arşița zilei în locul în care murise Francis pentru a vedea cum se transformă în scrum.

Ştia că trebuia să acționeze repede. Angelina nu era proastă. Cum observa că scădea efectivul *familiei,* îşi căuta noi candidați. Norocul lui Gregor era că aceştia nu mai aveau aptitudinile primei echipe care fusese aleasă cu grijă. Acum avea rapid nevoie de înlocuitori şi nu o interesa prea mult pe cine transforma. Dacă observa că nu corespundeau tiparului, îi distrugea şi crea alții. Acest joc *de'a Dumnezeu* îi plăcea la nebunie şi nu simțea nici un fel de remuşcări.

În acea seară reveni de la vânătoare şi îl privi suspect. Gregor era mai epuizat decât de obicei şi ea bănuia din ce cauză.

- Ți-ai găsit o altă îndeletnicire în absența mea…

Gregor nu ştia ce să răspundă.

- Nu trebuie să te scuzi, fiindcă oricum voi afla cine-i târfa cu care te fuți şi o voi face vampir cât ai zice peşte.

- Nu te înşel.

- N-am spus că mă înşeli, doar că o voi face o creatură completă.

Se apropie de el şi îi mângîie pieptul cu unghiile ei false şi vopsite într-un roşu aprins. Îl privi cu acei ochi lipsiți de viață care îl hipnotizau fără să vrea. Degetele ei începeau să-i deschidă nasturii de la cămaşă,

strecurându-se spre pielea lui caldă. Acea căldură o excita la maxim, dorind să-l posede cât mai repede cu putință.

Îl aruncă pe salteaua din colțul camerei şi îşi smulse hainele de pe trupul ei perfect. Se apropie în semiumbra încăperii de bărbatul care nu mai avea nici o scăpare. Îi rupse cămaşa şi începu să-i sărute pieptul, acolo unde bătăile inimii făceau mici valuri pe suprafața pielii. Unghiile ei se plimbau peste pielea plină de sudoare.

Îi desfăcu şlițul şi îi dădu jos pantalonii. Îi sărută penisul până ce acesta era pregătit de acțiune. Se urcă peste el şi îşi lăsă trupul să alunece încet în rodul muncii ei.

În timp ce se ondula precum o nebună în poala lui, se năpusti asupra gâtului şi începu să sugă din sângele care curgea tot mai repede prin venele lui.

- Vei fi ce sunt eu, spuse ea, în timp ce el nega dând din cap.

Ea continua să bea din el şi să-l reguleze.

Când se ridică de pe el, Gregor era pe moarte. Angelina supse prea mult sânge.

- Vrei să mori sau să trăieşti?

Gregor nu mască nici un gest. Era neputincios. Nu se putea mişca. Nu mai avea putere. Trebuia să o ucidă. Trebuia. Această dorință era mai mare decât aceea de a fi vampir. De a nu mai suferi de boli, de a fi puternic, de a nu mai fi om, de a fi ceva special şi înfricoşător, seducător şi fascinant.

Prima zi de vampir va fi şi ultima. Cel puțin asta îşi propuse când se trezi cu o sete gigantică şi cu o putere nemaisimțită trecându-i prin tot corpul. Era puternic, iar acest sentiment îl copleşea. Dar el trebuia să termine ceea ce începuse.

O zări pe Angelina dormind pe pat alături de el. Acum era momentul, dacă nu acționa acum avea să se obişnuiască prea mult cu viața de vampir şi nu va mai fi în stare să renunțe. Scoase cuiele din obloane şi deschise larg fereastra pentru ca lumina să inunde încăperea. Durerea pe care o simți fu scurtă şi dispăru fără să-l lase să simtă cum deveni scrum. Angelina se zvârcoli prin pat, căutând o ascunzătoare care nu exista.

Se simțea trădată şi în timp ce bucați de carne îi cădeau de pe oase, încerca să se apropie de fereastră pentru a o închide. Dar nu reuşi. Căzu pe drum şi trupul se transformă în praf şi pulbere.

Angelina muri, iar Francis era răzbunat. Poate Francis nici nu mai era scopul cruciadei, deoarece a trăit momente în care ura față de vampiri nu mai avea un motiv. Îi ura şi vroia să-i ucidă. Asta simțea şi asta făcea. Acum oricum nu mai conta care-i fuseseră motivele reale. Murise, ştiind că vampirii mai pierduseră un membru din specia lor.

Era o mică victorie, dar era o victorie.

ÎNCEPUTUL SFÂRSITULUI

Ştiu că voi muri în curând. Mă va ucide, la fel cum i-a ucis si pe ceilalți. Odată ce-mi va vedea adevărata față, s-a terminat cu jocurile astea adolescentine. Deocamdată nu știe ce se întâmplă, dar mă va ucide.

Mă va iubi. Se va îndrăgosti de mine cât ai spune peşte. Nu este chiar aşa greu să organizez acest lucru. Dar nu ştiu din ce cauză plănuiesc ceva ce nu vreau să se întâmple. Ne-am văzut doar de două trei ori şi de fiecare dată eu eram cea care vorbea ca o moară stricată. Încă îmi amintesc de timiditatea cu care îmi vorbea.

Poate mi-am imaginat doar acest lucru. Nu trebuie să uit că era stresat din cauza vampirilor care ar putea să apară din nimic, să ucidă şi să dispară în nimic. Pe vremea aceea credeam că este doar unul din acei pasionați ai vechilor scrieri care au creat un cult vampiric pe baza filmelor de proastă calitate.

Părerea mea despre el a fost certă încă de la început, dar eram la fel de convinsă că nu există vampiri, şi…

Trebuie să recunosc faptul că mă gândesc la el. Poate mi se pare romantic faptul că este un vânător de vampiri. Cred că în fiecare femeie încă mai trăieşte acea fetiță care este impresionată de personaje eroice. Dacă am fi trăit în evul mediu, acum el ar fi apărut pe un cal negru, cu sabia pregătită să decapiteze câțiva vampiraşi.

Mintea mea de fetiță în trupul unei femei o ia razna.

Se pare că nu a mai rămas nimic din studenta sceptică, cu un prieten de toate zilele. Cred că nu l-am mai sunat de mai bine de o lună. Noroc că legăturile acestea sunt înțelese la fel de ambii parteneri. Nu te sun, nu mă suni. Ne vedem când ne vedem. Sunt sigură că şi-a găsit deja pe altcineva. Mare pagubă.

Mi-e teamă să nu primească părinții mei o scrisoare de la decan, deoarece am absentat enorm în ultima vreme. Motivul?

Ce întrebare stupidă. Pascal mă epuizează la maxim cu vizitele sale în mintea mea. Noaptea nu mai pot dormi, fiindcă îl urmăresc, iar ziua nu mă lasă el în pace.

Ce am mai aflat?

Că este un monstru în costum Armani. Deci nimic nou. Îi place să se joace cu victimele sale înainte de a le ucide. Mă distrează cum dă vina pe ceilalți vampiri când îl întreb despre modul său de viață mai retras. Ceilalți sunt de vină pentru faptul că el trebuie să se ascundă. Ceilalți nu sunt prudenți când se hrănesc. Nu ar putea să-şi hipnotizeze victimele, să sugă puțin sânge şi apoi să îi lase să plece?

Nu. El este cel dintâi şi acest lucru îi conferă o importanță deosebită. El este cel mai demonic, fiind născut direct dintr-o creatură a întunericului. Încă mai posedă acele instincte animale, cum ar fi: să-şi devoreze victimele, să le mânce carnea caldă. Îi place să îi zgârie şi să vadă cum se zbat.

Avea un somn destul de tulburat. Se întorcea de pe o parte pe cealaltă. Cearşaful subțire era încolăcit în jurul ei. Picioarele dezgolite se cufundau în salteaua cu apă a patului. Luminile nopții alunecau prin încăpere odată cu trecerea vreunei maşini pe sub fereastra ei.

O umbră deloc obişnuită acelei încăperi se strecură pe sub uşă, proiectându-se pe pereții încăperii. Umbra se apropia de patul în care dormea Lili. Cearşaful se ridică încet şi sub acesta o siluetă se profilă, o siluetă care se aşeză în pat alături de ea. Atingerile siluetei o făceau pe Lili să geme în somnul ei neliniştit. Ştia că nu era bine ce se întâmpla, ştia că acea plăcere era foarte periculoasă, dar nu se putea împotrivi. Nu putea să-l împingă la o parte, cu toate că încerca acest lucru. Parcă era paralizată.

Doar o săruta şi o mângâia. Ştia că pentru ceea ce vroia el de la ea, Lili trebuia să vină la el şi să-şi ofere trupul. Să i se dăruiască. Acum vroia să-i arate ce ar pierde dacă hotărârea ei va fi alta decât cea scontată de el. De fapt aceasta era poate singura dată când era vulnerabil.

Atingerile lui o înnebuneau pe cea care şi-ar fi dorit să nu se fi întâmplat nimic din ceea ce tocmai se întâmpla. Ştia care erau consecințele slăbiciunii ei. Cunoştea riscul acestor săruturi, acestei apropieri. Se trezi şi nu mai era sigură dacă experiența precedentă era sau nu reală. Poate iar făcea unul din jocurile lui. Jocul minții. Cel mai periculos joc. Îi manipula realitatea.

Trebuia să se îndepărteze de el. Simțea că apropierea geografică avea de a face ceva şi cu puterea pe care o simțea. Acea atracție nu neapărat spirituală şi mai mult trupească. Simțea că ceva din trupul ei dorea să devină una cu el.

Nu avea voie să se lasă dusă de ceva ce nu înțelegea.

Se ridică din pat şi se duse în baie. Nu mai avea voie să doarmă. Trebuia să facă cumva să doarmă în timpul zilei. Nu o mai interesau cursurile la care lipsea. Putea să facă rost de ele de la colegi şi să învețe în timpul

nopții. Un lucru era sigur, nu mai avea voie să adormă atunci când el era cel mai puternic.

Trebuia să facă ceva pentru a uita de acel vis. Se îmbrăcă şi ieşi din cămin. Se plimba prin campus, pentru a ucide cumva timpul. Se plimba de vreo oră, când îl observă pe vânător. Îl văzu cum se furişa în urma unei perechi. Oare erau vampiri? De ce altceva să-i urmărească. Se puse şi ea pe urmele lor. Aceştia intrară într-un club. Paul Johnson după ei, iar Lili nu ezită. Muzica techno răsuna din boxe uriaşe. Pe ringul de dans vedea doar capete care se mişcau într-o armonie stranie, de parcă formau valurile unui ocean de oameni. Îi pierdu din privire. Începu să danseze în timp ce încerca să înainteze prin mulțime. În lumina scurtă a stroboscopului i se păru că văzu un vampir. Era sigură că erau dinți de vampir cei care au strălucit.

În timp ce dansul devenea tot mai diabolic, era sigură că era înconjurată de acele creaturi ale nopții.

Unde am nimerit?

Spre surprinderea ei, după ce au căutat să li se întâlnească privirile pentru a o face să înțeleagă că prezența ei acolo nu a trecut neobservată şi că într-un anumit fel pe care nu şi-l putea explica, aceştia au salutat-o şi apoi parcă au dispărut printre ceilalți.

I se părea straniu. De ce nu o amenințau? De ce au salutat-o?

În timp ce se opri îngândurată din dans, îl văzu pe Paul stând la bar fixând-o. Nici nu observă că era înconjurat de un grup de vampiri, care erau cât pe ce să facă din el următoarea victimă.

Ştia că ceea ce urma să facă acum avea să-i pecetluiască cu siguranță existența. Ştia că dacă va face acum această mutare, ea nu va mai putea fi salvată şi el o va ucide atunci când va sosi momentul. Simțea acest lucru, dar nu se putea abține.

Îşi croi drum prin mulțime şi, lovindu-se de câțiva vampiri, îl luă de mână pe Paul şi îl trase în mijlocul ringului de dans. Începu să se şerpuiască în jurul lui fără a scăpa din privire fiarele gata de atac. Simțindu-se înfrânți, aceştia îi arătară scurt colții şi dispărură cu un rânjet care îi spunea clar că de data aceasta scăpase, dar că ce-i al lui e pus de o parte.

Continua să danseze cu Paul şi avu curajul să-l privească în ochi. Acesta o privea nedumerit, năucit. Era fericit că încă trăia şi că ea îl salvase, dar în acelaşi timp se ruşina pentru faptul că nu observase pericolul. El era vânătorul şi nu se putea ca o novice în ale vampirismului să observe ceea ce el trebuia deja să prevadă.

Era clar că ea era cea care l-a băgat în acest bucluc. Dacă ea nu se afla în acel loc, ar fi putut să se concentreze asupra muncii şi nu să fie salvat. De parcă el era prințesa captivă în turnul păzit de balaur.

Când îi observă privirea angelică uită că nu avea voie să lase garda jos. Uită că acel club era plin de vampiri. Se apropie de buzele ei şi o sărută. Visa? Nu se putea ca totul să fie real. De atâția ani nu a mai avut curajul să se apropie de o femeie pentru a nu o pune în pericol datorită firii răzbunătoare a vampirilor. Acum nu mai conta. Observă că aceste creaturi diabolice se temeau într-un fel de ea şi se lăsă dus de val. Poate acest lucru ar fi trebuit să i se pară dubios.

Lili îl simți în timp ce se sărutau. Era în acel club.

Îți faci de cap micuța mea.

Lili încremeni, se desprinse puțin de Paul şi privi în jur. Încerca să-l găsească, dar nu-l vedea. În schimb îl simțea. Parcă îi mângâia sânii, îi săruta gâtul. Mîinile lui reci treceau peste brațele ei şi unghiile lui îi lăsau urme subțiri pe spate.

Lasă-mă în pace

Dar el părea să fie peste tot. Paul o privi fără să înțeleagă ce se petrecea cu ea. De ce s-a îndepărtat de el? A greşit cu ceva. A profitat cumva de situație şi ea... Ce era cu ea?

Lili încerca să focalizeze chipurile celor care o înconjurau, dar el îi manipula simțurile, imaginea din jur era înceţoşată, din când în când focalizându-se chipul unuia care se metamorfoza în chipul lui, apoi, râzându-i în față, dispărea în ceață.

Nu vei scăpa de mine. Poți să te ascunzi, tot te voi găsi. Vei vedea, vei ajunge să mă doreşti şi tu aşa cum te doresc eu. Vei vedea şi vei simți.

Imaginea reveni la normal şi se trezi din transă în timp ce Paul o scutura, încercând să o aducă înapoi de oriunde se afla. Lili îl îmbrățişă şi îi şopti la ureche.

- Să plecăm de aici...

În timp ce ea îl prinse de mână şi îl trase prin mulțime, îl observă pe Pascal stând rezemat de bar privindu-i. Paul simți cum trupul ei tresări şi îşi îndreptă privirea spre acea creatură pe care nu o vedea pentru întâia oară. Amintirea aceea neagră îl străpunse şi observă că şi acesta îşi amintea de el. Ridică paharul în cinstea lui şi îi zâmbi şmechereşte.

Dispăru în spatele unei persoane care trecu prin fața lui, iar Paul rămase nimicit de furie şi durere. Ieşiră din acel club şi se îndreptară spre maşina lui Paul.

Maşina era parcată în fața apartamentului lui, în timp ce Lili se plimba prin cuşca cu gratii care însemna dormitorul lui. Paul reveni din bucătărie cu două pahare de vin roşu. Când Lili observă culoarea aceea sângerie simți un fior care îi trecu prin tot trupul. Simți cum inima pompa sângele mai rapid prin vine şi cum excitația creştea cu fiecare centimetru cu care Paul se apropia de ea.

Îi smulse din mână paharul şi sorbi din vin pentru ca apoi să arunce conținutul pe pietul lui Paul. Aruncă paharul şi îi sfâşie cămaşa. Linse urmele de vin de pe pietul lui.

Paul o lipi de gratii şi începu să-i sărute gâtul, sânii, pulpele. Îi rupse chiloții şi îşi strecură palma rece între picioarele ei. Îşi desfăcu pantalonii şi o străpunse. Trupul ei parcă râdea de plăcerea care se năpustea ritmic asupra ei. Exact de aşa ceva avea nevoie pentru a uita de Pascal şi de ceea ce el dorea de la ea.

În timp ce spatele ei se freca de gratii şi brațele ei îi cuprindeau trupul, deschise ochii şi observă artera care pulsa pe gâtul lui Paul. Pentru o fracțiune de secundă îşi dorea să muşte în carnea lui fragedă şi să sugă din sângele lui.

Îl trânti pe pat şi începu să-i sărute trupul cu o poftă animalică. Parcă dorea să rupă din el. Apoi îl lăsă iar în adâncul ei, arcuindu-şi spatele şi mişcându-se precum o fiară în captivitate.

Când răsări soarele, amanții dormeau răsfirați în patul închis între gratiile metalice. Trupurile epuizate erau mângâiate de soarele cald al dimineții care nu vroia să-i lase să se sature de liniştea somnului pe care o meritau din plin.

Lili se trezi prima şi fără gândi prea mult, ştia că trebuia să dispară din acel loc. Îşi căută hainele şi fu dezamăgită când observă că nu prea mai avea cu ce se îmbrăca. Ce făcuse noaptea trecută? Ce se întâmplase cu ea? Niciodată nu a fost aşa sălbatică. Ea considera că are un apetit sexual normal, ceea ce făcuse în noaptea tocmai încheiată nu semăna deloc cu ceea ce pentru persoana ei însemna normal.

Parcă în acel moment prinsese viață o altă ființă în adâncul ei. Se ridică de pe salteaua cu cearşaful şifonat şi ieşi din cuşca care trebuia să-l protejeze de vampiri. Atinse uşa care se deschise fără nici un zgomot şi zâmbi scurt, ținând cont de faptul că puteau fi deja morți dacă un vampir ar fi vrut să-i ucidă cu adevărat.

Ce rost aveau acele precauții dacă nu erau puse în aplicație?

Se plimba în pielea goală prin mansarda spațioasă şi sărac mobilată. Lângă fereastra în formă de semicerc se afla proptită arcpaleta cu care încerca să-i imobilizeze pentru scurt timp pe vampiri, înainte de a le tăia capetele. Atinse vârful ascuțit al săgeții metalice.

După ce făcu o mică inspecție prin apartament, reveni în dormitor şi îl privi pe Paul dormind. Îşi îmbrăcă fusta care încă era intactă şi un tricou pe care îl găsi în dulapul lui. Îşi puse pantofii şi părăsi apartamentul.

În timp ce Lili se afunda în computerul bibliotecii căutând răspunsuri la sutele de întrebări, îi sună telefonul celular.

- Da.
- Am greşit cu ceva, spuse Paul şoptind.

Lili zâmbi.

- Nu?
- Atunci de ce ai dispărut aşa repede azi dimineață?
- Am avut treabă.
- Îți mulțumesc că mi-ai lăsat măcar numărul de telefon...
- De parcă nu m-ai fi găsit dacă vroiai.
- Îți mulțimesc că m-ai scutit de a căuta. Putem să ne vedem?
- Diseară?
- Ok.
- Te caut eu, spuse ea şi închise telefonul.

Paul rămase pentru scurt timp cu receptorul în mână, zâmbind pentru sine, şi apoi se aruncă înapoi pe salteaua care mai păstra mirosul excitant al nopții precedente.

Lili se apropie de clădirea pe care nu vroia să o mai viziteze, dar simțea nevoia să treacă pe acolo. Se îndrepta de fapt spre Paul, când fără să-şi dea seama se afla în fața acelei clădiri care îi provoca fiori şi greață. Urcă treptele şi uşa se deschise. Ce surpriză!

- Te aşteptam deja, spuse Pascal. Stătea întins pe blocul de piatră care patrona mijlocul încăperii şi semăna cu un altar destinat jerfelor. Privea tavanul şi vorbea. De mult nu m-ai mai vizitat. Nu ți-a fost dor de mine?

- Cum ar putea să-mi fie, dacă apari oriunde sunt şi eu.

- Cred că exagerezi. Poate îți acorzi o importanță prea mare. Clubul acela îl frecventez destul de des şi până una alta te-am lăsat în pace să ți-o tragi cu noul tău iubit.

- De unde ştii... dar întrebarea se pierdu când totul deveni evident. E chiar aşa de greu să mă laşi în pace?

- Da, este foarte greu. Nu-mi permit să te pierd din ochi, deoarece nu ți-ai îndeplinit încă misiunea.

Lili se plimbă în jurul altarului şi îl privi pe acel, nici nu ştia cum să-l numească. Simțea acea atracție animalică care nu cu multe ore în urmă i-a trezit apetitul pentru sângele lui Paul.

- Ce se petrece cu mine? De ce simt ceea ce simt?

- Ce simți?

- Gata cu jocurile!

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, când în fața acesteia o aşteptă Pascal proptit de tocul uşii.

- Gata cu jocurile, îi spuse el.

Lili se apropie de el şi îl privi direct în ochi. Acesta se simți puțin dezorientat şi dispăru pentru a apărea în spatele ei. Începu să-i mângâie brațele. Lili zâmbi.

- Când ai fost privit în ochi pentru ultima dată?

- De ce?

- Pentru că ai devenit emotiv, lucru care nu aş fi crezut că este posibil.

- Cred că te înşeli.

- Eu cred că am dreptate.

Pascal reveni în fața ei şi se apropie de ea privind-o în ochi. Buzele lor aproape că se atingeau în timp ce privirile lor se împleteau. Lili îi mângâie fața rece şi fină precum marmura. Acea răceală îi aminti brusc de degetele reci ale lui Paul cu o seară precedentă.

Închise pleoapele şi îşi apropie trupul de al lui. Îşi trecu degetele pe spatele lui, îi deschise cămaşa şi îi sărută pieptul, abdomenul.

Îți place?

Pascal nu răspunse, ci începu să-i sărute gâtul.

Vrei să guşti din mine? Vrei să vezi ce gust are sângele meu?

Pascal îşi scoase colții la iveală şi vru să muşte, dar se abținu. Îi zgâria pielea fină cu vîrful colților. Lili simțea cum îşi pierde controlul.

Îți cunosc gustul, şopti Pascal la urechea ei în timp ce limba îi atingea sânii.

Lili tresări şi speriată îşi închise cămaşa, şi dându-l la o parte părăsi vila. Paşii ei răscoleau frunzele uscate care acopereau cărarea pavată. Ieşi pe uşa metalică, pe care o trase în urma ei şi îşi întoarse privirea spre uşa întredeschisă prin care ştia că el o privea.

Vei fi a mea.

Lili trânti uşa metalică în semn de refuz şi dispăru în noapte.

Erau doi. Nu erau vampiri tineri, şi poate chiar de aceea se plimbau fără reținer pe străzile pline cu turişti. Nu se teameau de noul zvon din rândul vampirilor. Se spunea că în ultimele săptămâni a apărut un nou pericol care dorea să le curme existența, şi că acel pericol era din mijlocul lor.

Unul dintre ei atrase o femeie cu privire-i hipnotică. Femeia începu să se dezbrace în fața lui în semiîntunericul separeului din barul în care tocmai se aflau. Un chelnăr trase la o parte perdeaua şi rămase surprins de cei doi care făceau sex pe bancheta tapițată.Simțea că nu poate părăsi acel loc. Se apropie de cei doi şi începu să o sărute pe femeia străpunsă de vampirul carismatic. Chelnerul se dezbrăcă şi vampirul îl lăsă să îi ia locul în acel act senzual. În timp ce cei doi se pierdeau în extaz, vampirul îşi chemă colegul şi se năpustiră asupra celor doi. După ce s-au săturat au ieşit prin ieşirea de serviciu. Sătui şi mulțumiți de pradă povesteau în întunericul străzii lăturalnice.

Deodată simțiră o prezență, o prezență pe care fiecare vampir o recunoştea dacă se apropia. Se pregăteau să salute acea prezență, când ceva se năpusti asupra lor şi fără a le lăsa drept la replică le sfâşie gâtlejul şi le supse întreg sângele. Umbra dispăru în întuneric după ce totul se sfârşise.

Auzind zgomotul, Paul intră pe acea stradă şi încremeni când găsi cele două trupuri stoarse de sânge.

Lili îl aştepta în fața uşii apartamentului când Paul urcă treptele. Părea ciudat, adică mai ciudat ca deobicei.

- S-a întâmplat ceva?

- Chiar că s-a întâmplat ceva.

Descuie uşa şi o pofti înauntru. Peste câteva minute stăteau în fața ferestrei ce arăta o imagine a New Orleansului stranie şi înfricoşătoare, şi sorbeau din cafea.

- Prima dată am crezut că sunt oameni şi că iar am dat greş, ajungând prea târziu, dar când am examinat mai bine trupurile şi mai ales dantura, am rămas surpins de ceea ce am desoperit: erau vampiri.

- Şi au fost ucişi de altceva?

- Da, de ceva cu mult mai puternic.

- După cum vorbeşti, se pare că ai o bănuială.

- Totul este legendă, dar se pare că acest lucru s-a mai întâmplat. Săptămâna asta am găsit mai multe trupuri de vampiri goliți de sânge. Cineva le ia puterea şi îi lasă morți ca să-i ardă soarele.

- Ce spune legenda?

- Ceva apare o dată la câteva sute de ani şi ucide o mulțime de vampiri, de parcă ar avea nevoie de puterea lor pentru ceva mai mare decât ne putem imagina noi.

- Şi ce este acel ceva?

- Nimeni nu ştie. Dacă îmi amintesc bine, i se spune Az.

- Az? Ce nume ciudat.

- Da, el este A şi Z, Alfa şi Omega, cum vrei să-i spui. Este ceea ce poate înfricoşa chiar şi pe cei care nu se tem de nimeni, doar de lumină.

- Există aşa ceva?

- Nu ştiu. Aşa spune legenda. Eu ştiu doar că ceva a început să ucidă vampiri şi în curând se va întâmpla ceva.

- Ce?

- Despre asta nu există nici o informație.

A doua zi Lili aşteptă cu nerăbdare deschiderea bibliotecii. Se postă la calculatorul deja monopolizat de ea şi începu să caute. Nu se putea să nu existe nici un fel de date despre acest eveniment milenar, dacă legenda era adevărată. Trebuia să existe ceva ce putea dea explicație evenimentului.

După ce toată ziua bău cafea şi îşi făcu o sumedenie de notițe, credea că a descoperit o anumită legătură, care pentru omul de rând nu ar fi însemnat nimic, dar pentru o persoană inițiată în acest domeniu lucrurile erau clare.

Nu găsea legătura exactă între ceea ce spuse Paul şi ceea ce descoperise ea, dar ştia că acel lucru nu se întâmplase aleator, ci a fost provocat de ceva ce ar putea avea puterea lui Az.

Paul era de servici cu făcutul curățeniei la locul lor de întâlnire. Când era sigur că au plecat cu toții, se strecură în antecamera bibliotecii. Scoase o agrafă şi încercă să deschidă uşa. După mai multe încercări reuşi. Scoase din buzunar o lanternă mică şi se puse să caute. Ştia că dacă în acel loc nu găsea o informație concretă, nu va găsi niciunde.

Cărțile care se aflau pe rafturile îngrijite erau vechi de câteva sute de ani şi de aceea puteau fi accesate doar de conducătorii vânătorilor. Paul căută printre titlurile scrise cu litere aurii pe piele de animal. Peste tot găsea ritualuri de ucidere şi modalități de apărare față de vampiri, dar nu găsea ceea ce el căuta.

Fascicolul de lumină trecea peste desenele hidoase ale vampirilor imprimate pe hârtia îngălbenită. Găsi un titlu care îi trezi atenția: Demoni şi Îngeri. Luă cartea şi părăsi rapid biblioteca. Strecură cartea în sacoşa sa şi continuă să mătură sala de antrenamente. Când termină, îşi dădu jos cămaşa şi se apropie de sacul de nisip.

Îşi aminti de chipul acelui vampir care stătea rezemat de bar şi care l-a salutat. Acela a fost vampirul care i-a ucis părinții, cel care a făcut ca el să nu mai poată trăi liniştit.

Plin de furie începu să lovească sacul cu pumnii. Pe măsură ce creştea furia în el şi loviturile deveneau mai rapide. Loviturile se succedeau cu zâmbetul perfid al vampirului.

Când uşa se deschise, apăru Paul ud leoarcă legându-şi un prosop în jurul brâului. Ochii lui Lili sclipiră şi, sărutându-l, îi şopti la ureche:

- Nu mai ai nevoie de prosop.

Îi smulse prosopul şi începu să îl sărute. După jumătate de oră stăteau la masa din bucătărie studiind cartea pe care o aduse Paul.

- Se pare că la fiecare o sută de ani se întâmpla o catastrofă naturală de proporții deosebite: invazii de lăcuste, inundații, cutremure, incendii. Concentrația catastrofelor este însă deosebit de mare la interval de o aproximativ cincisute de ani. Prin urmare trebuie să existe o explicație şi o legătură cu Az.

- Cred că vom găsi răspunsul în cartea asta.

- Dar nu este o carte despre vampiri.

- Ştiu, şi poate chiar de aceea vom găsi ceva.

În timp ce răsfoia şi încerca să descifreze ceva în latină, dădu peste un desen straniu. Un copil înconjurat de patru cai care se ridicau pe picioarele din spate şi într-un fel i se supuneau. Încercă să descifreze explicația de sub desen, dar nu înțelegea nimic.

- Crezi că acesta este demonul pe care-l căutăm?

- Da.

- Şi după ce indiciu crezi că este el?

- Vezi, în text sunt trecuți nişte ani, ştiu că sunt în litere romane, dar dacă îmi aduc eu bine aminte, cred că este vorba despre naşterea lui care a avut loc acum patru mii de ani.

- Dă-mi cartea şi fac rost de traducere.

Dar ea ştia deja despre cine era vorba.

Străzile erau tot mai goale de vampiri. Aceştia păreau să înțeleagă că sunt în pericol şi că nu au nici o şansă în fața celui ce-şi ia tribut pentru secole de viață veşnică dăruită. Mulți dintre cei tineri au fost ucişi cu brutalitate, cu toate că nu ei erau cei care contau cu adevărat.

Căutați sunt cei bătrâni, cei care încă mai poartă în ei puterea nediluată, puterea de care are nevoie pentru creația ultimativă, care avea să schimbe istoria pământului. Va fi cel care va stăpâni peste toți cei care au avut curajul să-l înfrunte. Îi va înrobi şi îi va mânca.

Lili se ascundea în umbra nopții, urmărind pe cel ce ştia că era urmărit. Acest joc al minții o încurca peste măsură. Era ceva ce putea ascunde în fața lui? Da, şi acel lucru era posibil, deoarece pe el nu-l interesa. Era aşa de egoist şi fixat asupra scopului său, încât orice nu avea de a face cu acesta era din start expulzat din raza sa vizuală. Poate acesta va fi norocul ei. Poate aşa avea să se apropie destul pentru a...

Ce să facă? Ea era neputincioasă. Era doar un om care se supunea puterii sale. În timp ce îşi croia cale prin mulțime în urmărirea lui Pascal, simțea cum acesta zâmbea de parcă vroia ca ea să ştie că el ştie.

Pascal intră într-un club, iar Lili îl urmă. Îl pierdu din vedere când mulțimea o înconjură şi nici nu se aştepta la altceva. Fără să vrea începu să danseze pe ritmuri jungle. Simți că cineva îi pipăia fundul. Când se întoarse nu observă pe nimeni. *Iar începe jocul*.

Spre surprinderea ei, aştepta cu nerăbdare ca el să îi atingă trupul. Să o sărute. Respirația sa rece pe pielea ei înfierbântată. Simți o adiere de vânt cum se strecura sub hainele ei. Îi mângâia sânii. Lili se unduia sacadat în ritmul mângâierii. Îi simții unghiile nu prea lungi cum îi lăsau dâre pe spatele transpirat, coborând spre fund şi strecurându-se sub lenjeria intimă. Îi simți degetul mângâindu-i sexul.

Îi simți trupul materializându-se în spatele ei. Mâinile lui îi cuprinseră mijlocul şi coborâră încet pe picioare în jos pentru a se strecura sub fusta scurtă. Îi sărută gâtul. Îi zgârie pielea cu colții şi o umezi cu limba. *Muşcă-mă*, îi spuse ea.

Simți cum pielea îi era perforată de colții reci. Durerea era acompaniată de plăcerea provocată de degetele care îi stimulau sexul. Îi putea simți excitația în felul în care se freca de fundul ei. Bău din ea şi apoi dispăru. *Pe curând*.

Buimacă, Lili rămase pentru câteva momente stană de piatră. Când îşi reveni se duse în baie şi îşi controlă gâtul. Spre surprinderea ei rănile erau deja vindecate şi rămăsese doar o vânătaie sesizabilă doar pentru ochiul versat.

Îl ura pentru faptul că o excita în aşa hal. Îl ura pentru că o făcea să-şi dorească ceea ce nu avea voie . Îl ura pentru că din cauza lui avea să piardă anul de studiu, învățatul devenind dintr-o clipă în alta neesențial.

Ieşi amețită din club şi se îndreptă spre locul unde trebuia să încheie ceea ce începuse Pascal. Urcă scările şi bătu în uşă. Paul deschise şi ea se năpusti asupra lui. El încerca să scape de ea, explicându-i că trebuia să plece la vânătoare, dar ea nu se lăsa convinsă.

Lili îl sărută pe buze şi se îndepărtă de el. Mersul ei spunea mai mult decât orice cuvânt. Îşi dădu jos maieul şi încet îşi desfăcu fermoarul de la fustă. Aceasta căzu la pământ, la fel şi chiloții. Se apropie de marea fereastră şi îşi lipi trupul de sticlă. Paul o privea, excitat şi năucit. Se pare că avea mare nevoie de ceva tare între picioare.

Se apropie încet de ea şi îi sărută umărul. Coborâ cu limba pe şira spinării. Vru să o întoarcă, dar ea spuse:

- Pe la spate...

Paul se dezbrăcă cât de repede putu continuând să-i sărute trupul doritor. Degetele o mângâiau acolo unde cu câteva minute înainte o mângâia Pascal. O străpunse, iar ea scoase un țipăt de plăcere. Era exact ceea ce avea nevoie. Îl simțea alunecând încet în ea şi îi venea să se urce de plăcere pe sticla ferestrei. Mişcările lui erau scurte şi precise. Rapide şi bruşte.

Muşcă-mă.

Dar el nu o auzi. Nu putea să o audă.

Fata nu e cuminte. Răspunsul veni exact de la cine trebuia. De la cel care o urmărea cu gândul. Cel care ştia că ea făcea sex în acel moment. Cel care nu era interesat de persoana cu care şi-o punea. Important era că ea pe el îl dorea tot mai mult. Doar asta conta.

Ai vrea ca eu să fiu cel care ți-o pune. Ai vrea ca mâinile mele să te țină de mijloc şi să te mişte pe ritmul pe care vreau eu. Asta vrei, mică perversă ce eşti. Îți doreşti să te muşc şi să-ți sug sângele.

Respirația ei deveni tot mai rapidă. Îşi mişca mijlocul tot mai repede de parcă vocea din minte îi dicta ritmul. Paul nu se mai putea opune excitației şi ejaculă. Îi simți sperma caldă cum se lovi de interiorul ei, împrăştiind plăcere în trupul ei. Căzură la pământ şi adormiră.

În acea noapte nu avea să mai vâneze.

Trebuia să afle odată pentru totdeauna ce se ascundea în spatele întregii poveşti. Nu se mai mulțumea cu frânturi de adevăr culese de pe internet sau cine ştie ce vechi scrieri mai mult sau mai puțin autentice. Trebuia să se bazeze pe vechea zicală: *Dacă vrei ca ceva să iasă bine, trebuie să o faci chiar tu*.

Îi era teamă să intre în bârlogul ursului. De data aceasta teama nu era legată de posibilitatea de a-şi pierde viața, ci mai degrabă o teamă de a pierde controlul asupra propriilor acțiuni şi a se dărui celui care nu ştia încă ce vroia cu exactitate de la ea.

Se gândi că ar fi interesant să-l viziteze în timpul zilei, atunci când vampirii de rând sunt vulnerabili. Poate va avea o şansă să afle ce unelteşte marele Az.

Lui Paul nu îi spuse nimic. Acesta nici nu trebuia să afle de această mică excursie în lumea demonilor. Şi-ar face prea multe griji. Nu ar înțelege niciodată ce s-a instaurat între ea şi Pascal. Nu ar înțelege acea pasiune, atracție şi dorință...

Urcă treptele însorite şi se opri în fața uşii. Dacă se gândea bine, aceasta era şi întâia oară când se

apropia de vilă în timpul zilei. Cel mai ciudat lucru era că întreaga proprietate părea mai fioroasă în soarele arzător al după-amiezei decât noaptea. Tufişurile creşteau peste tot. Iarba era mare şi uscată. Statuile sculptate în piatră erau dărâmate, parțial sparte şi acoperite cu muşchi. Tencuiala vilei era căzută în multe locuri, iar obloanele abia că se mai țineau în balamalele ruginite.

Împinse uşa uriasă. Spre surprinderea ei, aceasta nu era încuiată. Păşi în interiorul salonului de primire al oaspeților şi o răcoare plăcută îi atinse pielea. Lăsă uşa deschisă pentru a vedea în ce consta acea încăpere.

Era ciudat, de atâtea ori a văzut acea cameră şi de fiecare dată avea impresia că o vede pentru întâia oară. Draperiile vaporoase se mişcau încet în spatele ferestrelor fără sticlă. Şemineul era la fel de robust. Masa din piatră brută care semăna cu un altar continua să domnească în mijlocul încăperii. Treptele curbe care duceau spre nivelul superior al clădirii luau forma unei cochilii de melc care se încolăcea în jurul unui candelabru uriaş ce cobora din tavan.

Se apropie de altar şi atinse piatra rece. Atunci observă un plic cu numele ei pe bucata de rocă. Se înfioră. Luă plicul şi îl deschise. Scoase foaia şi citi. *Caută şi vei găsi*.

Iar vroia să se joace cu ea. Iar vroia să o înfioreze.

Lăsând scrisoarea pe altar începu să inspecteze clădirea. Parterul avea pe lângă salonul principal o bibliotecă care se bucura de aceeaşi stare de dezordine ca restul clădirii, o bucătărie care se vedea că de mult timp nu a fost folosită, o cămară şi cel mai important lucru, o uşă care ducea spre pivniță.

Spre surprinderea ei, pivnița era destul de luminoasă. Din loc în loc erau guri de aerisire prin care razele soarelui străpungeau întunericul. Un miros ciudat îi invadă nările. Semăna cu naftalina. Continua să se deplaseze prin încăperea care se pare că se întindea sub întreaga clădire. Într-un colț iluminat de soare descoperi o cuşcă cu gratii. Se apropie şi răsuci cheia aflată în zăvor. Spre surprinderea ei uşa se descuie.

- Aici erau închişi hoții prinşi de către stăpânul casei.

Lili se întoarse speriată şi îl văzu pe Pascal cum apăru din întuneric într-o pată de lumină, evitând contactul direct cu soarele. Era fermecător. Frumos şi irezistibil.

- Fiecare casă care se respecta avea o astfel de celulă pentru deținuți.
- Pentru ce ai folosit-o tu?
- Drept cămară.

Lili îl privi îngrozită.

- De ce mă judeci? Ce părere crezi că ar avea animalele dacă ar gândi şi ar arunca o privire în frigiderul tău? Precis te-ar felicita şi s-ar oferi voluntar pentru următorul sacrificiu. Şi eu vreau să supraviețuiesc.
- M-ar mira să fie doar asta. Te-am văzut deja cum ai vânat şi ai devorat oameni.
- Exact cum fac şi oamenii cu animalele.
- Dar noi nu suntem animale.
- Ba da, pentru mine sunteți animale. Dar tu faci excepția.

Lili se înfioră.

- De ce?
- Deoarece tu eşti... se apropie de ea şi o lipi cu spatele de gratii.
- Ce sunt eu?
- Tu eşti specială. Îi mângâie fața cu degetele senzuale. Îi atinse buzele întredeschise. Observă că lui Lili i se făcu teamă şi zâmbi. Tu nu eşti ceea ce crezi că eşti. Am avut eu grijă să nu fii aşa.
- Vorbeşte mai clar.
- Crezi că este o coincidență că noi doi putem comunica telepatic?
- Presupun că pentru o creatură ca tine nu este ceva deosebit.
- Ai dreptate. Pot intra în mintea cui vreau eu, dar cu mine nu poate comunica multă lumea prin aceeaşi metodă.
- Şi asta ce înseamnă?
- Înseamnă că nu există coincidențe, exact cum nu există destin. Totul este bine plănuit de ființe care au această putere.
- Nu te cred. Nimeni nu poate plănui ceva aşa minuțios ca viața unui om.
- Ai dreptate. După cum ai observat, pe mine nu mă interesează detaliile. Eu plănuiesc doar evenimentele imporante. Ceea ce se întâmplă între acestea este ceea ce voi numiți viață.
- Eşti nemilos.
- Şi tu eşti la fel, dar încă nu ți-ai dat seama. Viața ta a devenit proprietatea mea când aveai doar 9 ani.

Lili îl privi nedumerită. Ce înseamnă asta?

- Păreai candidata ideală. Erai predispusă planului meu. Erai cea care avea să închidă cercul odată pentru totdeauna. Aveai să dai sens lui alfa şi omega.
- Ce mi-ai făcut?
- Te-am vizitat când dormeai.
- M-ai muşcat?
- Nu. Niciodată nu am vrut să te ucid. În clipa în care te-am văzut, te-am iubit. Dar erai prea tânără. Trebuia să mai creşti.
- Ce minte perversă poate adăposti acest trup.
- Acest trup pe care îl doreşti...

- Da...
- Acest trup pe care vrei să-l săruți...
- Da...
- Acest trup care vrei să te domine...
- Da...
- Acum înțelegi că nu aş fi putut să-ți fac nici un rău. În timp ce dormeai ca un îngeraş, ți-am picurat puțin din sângele meu în gura ta. Acest lucru a făcut ca o parte din tine să fie pentru totdeauna cu mine.
- De ce nu m-am transformat în vampir?
- Deoarece ți-am dat doar atâta sânge cât era necesar pentru a nu fi vampir...
- Dar nici om...

Pascal o privi zâmbind şi se îndepărtă de ea. Dispăru în întuneric, lăsând-o pe Lili în lumina care înconjura mini-închisoarea.

Cercul se închidea. Totul începea să capete sens.

Se plimba prin campusul scufundat în întuneric şi se gândea la faptul că toată viața ei era o minciună. Nimic din ceea ce ea considera că a reuşit prin propriile forțe nu era real. Totul era bine ticluit de o creatură pe care o ura şi pe care o dorea.

Urcă treptele spre camera pe care nici nu mai ştia dacă avea să o recunoască după toate escapadele ei nocturne. Studiul, care o dată a însemnat aşa mult pentru ea, era pe cel mai bun drum să fie o amintire. Precis că nu mai avea dreptul să se prezinte la majoritatea examenelor din cauza absențelor. Putea să uite acel semestru. Putea să ia totul de la început.

Descuie uşa şi lovi cu piciorul în teancul de plicuri şi mesaje care au fost strecurate pe sub uşă în camera care avea acel miros al unei încăperi nelocuite.

Observă că avea 37 de mesaje pe robotul telefonului. În timp ce le asculta, trecu cu privirea mesajele scrise. Majoritatea erau de la colegi care încercau cu disperare să-i salveze cariera academică spre care ştiau că aspira.

Nimic nu mai contează, îşi spuse şi se apropie de frigider. Deschise uşa, şi, făcând abstracție de mirosul urât care o întâmpină, scoase o sticlă cu apă. Deodată auzi vocea lui Paul. Încremeni. Acesta o căuta cu disperare şi spuse că i-a lăsat mai multe mesaje scrise pe care speră că le va citi. Spunea că a aflat ce urmărea Az.

SÂNGE DIN SÂNGE

Femeia asta se joacă cu mine. De ce trebuie mereu să mă îndrăgostesc de persoane care doar se folosesc de mine. Precis sunt un prost. De ce? Chiar dacă realizez că se joacă cu mine, tot nu pot să-i cer să nu mă mai viziteze, ci ca un prostănac, găsesc mereu un motiv să mă întâlnesc cu ea. Sunt de compătimit.

Cu toate că mintea mi-e clară şi ştiu că dacă nu vom proceda corect, lumea pe care o cunoaştem nu va mai exista, eu tot la ea mă gândesc. La faptul că în doar câteva clipe va intra în apartamentul meu. Că voi mirosi dâra de parfum pe care o va lăsa când va trece pe lângă mine.

Trebuie să mă concentrez. Nu am voie să las ca o altă persoană să dețină atâta putere asupra mea. Trebuie să-i pot rezista. Trebuie să încetez să fiu cel care aşteaptă mereu ca ea să mă observe, să-i fie milă de mine şi să mă viziteze. Trebuie să fiu puternic. Cum va veni, voi face ceea ce mi-am propus. Îi voi spune că şi eu sunt o ființă umană, care nu poate să trăiască într-o legătură unilaterală, cum o consider eu. Nu este bine. Nu pot spune aşa ceva. Noi nu avem nici o relație. Ceea ce facem este doar sex şi conversația dintre. Şi atunci vorbim doar despre vampiri şi chestii de acest gen. Niciodată nu am vorbit despre ceea ce ne dorim sau aşteptăm de la viață.

Va veni, şi ştiu ce se va întâmpla. Mă va hipnotiza cu privirea ei şi nu voi avea puterea să-i spun ceea ce în minte sună aşa de bine. Voi continua să mă mint şi mă voi urî pentru faptul că sunt aşa slab şi nu pot rezista cuiva care nu simte nimic pentru mine.

Noaptea, regurile s-au schimbat în New Orleans. Oamenii nu se mai aflau în pericol. Acum vampirii erau cei care pentru prima dată după atâția ani trebuiau să aibe curajul să-şi părăsească bârlogul pentru a bea măcar pe furiş.

Barurile în care înainte nu puteai intra de pline ce erau, erau acum umplute doar de *darkeri* şi de cei care încă mai sperau că un vampir îi va face ceea ce de aşa mult timp îşi doresc: nevii.

Pascal curăța străzile de ceea ce odată a pornit de la el. Considera că era o muncă josnică şi el că era mult prea valoros să-şi petreacă nopțile pe străzi murdare şi să vâneze. Făcea analogie cu acei vampiri care iubeau oamenii – da, existau şi acest soi de vampiri, care se mulțumeau cu sânge de animal – care trebuiau să muşte cele mai jegoase creaturi ale nopții doar pentru simplul fapt că acum câteva mii de ani nu s-a putut abține şi a creat această nouă specie.

Există o zicală care se potriveşte foarte bine pentru prostia pe care a făcut-o când încă nu ştia cât de deosebit era: „Am fost tânăr şi am avut nevoie de bani”, doar că el nu a avut nevoie de bani. El era prea malefic şi încrezut pentru a se gândi că toate jocurile astea vor duce la altceva. A fost foarte surprins când a creat primul vampir. O făptură care, cum s-a născut, a fost transformată în scrum de către soarele amiezii.

Era chiar fascinat de acest joc. Cât sânge prețios a pierdut doar din curiozitate. Dar acum lucrurile se vor schimba. Spera că nu vor exista probleme de concentrație în planul său final.

Trebuia să recunoscă faptul că îi plăcea acest joc. Această vânătoare. Adora frica celor pe care îi repera şi care pentru prima dată în viața lor de vampir simțeau cum se simte una din victimele lor. Cel mai simpatic i se părea că îl recunoşteau şi îi cereau îndurare, dar Pascal nici nu se gândea la aşa ceva. Cu unghiile ascuțile le tăia beregata sau pur şi simplu le smulgea capul şi bea din sângele care țâşnea din trupul lor.

El era cel mai puternic lucru care se plimba pe pământ, iar puterea lui creştea cu fiecare strop de sânge redobândit. A fost prea târziu când a realizat că pierdea din putere dăruindu-şi sângele la crearea noii specii. A ajuns să fie nevoit să se ascundă de soare la fel ca cei care îi erau net inferiori.

Drumul până la mansarda lui Paul părea interminabil. Era sigură că se rătăcise intenționat, doar pentru a lungi călătoria. Se gândea asupra celor întâmplate în ultima vreme şi nu mai pricepea nimic. Nu era destul că o îngrozea adevărul aflat de la Pascal, dar era sigură că şi Paul avea nevoi de nişte explicații. Ce să-i spună? Că ea doar s-a folosit de el? Acesta era adevărul. El a fost omul potrivit la locul potrivit.

Acum lucrurile s-au schimbat. Vremurile s-au schimbat. Ea a avut acces la nişte informații care i se păreau în continuare incredibile. Dar ce mai era imposibil, după cele pe care le-a văzut şi aflat în ultimele săptămâni.

A realizat că a pierdut, că a devenit cea care spera că nu va ajunge. A manipulat oameni, şi-a neglijat şcoala şi s-a lăsat angrenată în acest joc mortal de care era sigură că nu va avea un final drăguț.

Bătu încet în uşă. Paul deschise şi observă că ceva nu era în regulă cu Lili. Uită toate lucrurile care le avea pe suflet şi intră în rolul deja cunoscut: prietenul grijuliu, doar că acum Lili realiza că nu poate continua să profite de pe urma lui.

- Nu e bine ceea ce facem.

- Ce?

- Toată chestia asta. Legătura noastră sau ce este. Eu nu am fost mereu sinceră față de tine.

Paul privi în jos, de parcă el se ruşina pentru ceea ce ea făcuse. Îşi ridică privirea şi observă că Lili continua să-l fixeze.

- Am avut nevoie de cineva, iar tu ai fost prin preajmă. Tu erai cel care ai înțeles toate fenomenele pe care eu tocmai le descopeream. Cred că am profitat de bunătatea şi sentimentele tale.

- Dacă aşa crezi...

- Aşa este. Eram speriată de acest Az, de ceea ce făcea cu mine şi de aceea aveam nevoie de puțină realitate pe care...

- …ai găsit-o la mine.

- Niciodată nu ți-am spus tot ce ştiam despre el. Niciodată nu ți-am spus că el a comunicat cu mine încă de la început şi eu am profitat de cunoştințele tale pentru a înțelege ce se întâmplă cu mine.

- Dacă nu mi-ai spus totul, presupun că ai avut motive întemeiate. Dar un lucru trebuie să ştii: eu nu te-am mințit.

- Dacă vrei să-mi spui prin asta că eşti un om mai bun decât mine, ştiam acest lucru.

- Nu. Nu la asta m-am referit. De la început ți-am spus că te voi ajuta, şi aşa voi face, indiferent ce se întâmplă.

- Nu ştiu ce urmăreşte, dar are ceva de a face cu mine...

- Eu ştiu, şi nu ştiu, dacă se poate face ceva pentru a-l opri. Vrea să dea naştere la un demon şi cred că de aceea are nevoie de tine. Nu ți se pare ciudat că în ultima vreme nu am mai avut treabă cu vampirii?

- Da...

- Se pare că se pregăteşte pentru ceea ce spune profeția.

- Ce profeție?

- Profeția din latină pe care nu am înțeles-o la început. Am tradus-o. Cum există profeții despre călării apocaliptici, aşa există şi despre Az. Se spune că totul este reversibil. Cu alte cuvinte, dacă prin încrucişarea unui demon cu un om a ieşit ceea ce a ieşit, şi-anume Az, atunci şi prin încrucişarea lui Az cu cineva care nu e nici vampir şi nici om ar trebui să iasă acest lucru.

- Şi de ce să vrea acest lucru?

- Fiindcă poate. Trebuie să te gândeşti, ce este eternitatea dacă ai trăit mii de ani? Vrea şi el ceea ce vrea fiecare când deține putere şi e conştient de acest lucru: mai multă putere. Face acest lucru deoarece poate să facă acest lucru. Pentru el totul este doar un joc.

- Nu. Cred că ceea ce vrea, este un urmaş. Un urmaş mai malefic decât poate el fi vreodată. Asta vrea.

- Trebuie să i te opui.

- Dar nu pot. Dacă mă cheamă, mă duc la el. Nu există scăpare.

- Se pare că a făcut din tine un vampir tacit. Eşti şi nu eşti. Se pare că de mult timp a plănuit acest lucru. Cine ştie din ce motive te-a ales pe tine, dar un lucru este sigur: nu va renunța.

- Cred că avem nevoie de ajutor.

- Cine să ne ajute? Clubul Vânătorilor m-a expulzat.

- Din cauza mea...

Paul nu spuse nimic, dar era clar că aşa era.

- Aş putea merge la profesorul meu.

- Care profesor?

- Cel care mi-a dat această temă. Se pare că a ştiut din ce cauză mi-a dat să cercetez în acest domeniu. Sunt curioasă ce are el de spus.

I se părea ciudat ca după atâtea săptămâni să păşească în sala de cursuri a facultății. Prof. Kentucky tocmai îşi terminase cursul şi studenții ieşeau din sala uriaşă. Lili înainta prin mulțime şi se opri în fața pupitrului unde profesorul îşi aranja foile în servietă.

- Domnişoara Randel, drept să vă spun, v-am tăiat deja de pe lista de prezență.

- Referatul pe care trebuia să-l scriu pentru dvs. mi-a luat mai mult timp decât am crezut.

- Dacă tema vi s-a părut prea greioaie, trebuia să-mi spuneți. Se rezolva.

- Nu tema a fost problema.

Profesorul nu o privea în timp ce cotrobăia prin servietă.

- Az a fost problema.

Profesorul îşi ridică privirea. Expresia feței era un mix de teamă şi euforie.

- L-ați văzut?

- Dacă l-am văzut? Nu ştiu dacă acesta este cuvântul potrivit când este vorba despre Az. Am sta cu el la taclale. A fost interesant şi informativ. Acum se pare că vrea să mă facă un fel de amantă.

- Ți-a spus şi ție...

- Mi-a arătat.

- Îți dai seama ce privilegiată eşti!

Lili îl privi speriată. Se pare că acel bărbat îl admira pe Az. S-a înşelat amarnic. Situația părea să scape de

sub control şi efectul acestei confesiuni nu a fost cel scontat. A dat de un om mai bolnav decât Pascal. A dat de unul care era fascinat de ceea ce vroia Az să facă.

- Trebuie să-mi promiteți ceva. Puneți-mi o vorbă bună la marele Az. Dacă are milă cu o ființă inferioară poate vrea să mă facă şi pe mine vampir.

- Vă dați seama ce spuneți? Vă dați seama în ce pericol m-ați pus intenționat dându-mi această temă de referat?

- Totul a fost spre binele dvs. Cum ați intrat pentru prima dată în clasa mea, am ştiut cine sunteți.

- Cine sunt?

- Sunteți Aleasa. Toată lumea care este vampir, sau unul în devenire, ştie cine sunteți.

- Cum adică vampir în devenire.

- În ziua de azi nu mai este ca pe vremuri. Este tot mai greu să te hrăneşti dacă ai nevoie de sânge. De aceea numărul oamenilor vampirizați este limitat. S-a creat un fel de listă de aşteptare. Dacă unul este ucis, se eliberează un loc. Trebuie echilibrul păstrat...

- Se pare că sunteți cam în urmă cu ştirile. Oraşul este pe cale să fie curățat de vampiri şi dvs. tot mai vreți să deveniți unul dintre ei?

- Acum este aşa fiindcă Az urmăreşte ceva mai măreț decât este el, dar va avea mereu nevoie de vampiri, de cei pe care să-i comande. Nu vezi că este pe cale să devină un zeu, iar vampirii vor fi *copii* lui? Turma lui.

Lili îl privea şi nu-i venea să creadă. Cum putea exista atâta fanatism într-o persoană cultă?

- De aceea trebuie să-i spuneți de mine. Vă dați seama ce onoare ar fi să fiu vampirizat de marele Az.

Adu-l la mine.

- Ştie deja de dvs.

Profesorul era fericit de parcă ar fi câştigat la lotto.

Diseară va fi noaptea cea mare.

- Se pare că vrea că vă întîlniți cu el în seara asta.

- De unde schimbarea asta în comportament, Lili?

- Deoarece acum nu mai sunt în totalitate eu. A preluat iar controlul. Acesta este dezavantajul când eşti Aleasa.

Câteodată este bine să laşi liniştea să-ți fie sfetnic şi să te opreşti în mijlocul furtunii pentru a respira aerul proaspăt şi oxigenat. Energie pură. Paul ştia că avea nevoia de acest moment de pace pentru a avea mintea limpede şi a realiza ce se petrece în jurul lui. Stătea cu fruntea proptită de fereastra în formă de semicerc şi privea spre oamenii care circulau precum furnicile pe bulevardul de la picioarele clădirii.

Dacă privea lumea din acel loc ar putea spune că este perfectă. Atomi care se mişcă haotic, dar după anumite reguli de bază. Era ciudat. Pentru întâia oară simțea că poate respira cu uşurință. Unde era tot smogul care altădată i se depunea în plămânii săi?

Ştia că Lili punea ceva la cale. Ştia acest lucru cu siguranță. Tocmai plecase, iar el se duse la fereastră pentru a o privi cum dispărea în mulțime. Nu i-a spus ce vroia să facă, dar el ştia că nu avea să o mai revadă. Acea vizită a fost una de adio.

Ce avea să facă? O va lăsa să facă ceea ce şi-a propus? Dacă nu va acționa, o va pierde. Trebuia să facă ceva. Lili nu mai avea mintea limpede pentru a lua hotărâri în acel moment. Era sigur de acest lucru.

Încuie apartamentul şi ieşi pe stradă. Avea nevoie să se piardă în mulțime.

Apa fierbinte îi învăluia trupul. Se scufundă în cadă şi rămase câteva secunde sub apă. Îşi deschise ochii şi privi tavanul distorsionat. Doar sub apă se simțea singură. Acolo mai auzea doar propria respirație şi foşnetul mişcărilor propriului trup.

Îşi scoase capul din apă şi îşi aranjă părul ud. Privea pereții mucegăiți şi zâmbi. Cu doar câteva săptămâni înainte ar fi fost îngrozită de dezordinea din apartament şi de acel perete mucegăit. Ciudat cum se pot schimba lucrurile fără preaviz. Într-un moment eşti Lili, învățăcelul şi în cealaltă clipă eşti Aleasa, cea care trebuie să faci sex cu un monstru.

Nu se mai gândea la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă… Acel dacă nici nu exista, deoarece, după cum i-a spus Az, totul se întâmpla în conformitate cu planul lui. Deci toată viața ei a fost o minciună. Ce viitor poate avea o persoană care nu are trecut?

Îşi şterse lacrima care pecetluia starea acelui moment şi se îngrozi când realiză că poate şi acel moment era regizat. Părăsi cada şi se postă în fața oglinzii. Din pielea mătăsoasă ieşeau aburi fierbinți. Îşi privi trupul gol ştiind că nu îi aparținea. Ea era al lui de mai mulți ani şi doar acum realiza acest lucru. Luă foarfeca de pe etajeră şi o apropie de gât. Dacă ar împinge acum s-ar termina toată mascarada asta. Az nu ar mai avea posibilitatea să-şi realizeze planul prea curând. Se opri, deoarece ştia că greşea. Nu ea era cea care trebuia să moară. Nu ea.

Încă nu era nimic pierdut. O viață pentru cea a miliarde. Suna profetic şi chiar eroic, dar ea nu vedea lucrurile aşa. Ceea ce se va întâmpla în acea noapte avea să fie ceva între ea şi Az. El era cel care s-a jucat cu ea atâta vreme, inducând-o în eroare. Se îmbrăcă şi vru să iasă din cameră, când o opri ceva. Se duse spre noptieră şi privi fotografia părinților. Ce aveau ei să spună, când vor afla de ceea ce se va întâmpla. Precis se va vorbi

despre ea la una din emisiunile acelea oribile în care sunt căutate persoane dispărute şi se vor lua interviuri de la cunoscuți, care vor spune că a fost o fată cuminte şi că precis a ajuns să fie victima unui criminal în serie.

Ridică receptorul şi formă numărul părinților. Aşteptă să sune, dar intră robotul. Nu erau acasă. Poate era mai bine aşa. Nu ştia ce se va întâmpla în acea noapte şi ştia că dacă ar vorbi direct cu ei, s-ar da de gol rapid.

Un fir de vânt rece umflă draperia şi Lili se duse să închidă fereastra. Deodată întreaga încăpere era cufundată într-o atmosferă glaciară. Ştia că el era cel care îi reamintea că o aştepta. El era cel care se va bucura de trupul ei pentru a da naştere celui care va aduce pe pământ o nouă orânduire. O orânduire care nu se va asemăna cu nimic din ceea ce a existat. Va fi un sclavagism dus la extrem, în sensul că va exista un singur stăpân, adică El, restul lumii fiind sclavii lui. Iar Az va fi Tatăl.

Această viziune asupra viitorului o îngrozea pe Lili. Ea avea să dea naştere celui care va distruge lumea pe care ea o cunoştea. Acesta să-i fie destinul?

Clădirea îl fascina. Acea arhitectură tipică New Orleans-ului cu grădina părăsită din incinta clădirii maiestuoase. Soarele încă mai strălucea pe cer, când prof. Kentucky înainta printre ruinele de plante care odată dădeau părculețului un aer boem. Atmosfera era deprimată, însă pe retina lui tufele înverzeau, iarba creştea instantaneu, iar bobocii uscați de trandafir înmugureau parcă pentru ai încânta plimbarea.

În mijlocul grădinii îl văzu pe Az aşteptâmdu-l. Se apropie de el şi fascinat îi cercetă trupul cu privirea.

- Cum de nu te ucide soarele?
- Deoarece am recăpătat puterea străveche.
- Ți-ai ucis toți *copiii* pentru a redobândi această putere?
- Niciodată nu au fost copiii mei. În seara asta voi deveni pentru întâia oară tată. Nu mă feliciți domnule profesor?

Kentucky încremeni. Ştia cine era. Dar nu ştia cum de îl surprindea acest lucru. Era Az, cel ce ştia totul, deoarece el era cel ce nu avea voie să se nască niciodată. Era maiestuos. Frumos. Şi avea acel zâmbet diabolic, care fascinează pe oricine.

- Domnule profesor, ai venit să admiri actul de creație? Vrei să vezi cum începe totul?
- De aceea am fost invitat?
- Eu cred că altceva îți doreşti de mai mulți ani.
- Mă vei transforma?
- Şşşt..

Îi atinse buzele cu degetul arătător.

- Totul la timpul potrivit.

Az dispăru precum un miraj şi prof. Kentucky se trezi în mijlocul grădinii uscate. Se sperie şi căută ieşirea. Îi puteai auzii râsul în adâncul creieruluiîn timp ce se îndrepta spre poarta ruginită. Râdea de frica sa. Vroia să devină vampir de atâția ani, iar acum, când avea ocazia să i se realizeze visul de către tatăl tuturor vampirilor, teama – cel mai vechi instinct al omului – îi dădea târcoale.

Eşti doar un om. Amărât om.

Se opri din mers. Az avea dreptate. Era doar un om amărât, care îşi trăia viața amărâtă, într-o lume amărâtă. Ceva trebuia să se schimbe în acest decor. Se întoarse şi fugi spre scările şubrede din piatră care urcau spre uşa deschisă care îl aştepta.

Lili se apropia de strada cu pricina. Ştia că trebuie să facă ceva. Acum totul depindea de ea. Nu se mai putea ascunde în spatele cărților, cum a făcut toată viața. Acum trebuia să acționeze sau să reacționeze. Urcă treptele cufundate în lumina crepusculară a amurgului. Avea impresia că umbrele lungi pe care soarele le proiecta prin labirintul de plante uscate prindeau viață şi dansau în jurul ei. O întâmpinau şi îi arătau drumul spre locul unde era deja aşteptată.

Împinse uşa din lemn masiv şi intră în holul scăldat în întuneric. Nu auzea ecoul paşilor pe pavajul podelei. De fapt nu auzea nici un sunet, doar bătăile propriei inimi, care pompa sângele cu o viteză amețitoare prin tot trupul. Îl simți în fața ei. Nu-l vedea, dar ceva îi spunea că o privea. Se văzu prin ochii lui şi se înfioră. Părea mai speriată decât credea că era.

Nu trebuie să-ți fie teamă.

Degetele lui se urcau pe brațul ei dezgolit în tandem cu flăcările lumânărilor care păreau că au crescut din nimic precum ciupercile după ploaie. O vrăjea cu săruturi şi atingeri magnetice. Lili îşi lăsă capul pe spate şi fără a se putea controla îşi dorea ceea ce deja de mult timp suprima. Dorea ceea ce şi-a dorit din prima clipă în care l-a zărit în mijlocul mulțimii care celebra carnavalul pe străzile aglomerate.

Putea auzi în adâncul minții muzica tribală care acompania alaiul pregătit pentru distracție. Simțea cum rochia îi alunecă peste trup şi căzu la picioare. Deschise ochii şi îl văzu privind-o. Era mai frumos decăt la prima întâlnire. Chipul lui parcă strălucea în baia de flăcări care făcea ca întreaga încăpere să pară sureală. O aromă de iasomie se amesteca cu cea a lumânărilor arse şi o amețeau pe Lili.

Doar o clipă de s-ar putea opune acestei senzații. Însă Lili nu mai conştientiza ceea ce făcea. Se afla sub vraja lui Az. El îi stăpânea gândurile şi îi cerceta trupul pe care avea să-l posede în scurt timp. Prof. Kentucky

urmărea întreaga scenă din spatele unei coloane din piatră, fiind fascinat de jocul erotic care se desfăşura la câțiva metri de el.

Îmbrățişarea lor era aşa de intensă, încât trupurile lor se desprinseră de pe podeaua pavată şi plutind spre altarul din piatră, care se afla la locul lui dintotdeauna. O culcă cu spatele pe roca rece, deschizându-i nasturii rochiei cu puterea minții. Buzele îi sărutau sânii care creşteau voluptos din trupul fragil, care se mişca extatic sub el.

Degetele se plimbau pe pielea ei înfierbântată, coborând spre locul unde avea să se întâmple totul. Îi trase cu delicatețe lenjeria intimă şi se năpusti cu gura între picioarele ei. Lili se zbătea de plăcere pe altar. Sunetele de plăcere care îi părăseau trupul umpleau întreaga clădire. Deschise ochii şi observă cum flăcările lumânărilor se desprindeau de filamente şi începeau să se învârtă circular în jurul altarului, fiind angrenate de o puteare invizibilă.

Îi simți palma ridicându-i capul şi se trezi cu imaginea lui Az, despuiat deasupra ei. Ştia că acela va fi momentul. Simți cum ceva rece intra în adâncul ei. Simțea cum în adâncul ei organul părea să aibă o viață proprie. Az părea să nu se mişte, dar interiorul ei era cercetat de prelungirea lui, stimulându-i cele mai excitante zone, de a căror existență nu avea cunoştință.

După această fază a tatonării, Az începu să se mişte şi să o străpungă cu o furie animalică. Lili se agăța de trupul lui musculos şi rece fără a se împotrivi. Plăcerea părea se stabilise în trupul ei, nevoind să o mai părăsească.

Mişcările ritmice ale demonului făceau ca inima să pulseze sângele cu o viteză incredibilă prin venele care-i vascularizau trupul. Lili deveni atentă la artera de la gât care pulsa îmbietor sub privirea ei. O dorință străveche părea să se fi trezit la viață. În timp ce plăcerea îi străpungea trupul, muşcă în gâtul demonului şi începu să bea din sângele acestuia. El părea prea preocupat cu actul de procreare pentru a interveni. Poate exact asta îşi dorea. Să creeze pruncului un mediu sigur până la naştere, şi în pântecul unui vampir era protejat.

Lili simțea cum gustul sângelui îi provoca o altfel de plăcere decât cea a actului sexual. O plăcere primară, care nu o lăsa să se oprească. Privi spre bazoreliefurile care ornamentau capătul coloanelor. Acestea păreau să prindă viață şi să îşi modifice forma sub privirea ei. La acest lucru vroia ea să renunțe cu doar câteva minute înainte. Acum era fericită că nu şi-a ascultat instincul.

Când ajunse la orgasm, Az scoase un urlet care sparse toate ferestrele din clădirea în care cei doi s-au contopit pentru a schimba istoria lucrurilor. Prof Kentucky îşi astupă urechile şi se pituli într-un colț şi mai întunecos.

Spermatozoidul întâlni ovulul. Petrecerea putea începe. Divizarea celulelor se realiza cu o viteză amețitoare. Lili îl privi pe Az cum se culcă pe altar lângă ea, având un zâmbet de mulțumire pe chip. Simțea că ceva se întâmpla în pântecul ei. Ceva părea să crească. Dar era imposibil. Nimic nu putea creşte cu o astfel de repeziciune. Deodată simțea nevoia acută de a se hrăni cu sânge. Fără a gândi, se aruncă asupra gâtului lui Az şi începu să sugă din sângele acestuia. Părea să fi primit puteri supranaturale de la sângele demonic, deoarece acesta încerca degeaba să o alunge de la gâtul său.

Bău din sânge până ce acesta părea să leşine, şi să fie pe moarte. Prof. Kentucky, simțindu-şi viitorul în pericol, deoarece înțelegerea de vampirizare era între el şi Az, se năpusti din ascunziş cu o bâtă şi o lovi pe Lili pe spate.

- Nu-l ucide…

Aceasta îşi întoarse privirea spre cel care avea curajul să-i curme ospățul. Profesorul se sperie când văzu acea privire animalică, care nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până atunci. Îl înlătură cu o mişcare a brațului aruncându-l la câțiva metri departare.

Se întoarse asupra lui Az şi bău ultimul strop de sânge. Îl lăsă fără vlagă şi se ridică. Scrută întunericul cu privirea în căutarea profesorului. Fătul avea nevoie de hrană. Burta ei creştea cu fiecare secundă care trecea. Zâmbi când îl descoperi.

Înainte ca Prof. Kentucky să poată face un pas, se trezi cu figura ei în fața lui. Fața îi era mânjită cu sânge şi colții îi erau dezgoliți de zâmbetul pervers care se croia pe buzele ei. Ochii ei sticleau de nerăbdare.

- Noapte bună, domnule profesor.

Paul deschise uşa din fier forjat care ducea spre lăcaşul celui care dorea să schimbe orânduirea în lumea cunoscută nouă. Trebuia să recunoască faptul că îi era teamă. Nu mai era mult până la ivirea zorilor şi ştia că trebuie să acționeze acum, cât timp vampirii nu se ascundeau pentru somn. A găsit cu greu acest loc, deoarece Lili niciodată nu i-a dezvăluit adresa. Din ce cauză? Vroia să-l protejeze?

Acum nu mai contau motivele. Trebuia să o oprească. Ştia că în acea noapte avea să se întâmple ceva, şi exista posibilitatea să o piardă. Dragostea lui pentru ea nu-l lăsa să stea cuminte acasă şi să aştepte. Urcă treptele uriaşe şi se opri în fața uşii. Ştia că dincolo de uşă putea să existe orice. Ce putere avea el? Era doar un om, iar aici avea de a face cu ființe supranaturale. O.K., a mai ucis vampiri, dar Az… Ce era Az? Ceva ce nu mai întâlnise.

Împinse uşa voluminoasă şi în lumina lunii, care străluceа prin ferestrele distruse, o văzu pe Lili hrănindu-se din gâtul unui bărbat. Încremeni. *Am ajuns prea târziu…*

Lili îl privi şi lăsă trupul neînsuflețit să cadă la pământ. Pentru o fracțiune de secundă realiză gravitatea situației şi se făcu nevăzută în întuneric. Paul auzi o uşă metalică închizându-se undeva în pivniță. Spre surprinderea lui, nu-i era teamă de ea. Ştia că nimic nu mai conta. Ea nu mai era om. Ea era un vampir care tocmai a ucis un om. Se simțea trădat, părăsit şi nimicit.

Se apropie de altar şi văzu trupul uscat al lui Az. Îl atinse, dar i se făcu scârbă şi înaintă. Cu paşi calmi

urmărea traseul pe care presupunea că l-a urmat Lili în fuga ei laşă. Găsi treptele care coborau spre pivniță. Luă o lumânare şi coborî. Tavanul boltea în mai multe locuri, sprijinindu-se pe stâlpi masivi.

Auzi un geamăt care venea din depărtare.

Se apropie şi în cuşca cu gratii o zări pe Lili, nudă şi însărcinată. Burta ajunse la mărimea unei femei însărcinate în luna a noua. Paul o privi cu dispreț.

Lili se ridică în picioare şi se apropie de gratii.

- Te rog să mă ierți.

- Ce să iert? Faptul că nu m-ai iubit niciodată? Faptul că m-ai trădat şi m-ai folosit în cel mai mişel mod posibil?

- Nu am vrut să se întâmple toate astea.

- Ce ai fost, spionul lui?

- Nu.

- Vroiai să ai un aliat în cazul în care el nu vroia să te transforme? Vroiai pe cineva care să-l ucidă, dacă planul tău dădea greş?

- Nu este adevărat. Nu m-am putut opune puterii lui. Nimeni nu ar fi putut. Nu înțelegi nimic. El a plănuit totul fără să mă întrebe.

- Presupun că şi când ați făcut sex te obliga să simți plăcere.

Paul încerca să-şi ascundă durerea şi lacrimile, dar îi era imposibil.

- Paul trebuie să mă asculți cu atenție. Totul trebuie să se încheie aici şi în noaptea asta. Acesta a fost planul meu. Nu credeam că va fi nevoie să mă sacrific în momentul în care am venit cu gândul să termin totul. Dar se pare că această parte l-a depăşit şi pe marele Az, care nu mai poate să-mi dicteze viitorul.

- Ce tot spui acolo.

- Simt că în curând voi naşte.

- Dar este imposibil.

- În mine creşte un demon şi nu mă va lăsa în pace până nu va ajunge pe Pământ pentru a împrăştia teroare. Acum doar tu mai poți schimba situația. Trebuie să dai foc clădirii. Undeva în beci trebuie să găseşti benzină. Pot simți mirosul benzinei undeva în acest loc.

- Nu pot să te ucid.

- Eu sunt deja moartă.

În acel moment un junghi îi străpunse pântecul şi se chirci la pământ. Paul se ghemui lângă gratii, privind-o. Vroia să o ajute, dar nu ştia ce să facă. Îi era teamă să o atingă prin gratii. Ar fi putut să-i apuce brațul şi să-l sece de sânge în câteva secunde.

Privea cu durere cum se zvârcolea Lili pe podeaua din piatră. Urla de durere. Deodată burta îi fu spintecată şi un făt însângerat ieşi din gaura de sânge care odată a fost trupul ei. Lili reuşi să-l privească pe Paul cu ochii în lacrimi. Fiind vampir, viața nu se stinge la fel de repede precum la oameni, şi trebuia să simtă cum fătul începu să o devoreze de vie. Avea nevoie de carne pentru a ajuta arderile provocate de creşterea extraordinar de rapidă.

Într-un final Lili muri.

Paul o privi câteva secunde, fiind îngrozit de imaginea bebeluşului care creştea cu fiecare îmbucătură din trupul mamei lui. Ştia că nu mai avea mult timp de pierdut. În curând copilul avea să devină matur şi pentru un demon acele gratii nu prezentau nici un impediment. Căută benzina de care îi spuse Lili. Găsi câteva canistre vechi într-un colț. Le luă pe rând şi împrăştie conținutul în toată pivnița, inclusiv în cuşca cu gratii. Apoi luă canistra rămasă şi urcă treptele spre parter unde aruncă restul conținutului.

Se afla în pragul uşii când auzi urletul copilului după hrană. Scoase din buzunarul pantalonilor bricheta. Aprinse flacăra albăstruie. Aruncă bricheta în balta de benzină, din care începeau să crească flăcări spre tavan. Mai privi o ultimă dată spre camera în flăcări şi apoi coborî treptele maiestuoase, lăsând în urma sa o clădire veche de câteva secole devorată de foc.

Auzi explozia canistrelor care se mai aflau în pivnița vilei. Parcă auzi şi urletul unei creaturi, dar nu era sigur.

Părăsi grădina fără a privi în urmă.

4 septembrie 2002, cristi mirea